JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

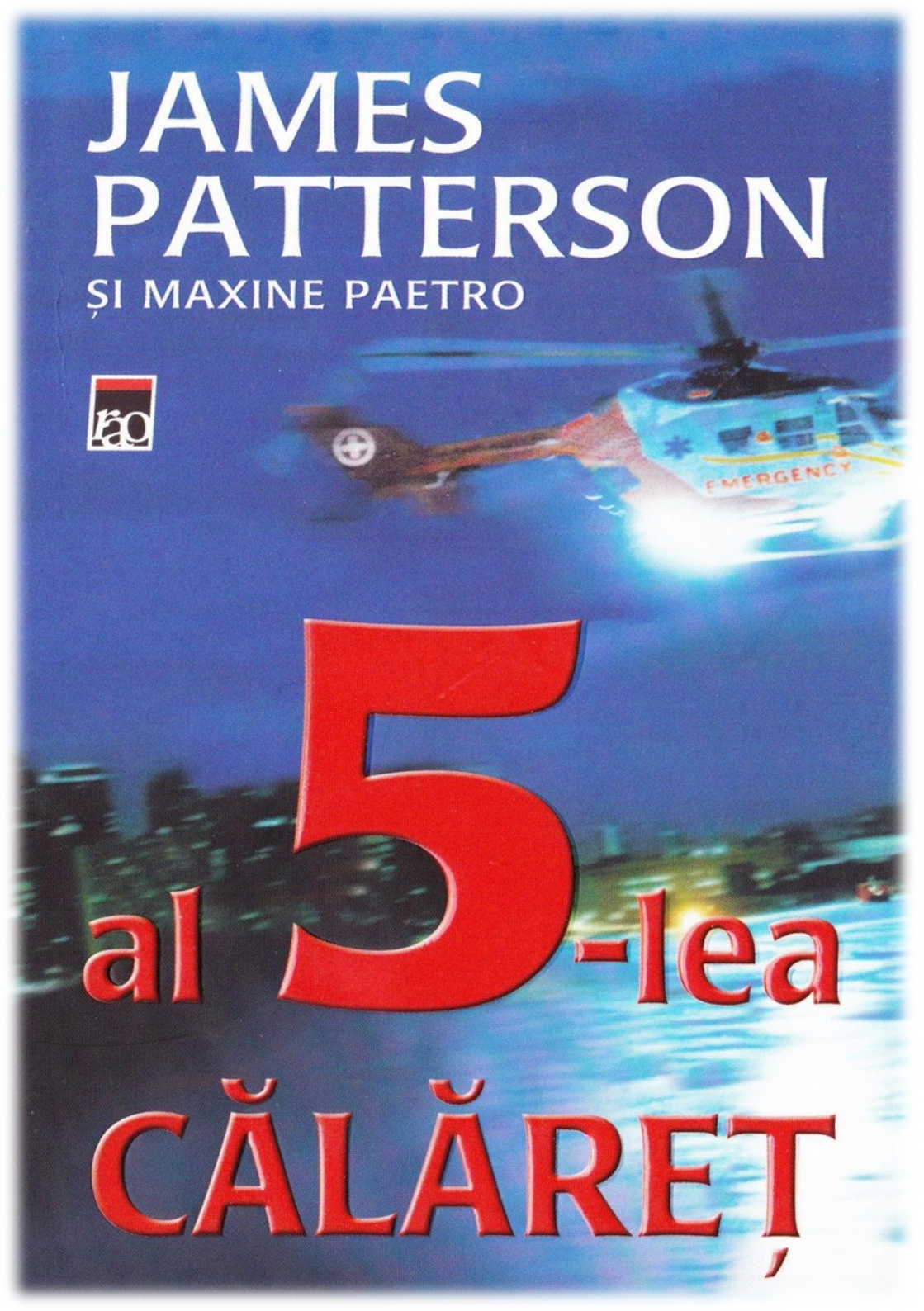

al 5-lea CĂLĂREȚ

JAMES PATTERSON
ȘI MAXINE PAETRO

al 5-lea CĂLĂREŢ

The Fifth Horseman

Traducere din limba engleză
IULIANA HRISTESCU

© RAO International Publishing Company, 2008

Mulţumiri

Mulţumirile şi recunoştinţa noastră se îndreaptă către dr. Humphrey Germaniuk, ME, districtul Trumbull, Ohio, pentru că a adus la viaţă arta şi ştiinţa medicinii legale; către poliţistul de elită, căpitanul Richard Conklin, Biroul de Investigaţii, Stamford, Connecticut, P.D., şi către expertul medical Allen Ross, MD, Montague, Massachusetts.

De asemenea, dorim să mulţumim şi avocaţilor Philip R. Hoffman, Kathy Emmett şi Marty White pentru că au împărtăşit cu noi experienţa lor juridică.

Iar mulţumirile noastre speciale sunt adresate excelenţilor noştri cercetători, Lynn Colomello, Ellie Shurtleff, Yukie Kito şi nepreţuitei Mary Jordan.

Cuprins

Cuprins
Prolog ORA DE LA MIEZUL NOPŢII
Partea întâi PREMEDITAREA
Partea a doua CRIME, CRIME PESTE TOT
Partea a treia ÎN CĂUTAREA FETELOR DIN MAŞINĂ
Partea a patra FATA DE LA EXPOZIŢIE
Partea a cincea CUMPĂRĂTURI LA MALL
Partea a șasea VERDICTUL

Prolog
ORA DE LA MIEZUL NOPŢII

Capitolul 1

Ploaia bătea cu putere în geam când tura de la miezul nopţii la opt dimineaţa îşi începu lucrul la Spitalul Municipal San Francisco. La Urgenţe, Jessie Falk, o femeie de treizeci de ani, dormea întinsă în patul ei de spital, plutind în lumina rece a lumii induse de tranchilizantul care-i fusese administrat.

Jessie avea cel mai frumos vis al ei din ultimii ani.

Ea şi lumina ochilor săi, Claudia, fetiţa ei de trei ani, erau în piscina din spatele casei bunicii. Claudia era în pielea goală şi bătea apa cu braţele pe care se zăreau „aripioarele" gonflabile de culoare roz-bombon. Razele soarelui scânteiau în buclele ei aurii.

— Simon zice: „Sărută ca un fluture, Claudie".

— Adică aşa, mami?

Apoi, mama şi fata încep să strige, să râdă, să se învârtească, să chiuie. Deodată, fără niciun avertisment, o durere ascuţită străbate pieptul lui Jessie.

Ea se trezi ţipând, se ridică în capul oaselor şi-şi împreună mâinile deasupra pieptului.

Ce se întâmpla? De unde venea acea durere?

Apoi Jessie îşi dădu seama că era în spital şi că se simţea iarăşi rău. Îşi aduse aminte cum venise aici, drumul cu ambulanţa, doctorul care-i spunea c-avea să fie bine şi să nu-şi facă nicio grijă.

Se lăsă pe spate, prăbuşindu-se pe saltea, şi se forţă să ajungă la butonul de urgenţă din lateral. Aparatul îi căzu din mână, lovindu-se de marginea patului cu un zgomot sec.

„Oh, Doamne. Nu pot să mai respir. Ce se întâmplă? Nu pot să-mi recapăt suflul. E oribil. Nu mă simt deloc bine."

Mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta, scrută întunericul din cameră. Atunci, cu coada ochiului, văzu o siluetă undeva în depărtare.

Ştia cine era.

— Oh, mulţumesc Doamne, oftă uşurată. Ajută-mă, te rog. Inima e de vină.

Îşi întinse mâna către acea faţă, încercând parcă s-o atingă prin aer, dar silueta rămânea acolo, în întuneric.

— Te rog, o imploră Jessie.

Silueta nu se apropia deloc, nu voia să o ajute. Oare ce se întâmpla? Ăsta era un spital. Persoana din întuneric lucra acolo.

Simţi un alt puseu de durere în piept, şi scântei negre îi trecură prin faţa ochilor. Rămase fără aer. Deodată, privirea i se concentră asupra unui punct luminos.

— Te rog, ajută-mă. Cred că…

— Da, se auzi vocea din întuneric, eşti pe moarte, Jessie. Aşa-mi place să te văd cum treci pe lumea cealaltă!

Capitolul 2

Mâinile lui Jessie se zbătură pe aşternuturi ca aripile unei păsăruici. Apoi, se liniştiră cu totul. Murise.

Călătorul din Noapte se apropie şi se aplecă peste patul de spital. Pielea tinerei femei era pestriţă şi albăstruie, umedă şi rece la atingere, iar pupilele erau nemişcate. Nu mai avea puls. Nici semne vitale. Oare unde era acum? În rai, în iad sau niciunde?

Silueta tăcută apucă aparatul care atârna de marginea patului, întinse frumos păturile, îi aranjă părul şi gulerul de la capot şi-i şterse saliva de pe buze cu un şerveţel.

Cu degetele îndemânatice, ridică fotografia înrămată de lângă telefon de pe măsuţa de la pat. Fusese aşa de frumoasă această tânără, această mamă tânără cu copilul ei în braţe. Claudia. Parcă ăsta era numele fetei, nu?

Călătorul din Noapte puse fotografia la loc, îi închise ochii pacientei, şi aşeză pe pleoapele acesteia ceva ce aducea cu nişte monede de alamă, mai mici decât cele de zece cenţi.

Bănuţii aveau gravat pe ei un caduceu – doi şerpi încolăciţi în jurul unui toiag cu două aripioare în vârf, simbolul profesiei de medic.

Un rămas-bun de-abia şoptit se amestecă treptat cu scrâşnetul cauciucurilor pe asfaltul umed aflat la cinci etaje mai jos, pe Pine Street.

— Noapte bună, prinţeso.

Partea întâi
PREMEDITAREA

Capitolul 3

Eram la biroul meu, răscolind printr-un munte de dosare, mai exact, optsprezece cazuri de crimă, când avocata Yuki Castellano mă sună pe linia directă.

— Mama ne invită să luăm prânzul cu ea la Armani Café, zise cea mai nouă membră a Clubului Fetelor de la Crime. Trebuie să o cunoşti, Lindsay. Femeia asta poate fermeca pe oricine, şi asta în sensul bun al cuvântului.

Ia să vedem care erau opţiunile: o cafea rece şi o salată de ton la birou? Sau un prânz mediteranean gustos, carpaccio cu rucola şi parmezan ras şi un pahar de Merlot, cu Yuki şi cu fermecătoarea ei mamă?

Am netezit frumuşel grămada de dosare, i-am spus asistentei echipei noastre, Brenda, că lipsesc vreo două ore şi am părăsit clădirea tribunalului, cu gândul să mă întorc la timp pentru şedinţa de la ora trei cu personalul.

Ziua luminoasă de septembrie fusese întreruptă de o ploicică, şi se simţea că era una dintre ultimele zile frumoase înainte ca toamna rece şi umedă să ia în primire oraşul San Francisco.

Era într-adevăr o bucurie să te afli în aer liber.

M-am întâlnit cu Yuki şi cu mama ei, Keiko, în faţă la Saks, în zona complexului de magazine de lux din Union Square, în apropiere de Golden Gate. În câteva minute trăncăneam fără întrerupere în timp ce mergeam pe Maiden Lane, spre Grant Avenue.

— Voi fetele, prea moderne, spuse Keiko. Era drăgălaşă foc, micuţă, cu hainele care-i veneau de minune şi cu părul frumos aranjat, cu pungile de cumpărături bălăngănindu-se pe lângă ea. Bărbaţii nu plac femei ca voi, prea independente, ne spuse ea.

— Mamă, o întrerupse Yuki. Hai, mai lasă-ne cu asta, OK? Suntem în secolul douăzeci şi unu. În America!

— Uită-te la tine, Lindsay, continuă Keiko, de parcă nici n-o auzise pe Yuki, şi mă împunse cu degetul sub braţ. Ca

scoasă din cutie!

Eu şi Yuki bufnirăm în râs, şi hohotele noastre aproape că acoperiră protestele lui Keiko, care-i dădea înainte cu: „Bărbaţii nu plac femeile cu armă”.

Mi-am şters ochii cu dosul palmei, în timp ce aşteptam la semafor să se facă verde.

— Dar eu *chiar* am un iubit, îi spun eu.

— Da, chiar aşa, interveni Yuki, începând să fredoneze un cântec despre iubitul meu. Joe este un italian foarte chipeş. Ca tati. Şi are o slujbă frumuşică în guvern. La Departamentul de Securitate Internă.

— Face el să râdă pe tine? mă întrebă Keiko, fără să ia în seamă toate reuşitele lui Joe.

— Da, da. Câteodată ne stricăm de râs.

— Te trateşte bine?

— Mă tratează extreeeeeem de bine, răspund eu cu un rânjet larg.

Keiko dădu din cap aprobator.

— Ştiu eu rânjetul ăla, spuse ea, ai găsit om mai moale.

Eu şi Yuki izbucnim iarăşi în hohote de râs, şi, după licărirea din ochii lui Keiko, mi-am dat seama că-i plăcea nespus să facă pe inchizitorul.

— Şi când te sună Joe ăsta al tău?

În momentul ăla am roşit. Keiko atinsese punctul slab cu o precizie surprinzătoare. Joe locuia în Washington, D.C. Eu nu. Nu se putea. Şi nu ştiam în ce direcţie o lua relaţia noastră.

— Nu suntem în stadiul în care să-mi dea vreun inel, am adăugat.

— Iubeşti pe Joe?

— Tare mult, i-am mărturisit.

— El te iubesc?

Mama lui Yuki se uită la mine amuzată, dar în clipa imediat următoare expresia feţei sale îngheţă şi ea păru a se transforma în stană de piatră. Ochii ei plini de viaţă deveniră sticloşi, i se dădură peste cap, iar genunchii îi cedară.

M-am repezit s-o ţin, dar era prea târziu.

Keiko se prăbuşi pe asfalt cu o bufnitură care-mi făcu inima cât un purice. Nu puteam să cred ce se întâmpla şi nu înţelegeam nimic. Să fi avut Keiko un atac de cord?

Yuki ţipă, apoi se ghemui lângă mama ei. Începu s-o lovească peste obraji şi să urle:

— Mami, mami, trezeşte-te odată!

— Yuki, lasă-mă pe mine puţin. *Keiko!* Keiko, mă auzi?

Inima stătea să-mi sară din piept în momentul în care am pus mâna pe carotida lui Keiko, să încerc să-i iau pulsul.

Respira încă, dar pulsul era aşa de slab, că de-abia îl simţeam.

Am înșfăcat telefonul de la centură şi am sunat la dispecerat.

— Locotenent Boxer, număr insignă doi-şapte-doi-unu, am zbierat în receptor. Trimite o ambulanţă la intersecţia dintre Maiden Lane cu Grant. *Acum!*

Capitolul 4

Spitalul Municipal San Francisco e imens – parcă ar fi un adevărat oraş. Spital public odată, se privatizase cu câţiva ani în urmă, şi acum numărul nevoiaşilor consultaţi şi al pacienţilor excedentari de la celelalte spitale ajungea la mai mult de o sută de mii pe an.

Acum, Keiko Castellano era pe unul dintre paturile cu perdele care mărgineau de jur împrejur perimetrul uriaş al aglomeratei săli de urgenţă.

Stăteam lângă Yuki în sala de aşteptare şi simţeam cât de mult se temea pentru viaţa mamei ei.

Îmi veniră brusc în minte imagini de când fusesem ultima oară într-o sală de urgenţă. Mâinile ca de mort ale doctorului îmi atingeau corpul, inima îmi bătea cu frenezie şi mă întrebam dacă aveam să ies vie de acolo.

Nu lucram în noaptea aceea, dar mă dusesem într-o misiune de supraveghere. Nu mi-a trecut prin cap că acum făceam o muncă de rutină, pentru ca în clipa următoare să fiu trântită la pământ. Şi la fel s-a întâmplat şi cu prietenul şi fostul meu partener, inspectorul Warren Jacobi. Amândoi am fost împuşcaţi, pe aleea aceea întunecată. El a căzut inconştient, iar eu, deşi sângeram, am găsit totuşi puterea să ripostez.

Ţintisem bine, poate chiar prea bine.

E destul de trist cum oamenii le acordă clemenţă civililor care sunt împuşcaţi de poliţişti şi cum îi urăsc pe poliţiştii care rănesc civili. Am fost dată în judecată de familia aşa-ziselor victime, şi aş fi putut să pierd totul.

Pe atunci, nu o ştiam prea bine pe Yuki.

Dar Yuki Castellano era avocata isteaţă, devotată şi foarte talentată, care se bătuse pentru mine când avusesem atâta nevoie. Îi voi fi veşnic recunoscătoare.

Îmi spunea ceva, aşa că m-am întors spre ea. Vocea ei era întretăiată, iar faţa – contorsionată de îngrijorare.

— Nu înţeleg nimic, Lindsay. Doar ai văzut-o şi tu. Are

numai cincizeci şi cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Şi are putere cât toţi laolaltă. Ce se întâmplă? De ce nu-mi spune nimeni nimic? Sau măcar să mă lase s-o văd?!

Nu ştiam ce să-i răspund, dar şi eu, la fel ca ea, îmi pierdusem răbdarea.

Unde naiba era doctorul ăla?

Chiar nu vedeam nicio noimă în toate astea. Era de neconceput.

De ce le lua aşa de mult?

Mă pregăteam să intru la Urgenţe şi să aflu nişte răspunsuri, când, într-un final, un doctor apăru în sala de aşteptare. Se uită de jur împrejur şi o strigă pe Yuki pe nume.

Capitolul 5

Pe ecusonul cu nume prins de buzunarul halatului său alb era scris: „Dennis Garza, MD[1], Director Servicii de Urgenţă”.

Am observat fără să vreau că Garza era un bărbat frumos foc – vreo 45 de ani, 1,83 metri, cu umeri laţi şi în formă fizică bună. Se vedea că era de origine spaniolă după ochii lui foarte negri şi părul ca pana corbului, care-i cădea pe frunte.

Dar ce m-a izbit la el era tensiunea vizibilă a corpului său, postura rigidă şi felul în care, în mod repetat şi nervos, îşi pocnea brăţara de la Rolexul său. De parcă voia să ne spună: „Sunt un om ocupat. Un om important şi ocupat. Hai să trecem mai repede peste asta!” Nu ştiu de ce, dar nu mi-a plăcut deloc de el.

— Sunt dr. Garza, i se prezentă el lui Yuki. Mama dumneavoastră a avut ceea ce noi numim TIA[2] – atac ischemic trecător – sau un miniatac cerebral. Cu alte cuvinte, asta înseamnă că oxigenul circulă mai greu către creier, dar se poate să fi avut şi o anghină pectorală – o durere cauzată de îngustarea arterelor coronare.

— E serios? Are dureri acum? Când o s-o pot vedea?

Yuki îl bombardă cu întrebări pe doctorul Garza până când acesta ridică o mână s-o oprească.

— E încă incoerentă. Cei mai mulţi îşi revin într-o jumătate de oră. Alţii, poate şi mama dumneavoastră, în douăzeci şi patru de ore. Dar e supravegheată permanent. Iar pentru moment, nu sunt permise vizitele. Să vedem cum se va simţi diseară, da?

— Se va simţi bine, nu? Nu-i aşa? îl întrebă Yuki.

— Domnişoară Castellano, vă rog liniştiţi-vă, spuse Garza. O să vă anunţăm dacă apare ceva nou.

Uşa se închise repede în spatele doctorului aceluia

[1] Medical Doctor.

[2] Transient Ischeic Attack.

nesuferit. Yuki se prăbuşi pe un scaun tare de plastic, se aplecă, îşi cuprinse faţa în mâini şi începu să plângă. N-o văzusem niciodată plângând, şi faptul că nu-i puteam alina durerea îmi frângea inima.

Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri.

Am luat-o de umeri şi i-am spus:

— Va fi totul bine, dragă Yuki. E pe mâini bune acum. Sunt sigură că mama ta se va însănătoşi foarte repede.

Apoi am masat-o puţin pe spate în timp ce ea plângea în hohote. Era aşa de mititică şi de speriată, aproape ca o fetiţă.

Capitolul 6

Nu erau niciun fel de ferestre la sala de aşteptare. Acele ceasului de deasupra automatului de cafea se mişcau cu încetinitorul, transformând după-amiaza în noapte şi noaptea în dimineaţă. Doctorul Garza nu se mai întoarse şi nici nu mai trimisese vreun mesaj.

În acele optsprezece ore extrem de lungi, eu şi Yuki ne-am plimbat de colo-colo, ne-am luat cafele şi ne-am dus la toaletă de mai multe ori. Seara, am mâncat sendvişuri de la automate, am făcut schimb de reviste, şi în acea linişte sinistră, sub lumina becurilor fluorescente, ne-am ascultat una pe cealaltă suspinând. Pe la ora 3.00 dimineaţa, Yuki adormi pe umărul meu – şi se trezi vreo douăzeci de minute mai târziu.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, draga mea. Culcă-te la loc.

Dar nu mai reuşi să adoarmă.

Stăteam umăr lângă umăr în acel loc neprimitor în timp ce feţele de lângă noi se schimbau mereu: cuplul care se ţinea de mână şi care privea în gol, familiile cu copii în braţe, un bătrân care stătea de unul singur.

De fiecare dată când se deschidea uşa de la Urgenţe, ochii tuturor se îndreptau într-acolo.

Câteodată, ieşea un doctor.

Şi tot câteodată se auzeau plânsete şi gemete.

Era aproape 6.00 dimineaţa când apăru o femeie intern, cu ochii obosiţi şi cu un halat mânjit cu sânge. Se bâlbâi când pronunţă numele lui Yuki.

— Cum se simte? sări repede Yuki.

— E mai vioaie acum, aşa că face mai bine, spuse doctoriţa. O s-o supraveghem vreo câteva zile, dar de vizitat se va putea numai după ce o instalăm în rezerva ei.

Yuki îi mulţumi femeii şi se întoarse spre mine cu un zâmbet ce era mai mult decât mă aşteptasem, ţinând cont de ce auzise de la medic.

— Oh, Doamne, Linds, o să se facă bine! Nici nu ştii ce mult înseamnă pentru mine că ai stat cu mine toată noaptea, îmi zise ea. Mă apucă de ambele mâini, cu ochii plini de lacrimi. Ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost aici? M-ai salvat, Lindsay.

Am îmbrăţişat-o şi am bătut-o uşor pe spate.

— Yuki, suntem prietene. Orice ai nevoie, nici nu mai trebuie să ceri. Doar ştii asta, nu? Orice. Nu uita să suni, i-am spus.

— Ce-a fost mai greu a trecut, murmură Yuki. Nu-ţi mai face griji pentru noi, Lindsay. Mulţumesc. Mulţumesc atât de mult.

M-am mai uitat o dată în spate în timp ce ieşeam din spital pe uşile glisante.

Yuki era tot acolo, uitându-se după mine, zâmbind şi făcându-mi cu mâna.

Capitolul 7

Era un taxi oprit chiar în faţa spitalului. Ce noroc pe mine. M-am strecurat înăuntru şi m-am prăbuşit pe locul din spate. Mă simţeam ca naiba, chiar mai rău. Să pierzi nopţile e o treabă de studenţi, nu e pentru fete în vârstă ca mine.

Şoferul tăcu din milă pentru mine şi mă duse în zorii zilei în partea cealaltă a oraşului, la Potrero Hill.

Câteva minute mai târziu, băgăm cheia în uşa de la intrare a casei mele – dichisită, în stil victorian, pictată în albastru, cu trei etaje. Mai erau doi chiriaşi care stăteau acolo. Am urcat scările care scârţâiau până am ajuns la etajul al doilea, câte două trepte odată.

Draga de Martha, căţelul meu Collie, mă întâmpină la uşă de parcă aş fi fost plecată un an de zile. Ştiam că îngrijitoarea ei o hrănise şi o plimbase – nota de plată lăsată de Karen era pe masa de bucătărie –, dar Marthei îi fusese dor de mine şi mie de ea.

— Mama lui Yuki este în spital, i-am spus căţeluşei.

Ce prostie din partea mea! Am îmbrăţişat-o, şi ea a început să mă lingă, urmându-mă apoi în dormitor.

Am vrut să mă îngrop în cearşafurile alea pentru vreo şapte sau opt ore, dar, în schimb, m-am îmbrăcat într-un trening inscripţionat cu „Santa Clara U”[3] şi am luat-o pe Maiestatea Sa la o plimbare, când ceaţa nici nu se ridicase încă.

La opt fix eram la birou, uitându-mă prin pereţii de sticlă ai cubiculumului meu, să văd cum oamenii din schimbul de dimineaţă îşi făceau apariţia.

De când fusesem ultima dată la birou, grămada de dosare crescuse simţitor. Iar la telefon, luminiţa care anunţa că aveam mesaje sclipea roşie, nervoasă. Chiar voiam să mă apuc de rezolvat pe rând problemele, când o umbră se lăsă peste biroul meu şi peste cana de cafea de

[3] Santa Clara University.

care nu mă atinsesem.

Un bărbat înalt, aproape chel stătea în pragul uşii. Îi ştiam faţa aia urâtă de mops la fel de bine pe cât o ştiam pe a mea.

Fostul meu partener părea ofilit, arătând exact ca un poliţist care trecuse de cincizeci de ani. Părul inspectorului Warren Jacobi albise, iar ochii lui adânciţi în orbite erau mai aspri decât înainte de accidentul de pe Larkin Street.

— Boxer, arăţi de parcă ai fi dormit pe o bancă din parc azi-noapte.

— Mulţumesc mult, dragă.

— Sper că te-ai distrat.

— De minune. Ce mai e, Jacobi?

— Acum douăzeci de minute s-a raportat un deces, zise el. Femeie, foarte frumoasă în tinereţe, mi s-a spus. Găsită moartă într-un Cadillac în Opera Plaza Garage.

Capitolul 8

Opera Plaza Garage era un loc cu multe spaţii comerciale, aflat pe lângă o clădire care găzduia săli de cinema, birouri şi magazine – într-o zonă populată de oameni de afaceri.

Acum, într-o dimineaţă normală de lucru, Jacobi trase maşina noastră lângă maşinile de patrulă parcate strategic pentru a bloca intrarea în Golden Gate Avenue.

Nici o maşină nu intra sau ieşea, şi se strânsese o mulţime de gură-cască, ceea ce-l făcu pe Jacobi să murmure în barbă:

— Oamenii fac zarvă. Ştiu imediat când e ceva în neregulă.

Îmi croiam loc prin grămadă, când aud dintr-odată o voce strigându-mă.

— Tu eşti şefa pe aici? Hei, trebuie să-mi scot maşina. Am o şedinţă în cinci minute!

M-am strecurat pe sub banda galbenă şi am ajuns aproape de rampa de intrare, având avantajul staturii mele de 1,75 metri. Mi-am spus numele şi mi-am cerut scuze pentru tot deranjul creat.

— Vă rugăm să ne înţelegeţi. Îmi pare rău s-o spun, dar acest garaj este locul unei crime. Şi eu îmi doresc la fel de mult ca dumneavoastră să plecăm de aici cât mai repede. O să facem tot posibilul.

Am reuşit să evit unele întrebări la care nu puteam răspunde, apoi cineva mă strigă, şi am întors capul când am auzit paşi în spatele meu. Noul partener al lui Jacobi, inspectorul Rich Conklin, se îndrepta înspre rampă.

Îmi plăcuse de Conklin de când îl văzusem prima dată, cu ceva ani în urmă, un ofiţer în uniformă, isteţ şi încăpăţânat. Vitejia de care dăduse dovadă ca poliţist şi un număr impresionant de trese făcuseră să fie promovat la Omucideri la vârsta fragedă de douăzeci şi nouă de ani.

Conklin atrăsese simpatia femeilor care lucrau la

Primărie când trecuse de la uniformă în zona investigaţiilor.

Înalt de 1,83 metri, Conklin era bine făcut, avea ochi căprui, păr şaten – o combinaţie între un jucător de baseball şi un soldat de la marină.

Nu că observasem eu toate aceste lucruri.

— Ce avem aici? l-am întrebat pe Conklin.

Ochii lui căprui mă străpunseră. Părea foarte serios, dar respectuos.

— Victima e femeie albă, locotenente, aproximativ douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi. Parcă ar avea o urmă de strangulare în jurul gâtului.

— Ceva martori?

— Nu, nu suntem aşa norocoşi. Tipul de acolo, zise Conklin cu degetul mare îndreptat spre vânzătorul de bilete cu părul lung neîngrijit, pe numele lui Angel Cortez, a fost de serviciu azi-noapte şi n-a văzut nimic neobişnuit, bineînţeles. Vorbea la telefon cu prietena lui când un client a coborât rampa urlând. Numele clientului este Angela Spinogatti, confirmă Conklin după ce-şi consultă agenda. Maşina ei era parcată acolo peste noapte, şi ea a văzut corpul în Caddy[4], azi-dimineaţă. Numai cu asta ne-a ajutat.

— Aţi identificat plăcuţele de la Caddy? întrebă Jacobi.

Conklin confirmă cu o mişcare a capului şi dădu pagina în carneţelul său.

— Maşina este a lui Lawrence P. Guttman, doctor stomatolog chirurg. Fără cazier, fără amenzi. Îl verificăm chiar acum.

I-am mulţumit lui Conklin şi l-am rugat să adune biletele de parcare şi casetele de supraveghere video.

Apoi, eu cu Jacobi am luat-o în sus pe rampă.

Nu dormisem mai deloc, dar simţeam cum un firicel de adrenalină mi se scurgea prin vene. Îmi imaginam scena chiar înainte s-o văd, numai gândindu-mă cum o femeie albă ajunsese să fie strangulată într-o parcare.

Se auziră paşi deasupra capului. Mulţi, foarte mulţi. Oamenii mei.

---

[4] Prescurtarea pentru Cadillac.

Am numărat cam o duzină de membri de la SFPD[5] care viermuiau prin parcarea etajată. Verificau gunoaiele, notau numerele de la plăcuţele de înmatriculare, căutau orice fel de indicii care ne-ar fi ajutat să rezolvăm crima înainte să deschidem iarăşi locul pentru publicul larg.

Eu şi Jacobi am mers la nivelul patru, şi acolo era maşina în cauză. Neagră, ultimul model Seville, lustruită, parcă neatinsă. Era cu faţa spre tribunalul aflat pe McAllister.

— Atinge suta în mai puţin de cinci secunde, murmură Warren, apoi continuă cu o frântură de melodie din reclama la Cadillac difuzată la TV.

— Linişteşte-te, băiete, i-am spus.

Charlie Clapper, şeful de la CSU[6], purta veşnica lui jachetă care i se potrivea de minune cu părul lui cărunt. Îşi puse camera video jos pe un Subaru Outback de alături şi spuse:

— Neaţa, Lou, Jacobi. Ea este Jane Doe[7].

Mi-am pus mănuşile cu latex şi am dat ocol maşinii. Portbagajul era închis fiindcă victima nu era acolo.

Femeia era aşezată pe locul pasagerului, cu mâinile în poală, palidă, cu ochii larg deschişi uitându-se pe geamul din faţă.

Parcă ar fi aşteptat să vină cineva.

— Ei, rahat, zise Jacobi, dezgustat. Aşa fată frumoasă ca ea, îmbrăcată mişto şi să nu aibă unde să se mai ducă. Niciodată.

---

[5] Poliţia din San Francisco.

[6] Crime Scene Unit - echipa de investigare a scenei crimei (n.tr.).

[7] Numele dat cadavrelor care nu au acte de identitate.

Capitolul 9

— Nu văd nicio poşetă nicăieri, îmi zise Clapper. I-au lăsat hainele intacte pentru medicul legist. Băieţi buni. Fată bogată, nu crezi?

Un val de tristeţe mă cutremură când m-am uitat la faţa visătoare a victimei.

Avea o piele de culoare deschisă, dată cu puţină pudră şi nişte fard pe obraji. Părul semăna cu al lui Meg Ryan, puţin ciufulit, şi se vedea că îşi făcuse manichiura de curând.

La această femeie, totul indica privilegii şi oportunităţi, plus bani. Ca şi cum era gata să păşească pe drumul vieţii şi un tâmpit îi răpise totul.

Am apăsat pieptul victimei cu podul palmei. Pielea ei, călduţă, îmi spunea că noaptea trecută mai trăia.

— Larry, Moe şi Curly – niciunul n-a pus mâna pe domniţa aceasta, comentă Jacobi.

Am dat din cap aprobator.

În primele zile ale mele la Omucideri, aflasem că scenele crimelor erau de două feluri. Unele, unde dovezile erau haotice: sânge împrăştiat peste tot, obiecte sparte şi aruncate aiurea, cadavrele întinse acolo unde căzeau.

Celelalte, exact ca asta.

Organizate. Planificate.

Multă răutate premeditată.

Hainele victimei arătau îngrijit, deloc şifonate sau cu nasturi lipsă. Avea chiar şi centura de siguranţă pusă aşa cum trebuia.

Îi păsase ucigaşului de ea?

Sau curăţenia de la locul crimei era un mesaj pentru oricine ar fi găsit-o?

— Uşa pasagerului era deschisă foarte puţin, ne zise Clapper. Toate suprafeţele au fost curăţate. Fără amprente în interior sau în exterior. Şi apoi, ia uitaţi-vă acolo!

Clapper ne făcu semn să ne uităm spre camera instalată

pe stâlpul de beton. Era orientată în josul rampei, nu *înspre* Cadillac.

Îşi ridică bărbia spre altă cameră care era îndreptată în *susul* rampei, spre nivelul cinci.

— Slabe şanse să-l prindeţi pe nenorocitul care i-a venit de hac femeii, zise Clapper. Nu avea cum să se înregistreze nimic pe casetă, maşina asta e într-un unghi mort.

Ăsta e lucrul care-mi place la Charlie. Ştie ce face, nu ascunde ce vede şi nu încearcă să facă pe deşteptul. Te lasă să-ţi faci şi tu treaba.

Am aprins lanterna şi am verificat interiorul maşinii, căutând indicii.

Victima părea sănătoasă, cântărea puţin peste cincizeci de kilograme şi avea cam un metru şi jumătate.

Fără verighetă sau inel de logodnă.

La gât purta un colier de mărgele de cristal, care atârna dedesubtul urmei mortale.

Şi acea urmă, superficială şi de grosimea unei sfori, ce părea a fi făcută cu ceva moale.

Nu erau tăieturi sau vânătăi pe braţe, şi, cu excepţia urmei de pe gât, nici semne de violenţă.

Nu ştiam cum şi de ce fusese omorâtă femeia asta, dar ochii şi al şaselea simţ al meu îmi spuneau că nu murise în acea maşină.

Trebuie să fi fost mutată acolo, apoi aşezată într-o asemenea postură încât să ofere un tablou bun de admirat de toţi trecătorii.

Chiar mă îndoiam că s-ar fi deranjat cineva să facă toate astea special pentru mine. Speram să nu fi fost aşa.

Capitolul 10

— Ai făcut ceva poze? l-am întrebat pe Clapper.

Nu prea era mult spaţiu de lucru şi voiam să iau cât mai multe imagini ale victimei.

— Mai multe decât îmi trebuie pentru colecţia mea, spuse el. Fata asta e chiar fotogenică.

Îşi băgă aparatul digital Olympus în borsetă punând mai întâi capacul obiectivului.

Am băgat mâna înăuntrul maşinii şi am scos foarte uşor etichetele de pe pardesiul roz-deschis al victimei şi de pe rochia neagră, superbe.

— Pardesiul este de la Narciso Rodriguez, l-am atenţionat pe Jacobi. Iar rochia e dintr-o serie limitată de la Carolina Herrera. Cam şase mii de dolari. Şi asta fără pantofi.

De când cu *Sex and the City*[8], Manolo Blahnik era geniul pantofilor. Am văzut o pereche de pantofi-sanda în picioarele fetei.

— Ea chiar şi miroase a bani, zise Jacobi.

— Ai nas bun, prietene.

Parfumul victimei avea o nuanţă de mosc ce te trimitea cu gândul la sălile de bal şi la orhidee şi poate la întâlniri romantice sub clar de lună, la poalele vreunui copac acoperit de muşchi. Era un miros cu totul nou pentru mine, cred că era ceva făcut la comandă.

M-am aplecat să mai miros o dată, când l-am văzut pe Conklin însoţindu-l pe un bărbat scund, la vreo patruzeci de ani. Părul lui creţ stufos îi cădea bine pe pielea albă şi se potrivea cu ochii mici, ca nişte puncte negre.

— Sunt doctorul Lawrence Guttman, pufni acesta indignat către Jacobi. Da, mulţumesc de întrebare. Aceasta *este* maşina mea. Ce faceţi acolo?

---

[8] *Totul despre sex,* serial de televiziune, a cărui protagonistă este înnebunită după pantofii designerului spaniol Manolo Blahnik. (n.red.).

Jacobi îi arătă insigna lui Guttman şi apoi zise:

— Haideţi să mergem la maşina *mea* şi să ne urcăm pentru un drum până la secţie. Eu şi inspectorul Conklin am vrea să vă punem nişte întrebări, dar sunt sigur că putem clarifica lucrurile al naibii de rapid.

În acel moment, Guttman văzu femeia moartă aflată pe locul pasagerului din maşina lui. Se întoarse într-o secundă către Jacobi.

— Doamne, cine e femeia aia? E moartă! C-ce credeţi? se bâlbâi el. Că am omorât-o şi am lăsat-o în maşina mea? Sper că nu credeţi… Sunteţi nebuni? Vreau să vorbesc cu avocatul meu.

Vocea lui Guttman era acoperită de zgomotul unui motor uriaş care venea înspre noi. Se auzi scrâşnet de roţi şi un Chevy negru se opri lângă curba rampei garajului.

Era la vreo şapte metri de unde ne aflam noi. Uşile se deschiseră, şi o femeie coborî de pe locul şoferului.

Femeie de culoare, puţin peste patruzeci de ani, foarte serioasă, Claire Washburn, păşi cu demnitatea pe care i-o impunea funcţia şi cu încrederea unei femei apreciate.

Medicul legist era în sfârşit acolo.

Capitolul 11

Claire este medicul legist şef din San Francisco, un patolog excelent, o maestră a intuiţiei, un violonist destul de bun, femeie măritată de aproape douăzeci de ani şi fericită, mamă a doi băieţi şi, mai simplu, cea mai bună prietenă a mea.

Ne întâlnirăm în urmă cu paisprezece ani lângă un cadavru, şi de atunci petrecurăm la fel de mult timp împreună cât oamenii căsătoriţi.

Şi ne mai şi înţelegeam de minune.

Ne-am îmbrăţişat acolo, în garaj, nepăsându-ne de ceilalţi. Imediat după aceea, Claire îşi puse mâinile în şold şi-şi intră în atribuţii.

— Deci, Lindsay, zise ea, cine a mai murit astăzi?

— Deocamdată, i se spune Jane Doe. Se pare că a fost omorâtă de vreun cretin perfecţionist, Claire. E totul aranjat ca la carte. O să ne spui tu, oricum.

— Ei bine, să vedem ce se poate vedea!

Cu trusa în mână, Claire se duse către maşină şi începu să facă poze din fiecare unghi posibil, apoi lipi nişte pungi maro pe mâinile şi pe labele picioarelor femeii.

— Lindsay, mă chemă într-un târziu, vino să te uiţi la ceva!

M-am strecurat prin spaţiul strâmt dintre Claire şi uşa maşinii, în timp ce Claire îi dădea peste cap buza superioară, apoi o trase în jos pe cea inferioară, arătându-mi vânătăile care apăreau în lumina lanternei ei tip stilou.

— Vezi chestia asta aici, iubito? A fost intubată tipa? mă întrebă Claire.

— Nu, medicul de la Urgenţă nici n-a atins-o. Am aşteptat să vii tu.

— Deci asta este de la o traumă. Uită-te la limba ei! Pare că a avut o lacerație. Claire îşi mişcă lanterna peste urma de la gât. E aşa de neobişnuită rana asta, îmi zise.

— Aşa cred şi eu. Nu se vede nicio hemoragie la ochi, am zis eu, aşa ca să mă aflu în treabă. Ciudat, nu-i aşa? În cazul în care a fost strânsă de gât?!

— Totul e ciudat, draga mea, zise Claire. Hainele ei sunt foarte aranjate. Nu prea vezi lucrul ăsta la un cadavru. Dacă mă gândesc bine, nu vezi niciodată chestia asta.

— Cauza morţii? Ora?

— Aş zice că în jur de miezul nopţii. De-abia acum se instalează rigiditatea cadaverică. În rest, nu ştiu cu siguranţă decât că fata asta e moartă. O să-ţi spun mai multe după ce-o duc pe tânăra Jane şi o examinez mai bine la lumina lămpilor din laborator.

Claire se ridică şi vorbi ceva cu asistentul său.

— OK, Bobby, hai s-o scoatem pe fata asta din maşină! Dar cu grijă, te rog.

M-am dus până la marginea terasei de la etajul patru şi m-am uitat la acoperişurile clădirilor şi la traficul şerpuitor de pe Golden Gate Avenue. Când mi-am mai revenit în simţiri, l-am sunat pe Jacobi de pe mobil.

— L-am lăsat să plece pe Guttman, mă anunţă el. Numai ce sosise cu un zbor de la New York şi îşi lăsase maşina în garaj cât fusese plecat din oraş.

— Alibi?

— Se verifică. Altcineva a „parcat” fata asta în Caddy. Acolo cum mai merge?

Mi-am întors capul şi i-am văzut pe Claire şi pe Bobby cum o înfăşurau pe femeie ca pe o sarma, înainte de a o băga într-un sac mare. Zgomotul ăla de fermoar care se deschide, ca o cretă zgâriind tabla, faptul că ştii victima într-un sac în care nu intră aerul te fac să te simţi de parcă tocmai ai primit un pumn în vintre, chiar dacă ai mai asistat la o asemenea scenă de nenumărate ori.

Iar când i-am răspuns lui Jacobi că aproape am terminat, vocea mea îmi sună chiar şi mie foarte tristă.

Capitolul 12

Era aproape 6.00 seara, la zece ore după ce găsisem corpul Fetei din Caddy.

Hârtia din mijlocul biroului meu era o listă cu 762 de maşini care trecuseră prin Opera Plaza Garage noaptea trecută.

Încă de dimineaţă începuserăm să verificăm plăcuţele de înmatriculare şi documentele acelor maşini din baza de date, şi nu apăruse niciun indiciu, nimic care să ne dea vreo speranţă.

Ba chiar făcuserăm şi analiza amprentelor Fetei din Caddy.

Nu fusese niciodată arestată, nu lucrase în învăţământ, în armată sau angajată de vreo instituţie guvernamentală.

Cu o jumătate de oră în urmă trimisesem o poză de-a ei în format digital către presă. Şi poza avea să apară în toate ziarele de a doua zi, dacă rămânea în continuare o ştire de primă pagină.

Mi-am desfăcut părul prins în coadă de cal, am scuturat din cap şi am oftat, destul de tare ca să împrăştii hârtiile din faţa mea.

Apoi am sunat-o pe Claire, care era tot jos, la morgă.

Am întrebat-o dacă îi era foame.

— Ne întâlnim jos în zece minute, zise ea.

Ne-am văzut lângă maşina ei parcată pe locul rezervat de pe McAllister. Descuie maşina şi mă lăsă să intru pe locul pasagerului de la Pathfinderul ei. Trusa lui Claire era pe scaun, cu o pereche de pantaloni de pescuit, o pălărie tare, o hartă a Californiei şi străvechiul ei Minolta de 35 de milimetri.

I-am mutat sculele pe bancheta din spate şi m-am prăbuşit pe scaunul din faţă. Claire se uită la mine admirativ, apoi bufni în râs.

— Care e poanta, Butterfly[9]?

[9] Fluturaş.

— Ai o faţă de parcă ai fi avut o întâlnire de gradul trei, îmi zise. Chiar n-ai de ce să te îngrijorezi, fetiţo. Am chiar aici ceea ce vrei.

Claire flutură câteva hârtii pe sub nasul meu, apoi le băgă în geanta ei de piele de vacă.

Unii oameni cred că porecla lui Claire este Butterfly deoarece, asemenea lui Muhammad Ali, „pluteşte ca un fluture, înţeapă ca o albină”.

Nici pe departe!

Claire Washburn avea un tatuaj pe coapsa stângă în formă de fluture-monarh auriu. M-am uitat cu mare atenţie la ea.

— Sunt mai mult decât pregătită să aud verdictul pe care l-ai dat, am recunoscut.

În cele din urmă Claire cedă.

— E crimă, sunt sigură de asta, începu ea. Lividitatea nu se potriveşte cu poziţia în care a fost găsită, şi asta înseamnă că a fost mutată. Am mai găsit vânătăi nu foarte vizibile, palide, în partea de sus a braţelor şi pe piept.

— Deci cum a fost omorâtă şi din ce cauză?

— Cred că a fost sufocată[10], îmi zise Claire.

Cunoşteam termenul foarte bine.

Prin anii 1820, un cuplu de iubiţi – Burke şi Hare – se ocupau cu procurarea de cadavre. O vreme dezgropaseră corpuri pentru a le vinde la şcolile medicale din Edinburgh – până când îşi dăduseră seama ce uşor le-ar fi fost să facă rost de cadavre proaspete altfel – înşfăcau oameni şi se aşezau pe piepturile lor până când aceştia mureau.

Această metodă se mai practică încă şi în zilele noastre. Mămicile care sufereau de depresie postnatală îşi sufocă nou-născuţii mai des decât ne-am fi aşteptat. Pun copilul între saltea şi pătură şi se aşază pe pat.

Dacă nu poţi să-ţi mişti pieptul, nu poţi respira.

Iar corpul victimei are foarte puţine semne de traumă sau poate niciunul.

---

[10] În original, *burked,* termen ce vine de la criminalul în serie de origine irlandeză William Burke, care îşi omora victimele sufocându-le, fără a lăsa nici o urmă. (n.red.).

Mi-am pus centura în timp ce Claire dădu puţin înapoi, iar apoi se îndreptă spre Susie’s.

— Tare groaznic trebuie să fi fost pentru biata fată, Lindsay, îmi spuse Claire. Mă gândesc că, în timp ce unul stătea pe pieptul ei, celălalt tâmpit îi băga punga de plastic pe cap şi o apăsa. Marginea pungii a fost aşezată pe după gât, foarte strâns. De acolo vine urma pe care am văzut-o. Cred că a apăsat pe nas şi pe gură în acelaşi timp.

— Deci au fost doi criminali?

— Lindsay, după părerea mea, ăsta e *singurul* mod în care se putea face.

Capitolul 13

Zona de birouri din San Francisco rămânea în urmă în timp ce Claire conducea prin traficul specific unei ore de vârf. Tăceam de câteva minute bune; modul ciudat în care murise acea femeie nu mai lăsa loc de cuvinte.

Se perindau imagini prin capul meu, în încercarea de a pune cap la cap piesele din această poveste.

— Doi criminali, se auziră cuvintele mele într-un final. Au lucrat în echipă. Au aşezat victima în maşină după ce au terminat cu ea. Care a fost scopul? Ce vor să spună cu asta?

— Cu sânge-rece, zise Claire.

— Şi de-a dreptul bolnav, am zis eu. Trusa pentru viol?

— A rămas la laborator, spuse Claire, împreună cu costumul ăla scump pe care îl purta Fata din Caddy. Apropo, se pare că la laborator a fost găsită o urmă de spermă pe tivul de la fustă.

— A fost violată?

— Nu am observat niciun fel de rupere de vagin sau învineţire ca la un viol, zise Claire gânditoare. O să mai avem de aşteptat pentru asta.

Claire puse frână la trecerea de cale ferată de la Muni, şi ne-am uitat împreună cum trecea trenul. Se apropia noaptea de San Francisco, şi navetiştii se duceau acasă.

Întrebările se îngrămădeau în mintea mea. Multe, multe. Cine era Fata din Caddy? Cine o omorâse? Cum dăduseră cei doi criminali de ea?

Fusese totul ceva personal?

Sau Fata din Caddy pur şi simplu fusese acolo la momentul nepotrivit?

În acest din urmă caz, aveam de-a face cu un criminal în serie, cineva căruia îi plăcea să omoare şi care se dădea în vânt după anumite şabloane.

Cineva căruia i-ar fi plăcut probabil s-o facă din nou.

Claire vină la stânga când văzu că din sensul opus nu

mai venea nicio maşină. În secunda următoare făcu o parcare laterală între două maşini, chiar în faţă la Susie's.

Opri motorul şi se întoarse spre mine.

— Şi mai e ceva, zise ea.

— Nu mă face să te implor, Butterfly.

Claire râse cu poftă, ceea ce însemna că îşi lua răgazul de a pune lucrurile cap la cap înainte să-mi spună şi mie, care ardeam de nerăbdare să-l aud.

— Pantofii, spuse ea, sunt mărimea treizeci şi opt şi jumătate.

— Imposibil. Fata aia aşa măruntă?

— Da, aşa e. Este, într-adevăr o nebunie, Linds. Fata din Caddy nu purta mai mult de treizeci şi cinci. Acei pantofi nu erau ai ei. Iar pantofii aceia n-au atins niciodată asfaltul.

— Aşa deci, am îngânat eu. Dacă nu erau pantofii ei, atunci poate nici hainele nu îi aparţineau.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, Lindsay. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar acele haine sunt noi-nouţe. Nici o pată de transpiraţie, nici o urmă de niciun fel. Cineva foarte grijuliu, mai degrabă cu înclinaţii *artistice,* a îmbrăcat-o pe săraca fată după ce aceasta murise.

Capitolul 14

Era încă devreme în acea seară când am ajuns cu Claire la Susie's, restaurantul cu specific caraibian, puţin cam gălăgios, unde ne întâlneam săptămânal cu grupul de prietene.

Formaţia reggae nu venise încă – ceea ce era bine, fiindcă atunci când Cindy ne făcu semn cu mâna din rezerva „noastră", am văzut de pe faţa ei că avea ceva foarte important de împărtăşit.

Cuvintele erau arma ei cea mai puternică.

Cindy era reporter la *San Francisco Chronicle* şi scria despre crimele cele mai odioase. Ne cunoscuserăm cu patru ani în urmă în timp ce lucram la un caz îngrozitor legat de nişte ucigaşi care îşi alegeau ca victime cuplurile aflate în luna de miere. Ea mă ţinuse de vorbă până când ajunserăm la locul crimei. Îndrăzneala şi perseverenţa ei mă enervaseră enorm atunci, dar am ajuns să respect acele calităţi atunci când un raport de-al ei m-a ajutat să prind un ucigaş notoriu şi să obţin condamnarea lui la moarte.

Până la momentul în care Cindy ajunsese la următoarea scenă a unei crime, ne legaserăm una de alta şi deveniserăm prietene care se încredeau una în alta. Acum aş face orice pentru ea. Ei bine, aproape orice – la urma urmei, e un reporter.

Ne-am croit loc lângă Cindy, care părea atât băieţoasă, cât şi feminină, cu părul ei blond vâlvoi, o jachetă neagră făcută la comandă, trasă peste un pulover mov, şi cu o pereche de blugi. Cei doi dinţi din faţă se suprapun puţin, făcând-o să pară şi mai drăguţă. Când se întâmplă să-ţi zâmbească, te însenineză pe loc.

I-am făcut semn Lorettei, am comandat margarita, mi-am închis telefonul, apoi i-am spus lui Cindy:

— Arăţi de parcă mi-ai ascunde ceva.

— Eşti *bună.* Şi ai *dreptate,* rânji ea. Îşi linse sarea de pe

buza de sus şi puse paharul pe masă. Am o pistă pentru o poveste care o să fie o adevărată bombă, zise Cindy. Şi cred c-o să mă ocup de ea eu însămi, cel puţin pentru un timp.

— Hai zi-ne, o îndemnă Claire. Ai cuvântul acum!

Cindy râse şi îşi începu povestea.

— Am auzit doi avocaţi vorbind în lift. Chiar mi-au stârrrrnit interesul, zise Claire, cu un mârâit ca de felină, şi i-am urmărit.

— Nu-i aşa că-ţi plac ăştia cu gura mare? am spus eu, în timp ce turnam băutură pentru mine şi pentru Claire şi-i umpleam paharul lui Cindy.

— Sunt printre preferaţii mei, zise Cindy, aplecându-se spre mijlocul mesei. Deci uite care este povestea dinainte de publicare! La un spital mare de-aici din apropiere s-a deschis un proces de malpraxis, începu ea. Acum vreo doi ani, câţiva pacienţi care fuseseră aduşi la Urgenţe stătuseră până se făcuseră bine. Dar, la câteva zile după însănătoşire, din câte am putut să aud cât am mers cu liftul de la tribunal de la parter la etajul patru, acei pacienţi au murit. *Fiindcă li se dăduseră medicamentele greşite.*

M-am uitat la Cindy peste rama ochelarilor. Simţeam ceva ciudat în capul pieptului, dar speram din tot sufletul că senzaţia avea să dispară pe măsură ce Cindy îşi continua relatarea.

— Avocata asta, Maureen O'Mara, una dintre cei mai buni, reprezintă câteva familii în procesul ăsta cu spitalul, continuă Cindy.

— Care spital? întreb eu. Poţi să-mi spui?

— Da, sigur, Linds. Spitalul Municipal San Francisco.

Am auzit-o pe Claire exclamând „Oh, nu", în timp ce inima mi se strânse şi mai mult.

— Mi-am petrecut acolo toată noaptea trecută, susţinând-o pe Yuki, am spus eu. Am dus-o ieri pe mama ei la Urgenţă.

— Ei, hai, să nu ne alarmăm acum, şopti Cindy. E un spital imens. Doctorul ăsta, pe numele lui Garza, e cel cu

pricina. Se pare că majoritatea care au murit aşa fuseseră sub supravegherea lui.

— Oh, Doamne, am exclamat, iar tensiunea mi se ridică într-o clipă şi creierii mai că-mi luară foc. *El e, l-am cunoscut.* Ăsta e doctorul care a internat-o pe mama lui Yuki!

În momentul acela am simţit aerul mişcându-se în spatele meu, şi un păr mătăsos îmi mângâie faţa, ca şi cum cineva se aplecase să mă sărute.

— Ai pomenit cumva numele meu? întrebă Yuki. Se aşează pe locul gol de lângă Cindy. Am pierdut ceva?

— Cindy lucrează la o poveste interesantă.

— Cred că ar trebui să ştii şi tu despre ce e vorba, interveni Claire.

Capitolul 15

În ochii lui Yuki apărură mari semne de întrebare, dar Cindy deveni dintr-odată tăcută.

— Poţi să ai încredere în mine, zise Yuki cu sinceritate. Ştiu ce înseamnă „neoficial”.

— Nu e vorba de asta, zise Cindy.

Loretta se apropie, o salută pe Yuki şi descărcă pe masa noastră o grămadă de bucăţi de pui şi de coaste de porc cu sos mult. După câteva încercări eşuate şi câteva guri de margarita, Cindy îi repetă lui Yuki ce tocmai ne spusese nouă despre cazul lui Maureen O’Mara împotriva spitalului.

— De fapt, ştiu multe chestii despre asta, zise Yuki când Cindy termină de povestit. O’Mara lucrează la cazul ăsta de vreun an.

— Chiar? Ei, nu mai spune. De unde ştii? o întrebă Cindy.

— Am o prietenă, angajată la Friedman, Bannion şi O’Mara, zise Yuki. Ea mi-a spus că a lucrat o groază de ore la cazul ăsta. Cercetări, nu mai zic. Multe chestii de medicină care au trebuit studiate, continuă Yuki. O’Mara nu pierde niciodată. Dar, de data asta, chiar s-a întrecut pe sine.

— Toată lumea mai pierde, o consolă Claire.

— Ştiu, dar Maureen O’Mara şi-a ales întotdeauna cazurile pe care ştia că avea să le câştige, zise Yuki.

Poate Yuki nu vedea chiar ideea principală, aşa că am intervenit:

— Yuki, nu te îngrijorează deloc că mama ta e la acel spital?

— Deloc. Faptul că Maureen O’Mara a preluat cazul nu înseamnă că spitalul este *vinovat* de ceva. Crezul avocatului: oricine poate da în judecată pe oricine pentru orice. Hai nu vă mai prostiţi, spuse Yuki, care începea să turuie, cum o făcea de obicei. Mi-am scos apendicele acum

doi ani acolo. Un doctor excelent. Şi m-au îngrijit ca la carte până am ieşit din spital.

— Mama ta cum se simte? o chestionă Cindy.

— E bine, râse Yuki. Ştii de unde îmi dau seama? A încercat să-mi facă lipeala cu cardiologul. Un tip chel, la vreo patruzeci de ani, cu mâini mici şi cu gură împuţită.

Am izbucnit toate în râs fiindcă Yuki o imita aşa de bine pe mama ei, încât mai că o vedeam pe Keiko acolo cu noi.

— Şi i-am spus: „Mamă, nu e pentru mine”. Aşa că ea a continuat: „Yuki, Yuki. Faţa nu e *nimic.* Doctorul Pierce – om cinstit. El om *bun.* Frumoşii e pentru reviste”. Apoi: „Mamă, tata arăta ca Frank Sinatra. Ce tot vorbeşti acolo?”

— Şi-o să ieşi cu el în oraş? o întrebă Cindy, făcându-ne să râdem iarăşi cu poftă.

Yuki scutură din cap cu putere.

— Adică, vrei să spui dacă mi-ar propune să ieşim? Cu alte cuvinte, dacă maică-mea i-ar smulge mobilul şi ar forma numărul meu?

Ne distram aşa de bine şi eram aşa de gălăgioase, că orchestra trebui să cânte cu o notă mai sus pentru a ne acoperi. Douăzeci de minute mai târziu, Yuki plecă de la masă până să ne fie aduse prăjitura de ciocolată şi cafeaua, spunându-ne că voia să mai treacă pe la Keiko înainte să se termine programul de vizite.

În ciuda faptului că turuise ca mitraliera şi că ne amuzaserăm cu toatele sporovăind, putusem observa pe faţa ei semne de îngrijorare atunci când ne urase noapte bună.

Capitolul 16

Maureen O'Mara îşi simţea sângele fierbinte în tâmple. Era oare posibil? Ei bine, ea era pregătită. Deschise una dintre uşile masive de metal şi sticlă ale tribunalului şi intră în holul neprimitor.

Fir-ar să fie!

Azi era ziua cea mare. Se simţea stăpână pe ea.

Îi dădu geanta celui de la pază, care o trecu prin dispozitivul de scanare cu raze X şi o verifică în timp ce ea fu controlată cu detectorul de metale. O salută cu un gest din cap şi-i înmâna zâmbitor geanta ei „norocoasă" Louis Vuitton, care costase şapte sute de dolari.

— Vă urez mult noroc azi, domnişoară O'Mara.

— Mulţumesc, Kevin.

O'Mara îi arătă bărbatului cele două degete încrucişate aducătoare de noroc; apoi, îşi făcu loc prin mulţimea din hol şi se îndreptă înspre lift.

Se gândea în timp ce mergea – despre cum partenerii săi, atotştiutori şi mai vechi în meserie, îi spuseseră că era chiar *nebună* să se pună cu un spital care avea o apărare imbatabilă şi să încerce să adune vreo douăzeci de cazuri într-unul de malpraxis de proporţii uriaşe.

Dar ea nu putuse refuza oferta. Era un caz prea bun.

Primii pacienţi o aleseseră ei pe ea – după care văzuse care este tipicul. Apoi lucrurile se puseseră în mişcare, numărul cazurilor crescuse, iar în final ea ajunsese avocatul la care se duceau toţi cei care aveau reclamaţii serioase împotriva celor de la Spitalul Municipal San Francisco.

Să pună totul cap la cap fusese la fel de greu cum ar fi să înhami cai sălbatici la motocicletă în timp ce faci jonglerii cu mingi de bowling. Dar se descurcase.

În ultimele paisprezece luni se zbătuse să răzbată prin toate hăţişurile cazului, să parcurgă mărturiile fără număr, vorbise cu şaptezeci şi şase de martori – specialişti

medicali, oameni care lucrau sau lucraseră în spital, clienţii ei şi familiile celor douăzeci de morţi care ajunseră într-un final la un acord.

Avusese un motiv personal pentru a face toată munca asta, un devotament de neclintit, dar nimeni nu ştia *de ce* se implicase atât de mult.

Simţise durerea clienţilor săi – asta era de ajuns.

Acum trebuia să convingă un juriu format din oameni asemenea lor.

Dacă reuşea asta, şi spitalul avea să sufere la rându-i, în singurul fel în care o putea face – plătind o sumă de bani imensă, de multe, *multe* milioane, pe care clienţii ei o meritau din plin.

Capitolul 17

Maureen O'Mara se grăbi spre unul dintre lifturile de la tribunal şi urcă. Apăsă pe buton, dar fix atunci un bărbat într-un costum de culoare gri cărbune se strecură printre uşile care se închideau.

Lawrence Kramer zâmbi la ea larg, se aplecă puţin în faţă şi apăsă pe numărul patru.

— 'Neaţa, domnişoară avocat, zise el. Cum te simţi astăzi?

— Nici nu se putea mai bine, răspunse ea veselă. Dar tu?

— Perfect. Am mâncat de dimineaţă aproape un kil jumate de carne crudă cu ouă, zise Kramer. Un mic dejun al campionilor.

— Nu prea cred că e bine pentru inima ta, zise Maureen, aruncându-i o privire piezişă avocatului principal al spitalului. Bănuiesc că *ai* o inimă, nu-i aşa, Larry?

Bărbatul înalt dădu capul pe spate într-un acces de râs sănătos, în timp ce liftul se îndrepta spre etajul la care se afla sala de judecată.

„Doamne, are o mulţime de dinţi, şi toţi sunt aşa de albi."

— Bineînţeles că am. O să-mi fac exerciţiile pentru inimă azi la tribunal, Maureen. Mulţumită ţie.

La patruzeci şi doi de ani, Lawrence Kramer era un avocat al apărării foarte talentat – deştept, arăta bine şi era în floarea vârstei. Toate astea pe lângă faptul că începea să câştige şi recunoaşterea mass-mediei.

O'Mara îl văzuse în câteva interviuri în cadrul emisiunii *Hardball* a lui Chris Matthews discutând despre unul dintre clienţii lui, un fotbalist faimos acuzat de viol. Kramer făcuse faţă cu succes verbozităţii necruţătoare a lui Matthews. Nu era nicio surpriză pentru Maureen. Era un tip care juca dur.

Iar acum, Lawrence Kramer apăra Spitalul Municipal San Francisco într-un caz care ar fi putut avea drept

consecinţă închiderea spitalului. Dar, mai important, apăra spitalul împotriva *ei.*

Liftul se opri la etajul doi al tribunalului, şi alte trei persoane se urcară în cutia aceea etanşată cu mahon. Maureen se văzu nevoită să se dea mai aproape de Lawrence. Era mult prea aproape de omul care avea să încerce s-o calce în picioare şi să mătură pe jos cu clienţii ei.

O'Mara avu o clipă de îndoială şi se simţi cutremurată de un fior de teamă. Avea să reuşească? Nu mai avusese niciodată un caz aşa de complex – şi nu ştia pe nimeni care să fi avut. Ăsta chiar era „cazul vieţii", chiar şi pentru Larry Kramer.

Liftul se opri la patru, iar ea ieşi fix în faţa lui Kramer. Îl simţea atât de aproape în spatele ei, şi era ca şi cum mii de volţi ar fi ieşit din corpul lui.

Fără a se privi, cei doi avocaţi merseră unul lângă altul. Paşii li se auzeau foarte clar pe podeaua de marmură din holul larg.

Maureen îşi mai veni în fire.

Chiar dacă Kramer avea zece ani de experienţă în plus faţă de ea, erau totuşi egali, sau ar fi putut fi. Şi ea studiase dreptul la Harvard. Şi ei îi plăcea să se bată pe viaţă şi pe moarte. Iar ea avea acum de partea ei ceva ce-i lipsea lui Kramer. Dreptatea.

„Dreptatea este putere. Dreptatea este putere."

Afirmaţia era ca un pahar de apă rece – o liniştea, dar o şi întărâta pentru cel mai important proces al vieţii sale. Cu asta avea să apară cu siguranţă la emisiunea *Hardball.*

Deschise uşa sălii de judecată cu câteva secunde în faţa adversarului şi văzu că încăperea era plină ochi de spectatori.

Pe culoar, la masa reclamantului, în dreapta, era Bobby Perlstein, asociatul ei. Se uita peste notiţe. Asistentul lui Maureen, Karen Palmer, aşeza diapozitivele şi documentele în ordine. Amândoi întoarseră capul spre ea şi zâmbiră.

Maureen le răspunse la zâmbet. În timp ce se apropia de

ei, trecu pe lângă mulţi dintre clienţii ei şi le făcu semn cu mâna sau le zâmbi. Ochii lor se umplură de recunoştinţă.

„Dreptatea este putere.”

Maureen de-abia aştepta ca procesul să înceapă.

Era gata. Azi era ziua cea mare.

Capitolul 18

Yuki se ocupa de o moţiune luni dimineaţa, la parterul tribunalului de pe McAllister. În timp ce completa formularele, îşi aduse aminte că tocmai atunci începea cazul lui Maureen O'Mara împotriva Spitalului Municipal San Francisco.

Era o chestie pe care avocatul din ea nu voia s-o rateze.

Se uită la ceas, trecu pe lângă mulţimea de la lift şi o luă pe scări. Respirând puţin sacadat din cauza efortului, se strecură în sala de judecată de la capătul holului de la etajul patru.

Yuki văzu că judecătorul Bevins prezida procesul.

Bevins avea şaptezeci de ani, îşi ţinea părul cărunt strâns într-o coadă şi era ştiut ca fiind om cinstit, dar imprevizibil.

Pe când Yuki se aşeza pe un scaun lângă uşă, atenţia îi fusese atrasă de un bărbat care stătea pe partea cealaltă. Păr negru, pantaloni şi un sacou pus peste cămaşa roz şi cravata potrivită. Se juca nervos cu cureaua de la ceas.

Îi luă doar o secundă ca să asocieze un nume tipului aceluia chipeş. Era şocată. Îşi dădu seama că-l cunoştea – Dennis Garza, doctorul care o internase pe mama ei la Urgenţă.

„Normal, doar e martor în proces", se gândi Yuki.

Apoi, atenţia i se mută de la doctor la mulţimea care fremăta în sala arhiplină în momentul în care Maureen O'Mara se ridică şi luă cuvântul.

O'Mara era înaltă, bine făcută – purta mărimea patruzeci şi doi, bănui Yuki. Avea un costum Armani gri, cu pantaloni şi pantofi negri cu toc jos. Trăsăturile feţei îi erau foarte pronunţate, iar părul ei de un roşu-închis arăta superb. Îi venea până la umeri şi se vălurea când femeia se întorcea – exact cum o făcea în acest moment.

Frumoasa avocată se întoarse spre juraţi, le ură bună dimineaţa, se prezentă şi îşi începu pledoaria. Dintr-o

grămadă de poze din faţa ei, alese şi arătă înspre juraţi o poză mare şi cam ciudată.

— Vă rog, uitaţi-vă cu mare atenţie aici! Această tânără este Amanda Clemmons, zise ea. În poză, era o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, cu pistrui pe faţă. În luna mai, Amanda Clemmons juca baschet cu cei trei băieţi ai ei, în faţa casei, continuă O'Mara. Simon Clemmons, soţul ei şi tatăl celor trei copii, fusese ucis într-un accident de maşină cu numai şase luni în urmă. Amanda nu se prea pricepea la baschet, dar această văduvă tânără ştia că trebuia să fie şi mamă, şi tată pentru Adam, John şi Chris. Şi se descurca admirabil. Imaginaţi-vă această femeie, gândiţi-vă la ea, spuse Maureen, încercând să-i facă să intre în jocul ei. Purta pantaloni scurţi albi şi un tricou Warriors albastru-auriu. Se învârtea în jurul celor trei micuţi, driblând şi încercând să arunce la coşul atârnat de peretele garajului. John Clemmons îmi zicea că această mamă râdea şi-i întărâta pe copii, făcându-i să-şi dorească să câştige mingea. Dar la un moment dat, mama îşi prinse pantoful într-o crăpătură de asfalt şi căzu la pământ. La o jumătate de oră, veni ambulanţa şi o luă pe Amanda la spital. Radiografia dezvălui o banală fractură la picior. Acea rană nu trebuia să fie decât un obstacol temporar pentru Amanda Clemmons, continuă O'Mara. Era tânără, era puternică şi răbdătoare. O adevărată războinică. O mamă americană eroină. A fost internată la Spitalul Municipal San Francisco. Iar ăsta a fost începutul sfârşitului vieţii ei. Vă rog, uitaţi-vă cu atenţie la fotografia Amandei Clemmons. Aceasta a fost una dintre cele pe care familia le-a folosit la înmormântarea ei.

Capitolul 19

Maureen simţea cum mânia îi clocotea în sânge în timp ce spunea povestea Amandei. Deşi n-o întâlnise niciodată pe Amanda Clemmons, tânăra mamă era la fel de reală ca oricare dintre prietenii ei. Şi, fiindcă era foarte ocupată cu munca, nu avea prea mulţi prieteni.

Maureen avea aceleaşi simţăminte pentru fiecare dintre clienţii săi, pentru fiecare *victimă.* Le ştia trecutul, le cunoştea familiile, numele copiilor şi al soţiilor sau al soţilor lor.

Şi ştia foarte bine şi cum muriseră la Spitalul Municipal San Francisco.

Îi dădu poza Amandei Clemmons asistentei sale; se întoarse către juriu şi văzu în ochii lor nerăbdarea. De-abia aşteptau ca ea să continue.

— În după-masa când Amanda Clemmons şi-a rupt piciorul, zise Maureen, a fost dusă la Urgenţă la Spitalul Municipal, unde i s-a făcut o radiografie şi i s-a pus la loc osul. O procedură cât se poate de simplă. Apoi au mutat-o într-o altă rezervă, unde şi-a petrecut noaptea. La ceva vreme după miezul nopţii, i s-a administrat o doză fatală de Cytoxan, un medicament pentru chimioterapie, în loc de Vicodin, un tranchilizant care ar fi ajutat-o să doarmă. În acea teribilă noapte, Amanda a murit în chinuri groaznice. O moarte fără rost, stimaţi juraţi, şi noi trebuie să ne întrebăm ce s-a întâmplat. De ce i s-a luat viaţa acestei femei cu mult înainte de vreme? Pe parcursul acestui proces, vă voi mai spune şi alte lucruri despre Amanda şi alţi nouăsprezece oameni care au murit din cauza aceloraşi medicamente aducătoare de dezastru.

Dar acum vă voi spune *de ce* au murit.

Din cauza lăcomiei nemăsurate a Spitalului Municipal. Oamenii au murit pentru că, de fiecare dată, Spitalul Municipal a pus mai presus banii, nu grija pentru pacienţi. Vă voi spune unele lucruri despre acest spital pe care veţi

dori să nu le fi ştiut vreodată, continuă O'Mara, măturând cu privirea boxa plină de juraţi. Veţi afla cum toate măsurile de protecţie sunt încălcate în fiecare zi, cum angajaţii pregătiţi foarte prost sunt obligaţi să lucreze non-stop, pe bani puţini. Şi toate astea numai pentru a păstra profitul pentru spital, profit care se dovedeşte cel mai mare în raport cu celelalte instituţii similare. Şi vă pot asigura că aceşti douăzeci de pacienţi care au decedat acolo, şi pe care îi reprezint, sunt numai începutul unui scandal îngrozitor…

Kramer sări în picioare.

— Prea argumentativ, Onorată Instanţă. Am fost foarte răbdător, dar remarcile avocatei de faţă sunt prea exagerate şi sunt, de fapt, o insultă la adresa…

— Se susţine. Vă rog, nu mă puneţi la încercare, îi spuse judecătorul Bevins lui Maureen O'Mara. Scutură din cap. Data viitoare, când mai depăşiţi limita, veţi primi o amendă. Iar după aceea, toată treaba va deveni mai serioasă.

— Îmi cer iertare, Onorată Instanţă, zise O'Mara. Voi fi mai atentă.

Dar Maureen era cât se poate de încântată. Spusese ce era mai important, iar Kramer nu putea să-i ia cuvintele înapoi. Cu siguranţă că juriul pricepuse mesajul.

„Spitalul Municipal este un loc periculos, extrem de periculos."

— Mă aflu aici pentru clienţii mei, continuă O'Mara, stând neclintită în faţa boxei cu juraţi, cu mâinile încleştate în faţă. Pentru decedaţi şi pentru familiile lor. Toţi, victime ale malpraxisului de la Spitalul Municipal, ale lăcomiei şi ale neglijenţei celor de acolo. Apoi, Maureen O'Mara se întoarse spre oamenii din sală. Vă rog, ridicaţi o mână, spuse ea, dacă aţi pierdut pe cineva la Spitalul Municipal.

Se văzură vreo duzină de mâini în aer. Alţii oftară.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a ne asigura că astfel de aşa-numite accidente fatale nu se vor mai repeta.

Capitolul 20

În timp ce judecătorul Bevins facea linişte în sală, Yuki îşi mută încet privirea de la Maureen O'Mara la faţa doctorului Garza. Se aştepta să vadă mânie, furie provocată de faptul că spitalul lui fusese acuzat pe nedrept. Dar nu văzu nimic din toate astea. Ci mai degrabă zări un fel de zâmbet afectat pe buzele doctorului, iar expresia întipărită pe chipul lui părea îngheţată, ca un peisaj de iarnă.

Lui Yuki i se strânse inima de frică şi multă vreme nu putu să se mai mişte.

Făcuse o greşeală enormă!

„Oh, Doamne, să nu fie prea târziu."

Se ridică de la locul ei, împinse uşile turnante de la sala de judecată şi-şi deschise telefonul mobil imediat ce ajunse în hol. Apăsă tastele şi sună la spital. Se auzi robotul.

Ascultă opţiunile, însă neliniştea îi creştea în timp ce forma interiorul.

Keiko era în camera 421 sau 431? Nu-şi aducea aminte! I se şterse de tot din cap numărul camerei.

Yuki apăsă pe zero şi ascultă o versiune jalnică a cântecului *The Girl from Ipanema* în timp ce aştepta să i se facă legătura cu operatorul.

Trebuia s-o audă pe maică-sa.

Trebuia să-i audă vocea lui Keiko în momentul acela.

— Aş dori să vorbesc cu Keiko Castellano, spuse ea. E pacientă. Vă rog, sunaţi la camera ei. 421 sau 431.

Tonul soneriei se opri dintr-odată când Keiko răspunse. Vocea sa veselă însufleţi parcă firele de telefon.

Yuki îşi acoperi o ureche cu palma şi cu cealaltă mână presă mai bine telefonul la ureche. Se umplea coridorul, fiindcă şedinţa se suspendase. Yuki şi Keiko vorbeau sau, mai degrabă, se ciondăneau. Dar se împăcară iute, aşa cum făceau de obicei.

— Sunt bine, Yuki. Nu te mai îngrijora tot timpul, încheie

Keiko.

— Bine, mami, bine. Te sun eu mai târziu.

Închise telefonul, şi în momentul acela o strigă cineva.

Yuki se uită înjur şi o văzu pe Cindy. Îi radia faţa în timp ce-şi făcea loc prin mulţime.

— Yuki, se auzi Cindy cu respiraţia tăiată, ai fost şi tu înăuntru? Ai auzit cum a început O'Mara? Care e părerea ta de specialist?

— Ei, bine, răspunse Yuki, avocaţii mereu spun că un caz se pierde sau se câştigă chiar de la primele cuvinte.

Sângele încă îi bubuia în tâmple.

— Stai să vezi, zise Cindy, mâzgălind ceva în carneţelul ei de notiţe. Asta e chiar bună. Primul rând în povestea mea o să fie aşa…

— Dacă mă gândesc bine, reveni Yuki, i-a omorât pe toţi cu chestia aia de la început. A lansat o bombă asupra spitalului, iar juraţii n-o să uite asta în veci. Şi nici eu!

— Municipalul angajează mână de lucru ieftină, iar pacienţii mor din cauza asta. Sunt neglijenţi. Prescriu medicamente aiurea. Oh, Doamne, O'Mara m-a băgat în sperieţi aşa de tare, încât am sunat-o pe maică-mea să-i spun că vreau s-o mut la Saint Francis.

— Chiar o muţi?

— Am încercat, dar m-a refuzat din prima. M-a şi enervat din cauza asta, zise Yuki, un pic neîncrezătoare. „Yuki, vrei să îmi faci infarct? Îmi place aici. Doctorul meu, camera mea. Adu-mi bigudiurile şi nu uita cămaşa de noapte roz, cea cu dragon." Yuki râse şi-şi scutură capul. Pe cuvânt că zici c-ar fi în staţiune. Chiar voiam să-i spun: „Mami, vrei să-ţi aduc şezlongul? Crema de corp din lapte de cocos?" N-am vrut s-o sperii numai fiindcă Maureen O'Mara i-a spulberat pe toţi cu pledoaria ei. La naiba, când i-am văzut pe toţi oamenii ăia cu mâinile ridicate, am simţit fiori pe şira spinării!

— Dar ce-ar fi dacă te-ai duce acolo şi ai externa-o, indiferent de ce-ţi spune ea?

— Mda, m-am gândit la asta, dar dacă chiar „îi fac infarct"?

Cindy dădu din cap înţelegătoare.

— Când o să-i dea drumul din spital?

— Joi dimineaţă. Cel puţin aşa spune doctorul Pierce. După ce a văzut radiografia.

„Doctorul Pierce, bun doctor. Doctorul Pierce, om cinstit!”

— Doctorul Pierce, viitorul tău soţ, izbucni în râs Cindy.

— Chiar ăla.

— Te simţi bine?

— Da. Mă duc s-o văd mai târziu. O să stau acolo cu ea ceva vreme.

— Mai rămâi pe aici?

— Ar trebui să mă întorc la birou, zise Yuki, dar parcă se răzgândi în timp ce spunea asta. Ce naiba, vreau să-l aud pe Larry Kramer cum pledează. Cum să-l pierd?

— Vino şi stai lângă mine în sală, o invită Cindy.

Capitolul 21

Cindy se uita fascinată la Larry Kramer, la felul cum acesta, cu dimensiunile impresionante, ocupă mijlocul sălii. Părul său şaten, foarte bogat, era pieptănat spre spate, accentuându-i parcă şi mai mult bărbia proeminentă. Semăna cu un marinar care stă ţanţoş în bătaia vântului.

„Un om care se mişcă mereu înainte”, se gândi Cindy.

Kramer îi salută pe cei din sală, le adresă un zâmbet curtenitor juraţilor şi le mulţumi pentru bunăvoinţa de a fi acolo.

— Domnişoara O’Mara are dreptate cu privire la un lucru, zise el, în timp ce-şi sprijini mâinile de barele din faţa boxei juraţilor. Are a naibii de mare dreptate că acest caz este despre lăcomie. Despre lăcomia *clienţilor* ei. Nu neg faptul că e tragic că unii oameni au murit fără să aibă vreo vină, continuă el. Dar familiile lor au venit aici cu un singur gând. Vor să încaseze mulţi bani. Vor să scoată ceva din moartea celor dragi. Sunt aici pentru bani. Kramer se aplecă spre juraţi şi se uită cu atenţie la feţele lor. Pentru cei mai mulţi oameni, ar suna cinic, sau răzbunător, sau chiar mercantil. Dar nu e numai din vina împricinaţilor. Kramer se desprinse de bara boxei şi se mută în mijlocul sălii, încercând parcă să-şi adune gândurile înainte să se adreseze din nou juraţilor. Înţeleg ce este durerea. Tatăl şi fiul meu au murit amândoi în spital. Băieţelul meu s-a dus la numai trei zile de la naştere. Era un dar, o binecuvântare care ne-a fost luată, mie şi soţiei mele. Tatăl meu a fost cel mai bun prieten, mentorul, căpitanul meu. Nu trece vreo zi în care să nu-mi fie dor de amândoi. Kramer se înmuie puţin şi începu să se plimbe de colo-colo prin faţa juraţilor, încercând parcă să-i hipnotizeze. Sunt sigur că fiecare dintre dumneavoastră a pierdut pe cineva drag şi ştiu cât de omenesc este să-ţi doreşti să învinovăţeşti pe cineva, zise Kramer. Suferi, te înfurii, dar

apoi transformi mânia în ceva bun, amintindu-ţi clipele minunate pe care le-ai petrecut cu acea persoană.

Te împaci cu gândul că dragostea nu învinge totul, sau că viaţa poate fi uneori nedreaptă, sau că Dumnezeu lucrează pe căi necunoscute. Şi, cumva, mergi înainte. *Mergi mai departe.* Vreţi să ştiţi *de ce* fac reclamanţii una ca asta? îi întrebă Kramer. Se sprijini iarăşi cu mâinile de bara boxei şi-i cuprinse cu privirea pe juraţi. Pentru că adversarii mei s-au lăsat duşi pe o cale care nu li se potriveşte deloc. Din cauza unei firme numite Friedman, Bannion şi O'Mara. Din cauza acestei femei, Maureen O'Mara. Arătă cu degetul în direcţia ei. Din cauza ei, aceşti nefericiţi au ajuns să-şi vadă tragediile personale drept surse de venit. Cu toţii aţi auzit replica – „arată-mi banii". Cam aşa a fost denaturată justiţia. De aceea au ridicat mâna acei oameni.

Capitolul 22

Cindy îşi acoperi gura cu mâna, uimită de atacul virulent al lui Kramer la adresa lui O'Mara şi a firmei ei. Fir-ar al naibii – şi nu trecuse decât prima zi a procesului.

O'Mara sări din scaunul ei.

— Obiecţie, se repezi ea. Onorată Instanţă, declaraţia avocatului pledant este incitantă, părtinitoare şi foarte agresivă la persoana mea. Cer să nu fie înregistrată.

— Se susţine, domnişoară O'Mara. Judecătorul se întoarse către grefierul curţii şi zise: Vă rog, ştergeţi ultima remarcă a domnului Kramer. Domnule Kramer, ce e bun pentru ea se aplică şi la dumneavoastră.

— Onorată Instanţă?

— Domoliţi-vă retorica, domnule Kramer, şi continuaţi. Vă pot amenda, şi chiar mai rău.

Kramer dădu din cap.

— Da, am înţeles. Şi se întoarse către juraţi cu un zâmbet studiat. Doamnelor şi domnilor, în timpul acestui proces veţi auzi nenumărate mărturii despre cum Spitalul Municipal San Francisco este o instituţie respectată şi foarte responsabilă, continuă Kramer. Şi cei de acolo au protocoale şi reguli farmaceutice deasupra standardelor obişnuite. Pe care le urmează cu sfinţenie. Asta nu înseamnă că spitalul este perfect. Oamenii comit uneori greşeli. Dar greşelile sunt un lucru, iar malpraxisul, *cu totul altul.* Kramer se opri pentru a-i lăsa pe toţi să pătrundă înţelesul cuvintelor lui şi se folosi de pauză pentru a se uita cu atenţie în ochii juraţilor. Le vorbea fiecăruia în parte, ca şi când ar fi fost o singură persoană în sală. Mă tem că acesta va fi un proces emoţional. Şi asta, pentru că au murit oameni. Dar judecătorul vă va spune că nu îl puteţi lăsa pe avocatul reclamanţilor să ascundă faptele apelând la emoţiile dumneavoastră. Cântăriţi faptele cum vor fi ele prezentate – acesta este rolul pe care l-aţi acceptat, şi aveţi o sarcină precisă.

Faptele, doamnelor şi domnilor. Faptele vă vor convinge că clientul meu nu este deloc neglijent şi oferă servicii de o valoare incredibilă oraşului nostru, San Francisco.

Mintea lui Cindy analiza totul în timp ce Kramer mulţumea juraţilor şi se aşeza pe scaun.

Vedea deja titlul pe prima pagină – „SPITALUL MUNICIPAL SAN FRANCISCO, DAT ÎN JUDECATĂ PENTRU MALPRAXIS” – pozele celor douăzeci de victime şi restul poveştii ei, continuată şi pe pagina a treia.

Procesul era o bună sursă de inspiraţie pentru cărţi şi filme.

„Douăzeci de oameni muriseră.”

Şi chiar dacă spitalul era sau nu vinovat, dovezile tot aveau să şocheze oamenii.

Ar lua-o ca pe o chestie personală. Pacienţii internaţi la acest spital s-ar teme pentru vieţile lor.

La naiba, ei i se făcuse frică numai ascultând ce se spunea în sală.

Capitolul 23

Era pe la mijlocul dimineţii, la patru zile după ce o găsiseră moartă pe Fata din Caddy în Opera Plaza Garage. Numai ce mă întorsesem de la o şedinţă cu comandantul Tracchio, care-mi spusese că avea de gând să ia nişte oameni de la Omucideri şi să-i ducă pe la alte secţii. Tracchio nu avea nevoie de părerea mea, ci doar mă informa.

Mi-am atârnat jacheta în spatele uşii, cu imaginea şefului încă vie în minte. Îi revedeam degetele grase care enumerau motivele – „Reduceri de fonduri. Prea multe ore suplimentare. Nevoie de mai mulţi oameni acolo şi acolo. E numai ceva temporar, Boxer”.

Era un rahat birocratic, care mă enerva din cale-afară, pentru că nu puteam face nimic.

Ba mai aveam şi o durere de cap îngrozitoare.

— Spune-mi că ai veşti bune pentru mine, i-am zis lui Jacobi când intră în biroul meu şi-şi puse fundul mare pe birou.

Conklin îl urmă, cu graţia unei feline, şi-şi încrucişă braţele în timp ce se sprijini de tocul uşii. Cum să nu te holbezi?

— Nu-ţi face speranţe prea mari, mormăi Jacobi.

— Bine, Warren. Au ajuns acum până la genunchiul broaştei. Zi-le!

— Am trimis un mesaj textual prin NCIC[11] către agenţiile guvernamentale regionale cu toate informaţiile pe care le aveam despre Fata din Caddy. Jacobi se întrerupse într-un acces de tuse, o chestie ce-i rămăsese de la rana nevindecată a glonţului care-i atinsese plămânul drept. Înălţime, greutate, vârsta aproximativă, felul de a se îmbrăca, culoarea părului, a ochilor şi altele, continuă el.

— Am verificat toate pistele posibile, interveni Conklin

[11] National Crime Information Center – Biroul Naţional de Centralizare a Crimelor.

cu ochii strălucind de bucurie.

— Şi? am întrebat eu.

— Am găsit ceva potriviri, dar niciuna nu este sută la sută. O veste bună totuşi. De la laborator ne-au spus că e o amprentă pe unul din pantofii ei.

M-am înveselit pentru o clipă.

— Parţială, e drept, zise Jacobi, dar decât nimic… Dacă vom găsi vreodată ceva sau cineva cu care să se potrivească. Asta e problema, nu există nicio legătură.

— Deci ce urmează?

— Lou, mă gândeam că tunsoarea Fetei din Caddy este una modernă, zise Conklin. Tunsul şi vopsitul au costat probabil în jur de trei sute de dolari.

Am dat din cap aprobator.

— Cred că ai dreptate.

„Dar de unde ştie el de tunsori de trei sute de dolari?”

— O să încercăm să verificăm toate saloanele de frumuseţe. Cineva trebuie s-o recunoască. Eşti de acord?

— Dă-mi poza, am zis eu şi am întins mâna după ea.

Conklin se aplecă şi mi-o dădu. M-am uitat la faţa aceea angelică, cu părul blond ciufulit aşezat frumos pe bucata de oţel inoxidabil.

Avea un cearşaf tras până la gât.

Of, Doamne. Cine era fata asta? Şi de ce nu raportase nimeni că dispăruse? Şi iarăşi, de ce, la patru zile de la moartea ei, nu aveau nici cea mai mică pistă?

Cei doi inspectori părăsiră biroul meu. Am strigat-o pe Brenda, care veni şi se aşeză confortabil pe scaun, gata să ia notiţe.

Am început să-i dictez un raport al întâlnirii mele cu Tracchio, dar îmi era tare greu să mă concentrez.

Voiam să fac ceva astăzi, ceva semnificativ. Îmi doream să fiu acolo, pe străzi, cu Conklin şi cu Jacobi, să arăt poza Fetei din Caddy pe la „saloanele de frumuseţe” şi să cercetez împrejurimile căutând indicii.

Doamne, cât voiam să-mi dau şi sufletul din mine ca să rezolv cazul ăsta.

Doream să lucrez la el şi să simt că, într-adevăr, îmi

făceam meseria, că nu eram doar cineva care dicta rapoarte.

Capitolul 24

Pe la 7.30 seara, mă sună Claire şi zise:

— Lindsay, vino aici. Am ceva să-ţi arăt.

Am aruncat *Chronicle* la coş. Pe prima pagină era articolul lui Cindy despre procesul împotriva Spitalului Municipal. Am închis biroul şi am alergat până jos la morgă, sperând să aflu ceva concret.

Speram să-mi dea un indiciu!

Una dintre asistentele lui Claire, Evelina Ferguson, o fată deşteaptă foc, închidea un sertar cu o victimă cu plagă împuşcată. *U-râ-tâ!*

Claire se spăla pe mâini.

— Stai puţin, îmi zise.

— Aştept şi mai mult, i-am răspuns.

Am început să mă plimb pe acolo şi am dat de fotografiile Fetei din Caddy pe perete. Dumnezeule, cazul acesta mă răscolea profund!

— Ce ştii despre parfumul cu care era dată? am întrebat-o pe Claire.

— E ceva ciudat la mijloc. Era parfumată numai în zona genitală, răspunse Claire.

Închise robinetele, îşi uscă mâinile, apoi scoase două sticle de Perrier din minifrigiderul de sub biroul ei. Le deschise şi-mi întinse şi mie una.

— Multor fete le place să-şi parfumeze „tufişul”, continuă ea. Aşa că, în mod normal, nici n-aş fi menţionat lucrul acesta în raportul meu. Dar fata asta nu şi-a dat decât acolo. Nu între sâni, la încheieturile mâinilor sau în dosul urechilor.

Am dat noroc şi am sorbit cu sete.

— Mi s-a părut ciudat, aşa că am colectat o mostră şi am trimis-o la laborator. Au dat-o înapoi, zise Claire, după câteva secunde. N-o pot identifica. N-au nici echipamentul necesar şi nici timp să se ocupe de asta.

— N-au timp să se ocupe de crimă, am bombănit.

— Toată lumea pare prea ocupată, reveni Claire în timp ce aranja nişte hârtii pe birou. Dar am rezultatele de la viol. Stai, erau undeva pe aici. Cu ochii licărind de mulţumire, apucă de un plic maro, îl trase din grămadă şi-l puse hotărâtă în faţa mea. Pata de pe fusta ei era spermă şi se potriveşte cu una din cele două mostre pe care le-am colectat din vaginul fetei. Am urmărit degetul lui Claire care se plimba pe testul de alcoolemie. Asta voiam să-ţi arăt. Avea alcool în sânge. Zero treisprezece.

— Era turtă deci, am tras eu concluzia.

— Mda, dar asta nu e tot. Uită-te aici. Benzodiazepin în sânge. E anormal să ai şi alcool, şi Valium, aşa că i-am făcut testele de sânge încă o dată, şi am căutat alte indicii. A ieşit Rohypnol.

— Oh, nu! Drogul violatorilor.

— Da, ea n-a avut habar unde era, cine era, ce i se întâmpla. Nici măcar dacă se întâmpla ceva.

Erau multe chestii nasoale, dar tot nu vedeam întregul. Fata din Caddy fusese drogată, violată şi apoi omorâtă cu mare atenţie şi cu sânge-rece.

Claire se întoarse către fotografiile de pe perete.

— Acum nu mă mai mir de ce n-a avut nicio vânătaie sau răni în zona vaginului. Nici n-ar fi putut să se lupte, chiar dacă ar fi vrut. Sărmana copilă, n-a avut nicio şansă de supravieţuire.

Capitolul 25

Am pornit-o spre casă în Explorerul meu. Întuneric. Mă simţeam ca o femeie, nu ca o poliţistă. Încercam să văd lumea prin ochii Fetei din Caddy, fiindcă voiam să înţeleg ce i se întâmplase. Dar era îngrozitor să te imaginezi aşa de vulnerabilă, la mâna unor oameni violenţi. Doi. Două animale.

Am înşfăcat telefonul de la curea şi l-am sunat pe Jacobi cât aveam totul proaspăt în minte.

Răspunse din prima, şi l-am informat despre ce auzisem de la Claire.

— Presupun că ajunge într-o cameră cu doi tipi care se gândesc numai la sex, am zis eu, oprind maşina la semafor. Încearcă s-o forţeze, iar Fata din Caddy le rezistă, le refuză avansurile cu înverşunare. Aşa că unul din ei îi strecoară prafurile în băutură.

— Da, fu de acord Jacobi. La scurt timp, nici nu se mai poate mişca. Ba poate chiar leşină. Cei doi o dezbracă, îi dau cu parfum şi fac sex cu ea, pe rând.

— Apoi, se tem că ea şi-ar aminti de viol, am continuat eu, parcă ghicindu-i gândurile partenerului meu, de la capătul celălalt al firului. Cei doi nu sunt chiar tâmpiţi, poate prea deştepţi. Vor s-o omoare fără să lase nici cea mai mică urmă. Unul o sufocă, iar celălalt se asigură că e moartă, băgându-i pe cap o pungă de plastic. O crimă frumoasă, curată.

— Da, sună bine, Boxer. Poate, după asta, se întărâtă şi o violează iarăşi, zise Jacobi. Un pic de necrofilie chiar nu strică nimănui. Iar după aceea o îmbracă în haine de cinci mii de dolari şi o duc la o plimbare cu maşina? Şi se descotorosesc de ea în Seville-ul lui Guttman.

— Asta e cea mai tâmpită parte, am recunoscut. Chiar nu înţeleg chestia asta cu hainele. Mă încurcă rău de tot.

— Claire n-avea rezultatele testului ADN?

— Nu încă. Ştii, dacă Fata din Caddy ar fi fost soţia

primarului, am fi ştiut până acum. Dar dacă nimeni n-a raportat dispariţia ei…

— O fată aşa de frumoasă, se auzi Jacobi, cu tristeţe în glas – un semn al singurătăţii. Cineva trebuie să-i ducă dorul.

Capitolul 26

Am deschis uşa de la apartamentul meu şi m-am salutat drăgăstos cu Martha.

— Bună, Boo. Ce mai face fetiţa mea?

Am luat-o în braţe – era agitată şi fericită de parcă mă întorsesem de la război.

Aşa obosită cum eram, faptul că o scoteam la alergare pe căţeluşa mea era cea mai bună motivaţie pentru a mă menţine în formă.

I-am pus lesa şi în câteva minute alergam prin Missouri în întuneric, în jurul parcului, în susul dealului. Devenisem dintr-odată mai optimistă şi vedeam mai în roz investigaţia despre Fata din Caddy.

Cei de la laborator lucrau la testele ADN. Poliţiştii se plimbau cu poza ei în tot oraşul.

Mai rămăsese o speranţă.

Cineva trebuia să-i simtă lipsa şi avea să sune la poliţie în curând.

Sau un martor avea să declare ceva, cineva care îi văzuse poza din *Chronicle* şi de pe site-ul nostru.

Şi, odată ce aveam un nume, venea şi speranţa de a rezolva crima. Aveam să încetăm să ne gândim la ea ca la Fata din Caddy.

Jumătate de oră mai târziu eram acasă.

Cu o bere rece şi un sendviş cu brânză Swiss şi Hellmann’s în mână, m-am aşezat în faţa televizorului să mai prind ceva veşti: CNN, CNBS, FOX. După ce-am terminat masa, m-am dezbrăcat, am dat drumul la apă în cadă şi am băgat mâna să văd cât era de fierbinte.

În clipa aceea sună telefonul.

„Acum ce-o mai fi? O altă crimă? Sau nu, ceva indicii pentru cazul nostru?”

Am văzut numele apelantului pe ecran.

— Hei, am zis.

Voiam să par nonşalantă, dar inima îmi bătea cu putere.

— Doamne, eşti superbă.

— Joe, ştii că nu mă poţi vedea la telefon.

— Dar ştiu cum arăţi, Lindsay.

Am izbucnit în râs.

— Ăsta e un râs de femeie goală, zise iubitul meu.

Nu era nici pe departe clarvăzător, ci auzea duşul în fundal.

Am închis uşa şi mi-am pus halatul pe mine.

— Ai un simţ de observaţie foarte dezvoltat. Şi eu îl vedeam acum în pielea goală.

— Hei, femeie goală, se aude pe aici că aş ajunge în oraş la tine weekendul ăsta. Tot weekendul.

— Bun, fiindcă mi-e tare dor de tine. Vocea mi se frânse şi deveni uşor guturală. Avem multe de recuperat.

Am flirtat o vreme, până când am simţit cum mi se umezea pielea şi răsuflarea îmi devenea întretăiată. Câteva minute mai târziu aveam deja un plan pentru weekendul care venea.

Mi-am dat jos halatul şi m-am băgat în cadă. Apa fierbinte curgea pe corpul meu, şi am început să cânt frânturi din *My Guy.* Îmi plăcea la nebunie tonul vibrato din vocea mea care se auzea bine în studioul meu cu faianţă.

Daaa, Lindsay Boxer, vedeta pop, pe scenă!

Pentru prima oară după mult timp, uitasem de slujbă.

Mă simţeam excelent, cel puţin în momentul acela.

Mă simţeam frumoasă.

Iar în curând aveam să-l văd pe iubitul meu.

Capitolul 27

Comandantul Tracchio fu surprins când mă văzu bătând în uşa întredeschisă de la birou. Încăperea era lambrisată cu un lemn închis la culoare, şi o fotografie mărită cu Golden Gate Bridge acoperea tot peretele din faţa lui.

— Boxer, zise, apoi zâmbi. Intră!

Mă gândisem la discursul meu toată noaptea, îl exersasem dimineaţa, aveam primele rânduri perfecte, numai bune de spus pe nerăsuflate.

— Şefule, am o problemă.

— Trage-ţi un scaun, Boxer, şi zi-mi despre ce e vorba.

M-am conformat, dar, când l-am privit, am uitat complet de tot discursul, floricelele şi întortochelile pe care le pregătisem. Am început să turui dintr-odată.

— Şefule, nu-mi place să fiu şef deloc. Vreau să mă duc înapoi pe teren.

Zâmbetul i se lăţi pe faţă.

— Ce vrei să spui, locotenente? Nu te înţeleg.

— Mă scol dimineaţa şi nu mă simt bine. Şef. Nu-mi place să dau ordine oamenilor. Nu-mi place să fiu locotenent, i-am explicat eu. Îmi doresc să mă întorc pe stradă, acolo unde mă descurc cel mai bine, Tony. Doar ştii că am dreptate.

Pentru câteva secunde, nici nu mi-am dat seama dacă Tracchio mă auzise – aşa de împietrită îi era faţa. Se gândea el la toţi criminalii pe care-i băgasem în închisoare? Speram că da. Dintr-odată lovi biroul cu atâta putere, că mi-am împins scaunul în spate câţiva centimetri.

Cuvintele îi explodară din gură, aşa de repede, că scuipatul zbură în direcţia mea.

— Nu ştiu ce droguri iei, Boxer, dar asta e slujba ta. Dar tu… *nu, nu spune nimic!* Ştii câţi oameni s-au ofticat când au auzit de promovarea ta? Ştii câţi bărbaţi din departament te urăsc pentru chestia asta? Ai fost promovată pentru că eşti un lider, Boxer. Tu eşti şef de

echipă. Fă-ţi meseria! Terminat.

— Şefule?

— Ce e? Zi-i repede, sunt ocupat.

— Sunt mai bună pe teren. Rezolv cazuri, şi asta se vede în dosarul meu. Mă învârt ca un leu într-o cuşcă în birou. Ar trebui promovat unul dintre aceia care vor să fie în locul meu. Ai nevoie de cineva căruia îi place slujba asta.

— Ei, bine, o cauţi cu lumânarea. Am şi eu ceva de spus acum, zise Tracchio.

Deschise sertarul de la birou, scoase un trabuc, îi tăie capul cu un cleşte special şi pufăi fumul albastru înspre tavan.

Ardeam de nerăbdare.

— Ai ocazia să te maturizezi în slujba asta, Boxer. Când e vorba despre rezolvarea crimelor, Poliţia din San Francisco e ultima pe listă. *Din toată ţara!* Ai nevoie să înveţi să supraveghezi mai bine oamenii. Ajută-i pe alţi poliţişti cu experienţa ta. Trebuie să aduci Poliţia din San Francisco pe linia de plutire. Fii ghidul lor. Avem nevoie de ajutor la recrutarea şi la pregătirea oamenilor. Eşti *pe nicăieri* la chestiile astea, Boxer, şi – *nu am terminat!* Ţii minte că, nu cu mult timp în urmă, ai fost împuşcată, şi erai la un pas de moarte. Nici nu lucrai în noaptea aia, şi nu te-ai putut controla deloc. Jacobi te invită să-l ajuţi, iar tu îi spui: „Las’ pe mine”. Tracchio se ridică în picioare, se învârti puţin, şi apoi îşi aşeză mâinile pe speteaza scaunului. Faţa lui roşie îi trăda exasperarea. Drept să-ţi spun, să fiu al naibii dacă înţeleg de ce te tot plângi. Ai obţinut-o aşa de uşor. Ai vrea cumva slujba *mea?*

M-am uitat la el fără să zic nimic în timp ce el îmi număra secţiile pe degetele lui alea groase.

— Am Omuciderile, Furturile, Antidrog, Anticrime şi Cazuri Speciale. Îl mai am pe cap pe primar, pe guvernator, şi, dacă tu crezi că asta e ca şi cum ai defila pe covorul roşu în noaptea Oscarurilor…

— Asta voiam să spun şi eu, şefu’.

— *Ştii ce,* ce-ar fi să-ţi faci ţie şi celorlalţi o mare favoare şi s-o ştergi, locotenente. Cerere respinsă. Gata!

M-am simţit ca un copil în momentul în care m-am ridicat şi am părăsit biroul lui Tracchio. Mă simţeam umilită şi destul de nervoasă încât să-mi dau demisia – dar prea înţeleaptă s-o fac. Tot ce spusese omul ăla era adevărat. Dar aveam şi eu dreptate.

„Să recrutez şi să pregătesc?

Să învăţ să supraveghez?”

Niciunul dintre aceste lucruri nu intrase în calculele mele când mă hotărâsem să devin poliţist.

Voiam să mă întorc pe străzile din San Francisco.

Capitolul 28

Cindy Thomas se aşează pe banca din spate a sălii 4A a tribunalului, între un reporter de la *Modesto Bee* şi un băgător în seamă de la *LA Times.* Se simţea stânjenită şi foarte, foarte posesivă. Era oraşul ei, povestea ei.

Simţea laptopul cald pe genunchi, şi lua notiţe în timp ce Maureen O'Mara chema la bară primul martor.

— Bună dimineaţa, domnule Friedlander, zise O'Mara.

Părul lung, roşcat al avocatei contrasta puternic cu albastrul costumului. Purta o bluză albă, cu guler simplu, şi la încheietura mâinii stângi se vedea un ceas de aur obişnuit. Nu avea niciun inel.

— Sper că nu vă deranjează că vă întreb, dar ce vârstă aveţi? i se adresă O'Mara martorului.

— Patruzeci şi patru.

Cindy se miră. Dacă te uitai la faţa lui zbârcită şi părul care încărunţea, i-ai fi dat aproape şaizeci lui Stephen Friedlander.

— Puteţi să relataţi juriului ce s-a întâmplat în noaptea de douăzeci şi cinci iulie? îl întrebă O'Mara.

— Da, zise Friedlander. Îşi drese glasul. Fiul meu, Josh, a avut o criză de epilepsie majoră.

— Câţi ani avea Josh?

— Şaptesprezece. Ar fi împlinit optsprezece luna asta.

— Când aţi ajuns la spital, v-aţi văzut fiul?

— Da, era încă la camera de gardă. Doctorul Dennis Garza m-a dus să-l văd.

— Josh era conştient?

Friedlander scutură din cap.

— Nu.

O'Mara îl rugă să vorbească mai tare, pentru ca grefierul să-şi poată nota vorbele lui.

— Nu, zise el mai tare. Dar doctorul Garza îl examinase. Mi-a spus că Josh avea să se întoarcă la şcoală într-o zi sau două şi avea să fie ca nou.

— L-aţi văzut pe Josh după ce l-au scos din camera de gardă? întrebă O'Mara.

— Da, a doua zi, răspunse Friedlander, cu un zâmbet fugar pe faţă. El şi prietena lui se ţineau de glume cu băiatul din patul celălalt. Am fost surprins să văd că era o atmosferă ca de petrecere, foarte relaxată. Numele colegului de salon era David Lewis.

O'Mara zâmbi şi ea, apoi afişă o mină mai serioasă când reveni cu întrebările.

— Şi cum se simţea Josh când l-aţi vizitat a doua zi dimineaţă?

— A doua zi m-au lăsat să văd *corpul neînsufleţit* al băiatului meu, zise Friedlander.

Vocea i se frânsese. Se aplecă înainte, se prinse cu mâinile de bara boxei martorilor, şi scaunul se mişcă cu zgomot sub el.

Se întoarse spre juraţi şi spre judecător cu ochii plini de întrebări. Lacrimile îi curgeau necontenit pe obraji.

— Murise, pur şi simplu. Corpul lui era rece când l-am atins. Băiatul meu minunat era mort.

O'Mara îi atinse braţul pentru a-l linişti. Era un gest sensibil şi părea bine intenţionat.

— Vreţi să vă opriţi să vă reveniţi? îl întrebă pe Friedlander, întinzându-i un pachet cu şerveţele.

— Mă simt bine, zise el. Îşi drese glasul din nou şi-şi şterse ochii cu un gest scurt. Apoi luă o gură de apă. Sunt bine.

O'Mara dădu din cap şi continuă:

— Vi s-a dat vreo explicaţie pentru moartea lui Josh?

— Ei au spus că nivelul de zahăr din sânge scăzuse enorm, şi am vrut să ştiu de ce doctorul Garza spusese că el fusese *surprins,* zise martorul, rotunjindu-şi buzele când pronunţă cuvântul, în încercarea de a controla tremurul din vocea sa. Şi eu am fost la fel de surprins, continuă Friedlander. Josh fusese stabilizat cu o zi înainte. Chiar mâncase de vreo două ori. Se dusese la baie de unul singur. Şi apoi, peste noapte, chiar acolo în spital, a intrat în comă şi a murit! Nu înţeleg nimic.

— I-au făcut autopsia în spital? întrebă O'Mara.

— Eu am cerut-o, zise Friedlander, fiindcă mi s-a părut totul foarte ciudat.

— Obiectez, stimate judecător, zbieră Kramer din scaunul lui. Tuturor ne pare rău pentru acest martor, dar, vă rog, spuneţi-i să se rezume numai la întrebările puse.

Judecătorul aprobă din cap şi se adresă martorului:

— Domnule Friedlander, vă rugăm spuneţi-ne numai ce s-a întâmplat.

— Mă scuzaţi, domnule judecător.

O'Mara se uită cu mare bunăvoinţă la martorul ei.

— Domnule Friedlander, vi s-au dat rezultatele autopsiei?

— În ultimă instanţă, da.

— Şi ce vi s-a spus? întrebă Maureen.

Friedlander explodă, şi faţa îi deveni roşie ca focul:

— Mi-au spus că sângele lui Josh era saturat cu *insulină!* Fusese injectată în punga de intravenos în timpul nopţii. Că lui Josh i s-a dat acea insulină din greşeală. Şi asta l-a ucis. O *greşeală* a spitalului!

O'Mara îi lăsă pe juraţi să reacţioneze vizibil la aceste cuvinte şi de-abia după aceea continuă:

— Îmi pare rău că aduc asta în discuţie, dar cum v-aţi simţit când aţi aflat despre greşeală?

— Cum m-am *simţit?* întrebă la rândul lui Friedlander. De parcă mi s-ar fi smuls inima din piept cu lingura…

— Înţeleg. Mulţumesc, domnule Friedlander.

— Josh era singurul nostru copil… Nu ne-am imaginat c-o să rămânem fără el. Durerea nu trece niciodată…

— Mulţumesc, domnule Friedlander. Mă iertaţi că v-am pus să treceţi încă o dată prin această situaţie. Vă descurcaţi de minune. Nu mai am întrebări, zise O'Mara şi făcu semn spre Kramer.

Martorul smulse câteva şerveţele din cutie. Le duse spre ochi în timp ce hohotele de plâns îi zguduiau corpul.

Capitolul 29

Lawrence Kramer se ridică, îşi închise încet nasturii de la sacou, dându-i astfel martorului câteva clipe de răgaz. Se gândi că fiul acestuia se odihnea în mormânt, pentru numele lui Dumnezeu. Tot ce avea de făcut era să neutralizeze mărturia aceasta îngrozitoare – fără să-i neliniştească pe juraţi – şi, dacă era posibil, să-l transforme pe Stephen Friedlander într-un martor al apărării.

Kramer merse către boxa martorilor şi-l salută pe domnul Friedlander cu foarte mare căldură, de parcă l-ar fi cunoscut, de parcă ar fi fost un prieten de familie.

— Domnule Friedlander, începu Kramer, permiteţi-mi mai întâi să vă prezint condoleanţele mele pentru această pierdere tragică a fiului dumneavoastră.

— Mulţumesc.

— Vreau să lămuresc câteva lucruri aici, dar promit că n-o să dureze mult. Ei bine, aţi pomenit de David Lewis, tânărul care stătea în aceeaşi cameră cu băiatul dumneavoastră atunci când l-aţi vizitat pe Josh pe data de douăzeci şi şase.

— Da. L-am întâlnit o singură dată. Foarte drăguţ băiat.

— Ştiaţi că David avea diabet?

— Cred că ştiam asta. Da.

— Domnule Friedlander, ştiaţi numărul patului pe care l-a ocupat fiul dumneavoastră în rezervă?

— Număr? Nu ştiu ce vreţi să spuneţi cu asta.

— Ei bine, în spital există o regulă – patul cel mai aproape de fereastră este numărul unu, iar cel de lângă uşă este numărul doi. Vă amintiţi în ce pat a stat Josh?

— Bănuiesc că în patul unu, cel de lângă fereastră.

— Ştiţi de ce sunt numerotate paturile din spital? întrebă Kramer.

— Nu am nici cea mai mică idee, spuse martorul, iar iritarea îşi făcea loc în glasul lui.

— Paturile sunt numerotate pentru că asistentele

transmit medicamentele potrivit camerei şi numărului de pat, explică Kramer. Apoi continuă: Apropo, vă amintiţi dacă aţi comandat vreun program TV special pentru Josh?

— Nu, fiindcă trebuia să stea acolo numai pentru o zi. Ce vreţi să spuneţi?

— Ce vreau să spun este că David Lewis a fost externat din spital în după-amiaza vizitei dumneavoastră acolo. Josh, fiul dumneavoastră, era în patul lui David când a decedat, domnule Friedlander.

— Ce tot spuneţi acolo? întrebă Friedlander. Sprâncenele i se ridicară brusc, şi gura i se schimonosi de mânie. Ce dracu' îndrugaţi?

— Să încerc să vă explic altfel, zise Kramer, mişcându-se în aşa fel încât, prin limbajul corpului său şi prin cuvinte, să le spună juraţilor: „Îmi fac doar meseria. Nu-i vreau deloc răul acestui om". Ştiţi de ce fiul dumneavoastră a fost găsit în patul cu numărul *doi?*

— N-am nici cea mai mică idee.

— Ei bine, din cauza televizorului. Josh s-a dat jos din patul său de lângă fereastră, şi-a tras echipamentul de infuzie spre patul numărul doi pentru a se uita la unele canale de filme – staţi un pic… Kramer se uită prin notiţe. A cerut un film pe Showtime.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Vă cred, zise Kramer, cu o voce plină de compasiune, aproape părintească.

Se gândea, *ştia* cu siguranţă, că martorul nu înţelesese nimic. Tot nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplase cu fiul său şi de ce murise tânărul.

— Domnule Friedlander, trebuie să vă fie clar un lucru. Lui Josh *i* s-a injectat insulina lui David Lewis din greşeală. Decizia de externare a lui David Lewis nu s-a aflat la timp, astfel încât livrarea medicamentelor de către asistente să fie anulată. Asta se poate întâmpla foarte uşor într-un spital de mărimea Spitalului Municipal. Să vă întreb ceva. Nu e foarte clar motivul pentru care asistenta nu şi-a dat seama de eroare? David şi Josh erau aproape de aceeaşi vârstă. Asistenta adusese insulină pentru pacientul

adormit din patul doi, aşa că a injectat-o în punga de perfuzie de lângă patul respectiv. Dacă Josh ar fi stat în patul lui…

Kramer se întoarse spre sală, de unde se auzi un urlet puternic. O femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în haine întunecate, se ridică zbierând un „Nu” lung şi sfâşietor. Îşi îngropă faţa în mâini.

Friedlander îşi întinse mâna spre ea şi strigă:

— Eleanor! Eleanor! Nu asculta la asta. Minte! Nu Josh a fost de vină…

Lawrence Kramer nu băgă în seamă murmurul iscat în sală şi ciocănelul judecătorului care cerea să se facă linişte. Îşi aplecă în faţă capul, cu respect.

— Ne pare foarte rău, domnule Friedlander, zise. Ne pare tare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Capitolul 30

Era puţin după 8.00 seara când mi-am făcut cu greu drum spre casă în sus pe Potrero Hill, întorcându-mă de la alergarea mea de fiecare seară.

În timp ce alergam, îmi treceau prin minte toate detaliile unei investigaţii – poliţişti în biroul meu toată ziua, ocupaţi cu cazurile lor, eu dând sfaturi, ordine, ocupându-mă de hârţogărie, alergând după mandate, rezolvând dispute şi urând în general toată situaţia de acolo.

Majoritatea nopţilor, sunetul ritmat al tălpilor de cauciuc care loveau asfaltul mă liniştea, dar nu şi în seara asta. Bineînţeles că toată vina era a lui Tracchio.

Predica lui, sau cum s-o fi numind, mă atinsese undeva în adâncul meu.

În timp ce înaintam prin vântul rece, mă gândeam la fiecare decizie pe care o luasem în cazul Fetei din Caddy, îngrijorată că-i dezamăgisem pe toţi, inclusiv pe mine.

Marthei nu-i păsa de asemenea probleme. Sărea în faţa mea, apoi se întorcea lângă picioarele mele lătrând, făcând exact ce trebuie să facă un Collie.

Am strigat la ea, gâfâind, să se oprească, dar era imposibil ca ea să înceteze. Eram o oaie părăsită, şi ea era păstorul meu.

Douăzeci de minute mai târziu eram în casa mea dragă, îmbăiată şi mirosind toată a şampon de muşeţel.

Mi-am luat pijamaua mea preferată, de flanea albastră, am dat drumul la CD-ul cu reverendul Al Green şi mi-am deschis o bere. Am tras o duşcă lungă din sticla roşiatică de Anchor Steam. Bună.

Mâncarea mea favorită fierbea deja pe aragaz. Începeam să mă simt aproape ca un om normal, pentru prima dată în acea zi, când se auzi soneria.

„La naiba!”

— Cine e? am urlat eu în interfon.

O voce prietenoasă îmi răspunse:

— Lindseeey, eeeeeu sunt. Pot să urc?

I-am dat drumul la uşă lui Yuki, şi, în timp ce urca pe scări, am pus masa pentru două persoane şi am scos paharele pentru bere.

Un minut mai târziu, Yuki intră în apartament, gâfâind şi şuierând ca un tren în gară.

— Oho, îmi place asta, i-am spus, uitându-mă cu atenţie la părul ei platinat. Fusese roşcat cu câteva zile în urmă.

— Tu eşti a doua care spune asta, zise ea, aruncându-se într-un fotoliu. Maică-mea mi-a zis: „Părul ăla arată ca al unei *stewardese".* Yuki râse. Hei, ăsta e unul dintre visurile ei. Ce miroase aşa bine, Lindsay?

— E *pot-au-feu* à la Boxer, i-am zis. Fără comentarii, am destul pentru două persoane.

— Să comentez? Nici n-ai idee ce bine mi-am gândit venirea aici.

Am râs. Am ciocnit paharele de bere şi am urat la unison:

— Noroc pentru noi!

Apoi, ne-am apucat de mâncat. I-am povestit în mare lui Yuki ce mă neliniştea, dar nu am găsit un motiv foarte serios de care să mă plâng.

Când am ajuns la îngheţata Edy cu ciocolată şi la cafeaua slabă de după masă, Yuki mă puse la curent cu starea mamei ei.

— Doctorii erau îngrijoraţi fiindcă e prea tânără ca să aibă un atac ischemic tranzitoriu, zise Yuki. Acum, că a făcut o grămadă de teste, au mutat-o din Urgenţă într-o rezervă!

— Deci când o aduci acasă?

— Mâine-dimineaţă. Imediat după ce salvatorul ei, doctorul Pierce, o externează. Apoi, am s-o duc un weekend în croazieră pe vasul acela uriaş, *Pacific Princess.* Ştiu bine că sună cam siropos, mărturisi Yuki, gesticulând continuu. Dar un hotel plutitor, cu cazino şi spa, e exact ce i-a recomandat doctorul. Şi, sincer, am şi eu nevoie de o pauză.

— Fir-ar al naibii, te invidiez! am zis eu, punând

linguriţa jos şi zâmbind larg către Yuki.

Şi chiar că nu minţeam.

Mă imaginam şi eu pe un vas în largul mării. O grămadă de cărţi bune, un scaun confortabil aşezat pe punte şi valurile care mă adormeau noaptea. Şi Joe, bineînţeles.

Fără şedinţe. Fără crime nerezolvate. Fără nervi.

— Norocoaso, i-am zis. Şi maică-ta la fel.

Capitolul 31

Yuki era în drum spre casă. Când ajunsese la intersecţia lui Eighteen Street cu I-280, se auzi soneria telefonului ei de undeva din fundul poşetei. Iar poşeta se afla jos pe podea, lângă scaunul pasagerului.

— Fir-ar să fie! De ce nu m-am gândit la asta?

Îndreptă volanul în aşa fel încât maşina să nu iasă de pe şosea şi, ţinându-l cu mâna stângă, căută cu privirea în jos după geantă.

O maşină mare o claxonă în timp ce ea arunca reviste, trusa de machiaj şi portofelul din geanta ei voluminoasă.

— Scuze, scuze, murmură ea.

Apoi puse mâna pe telefon, la al treilea apel.

— Mamă? zise ea.

— Domnişoară Castellano?

Yuki nu recunoscu vocea bărbatului. Sprijini volanul cu cotul, închise geamurile şi dădu radioul mai încet, ca să audă mai bine.

— Da, Yuki la telefon.

— Sunt Andrew Pierce.

Mintea lui Yuki se strădui să asocieze cele două nume. Era *doctorul* Pierce. I se strânse stomacul. Doctorul Pierce n-o sunase niciodată. De ce o făcea acum?

Vocea lui de-abia se auzea în telefon, înăbuşită de traficul nebun din jurul ei. Yuki apăsă mai tare telefonul de ureche.

— Mama ta nu se simte bine, Yuki. Mă îndrept spre spital acum.

— Adică? Ce i s-a întâmplat? Aţi zis că e bine!

Ochii lui Yuki se aţintiră pe drumul din faţă, dar nu vedea nimic.

— A avut un atac cerebral, zise doctorul Pierce.

— *Atac cerebral?* Nu înţeleg, doctore.

— De-abia mai rezistă, continuă doctorul Pierce. Poţi să vii la spital?

— Da, da, bineînţeles. Nici zece minute n-o să-mi ia.

— Bine. Mama ta e acum la Terapie Intensivă, etajul trei. E o luptătoare, ceea ce e foarte bine.

Yuki aruncă telefonul pe scaunul de lângă ea. În capul ei se învălmăşeau imagini şi cuvinte.

„Un atac cerebral?”

Maică-sa mâncase îngheţată acum patru ore. Pălăvrăgiseră. Se distraseră. Totul fusese perfect!

Yuki încercă să se concentreze asupra drumului; îşi dădu seama prea târziu că trecuse de ieşirea de pe autostradă.

— La dracu’!

Disperată, acceleră pe I-280, ieşi pe Berry Street, goni prin intersecţie trecând pe galben şi apoi o luă rapid pe Third.

Inima îi bătea cu putere. Se îndreptă cu maşina ei micuţă, o Acura, înspre nord, spre Market Street. Era o cale mai înceată, cu mai multe maşini, mai mulţi pietoni traversând aiurea, dar era singura alternativă acum.

Yuki reluă în minte conversaţia ei cu doctorul Pierce. Îl auzise bine? „De-abia mai rezistă”, zisese el?

Ochii i se umplură de lacrimi. Mama ei era puternică de fel. Dintotdeauna. O luptătoare. Chiar dacă era paralizată… Nimic n-o putea doborî.

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

Văzu cu ochii minţii toate străzile şi semafoarele care despărţeau maşina ei de Spitalul Municipal San Francisco. Apăsă pedala de acceleraţie la maximum.

„Rezistă, mami. Vin acum.”

Capitolul 32

Încă în stare de panică, Yuki ieşi din lift la etajul trei al Spitalului Municipal; urmări indicatoarele care o duseră la Terapie Intensivă, în sala de aşteptare, cu biroul asistentelor chiar în mijlocul acesteia.

— Aş dori să-l văd pe doctorul Pierce, îi zise ea unei asistente, cu o voce sfârşită.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Yuki îşi spuse numele şi rămase în picioare până când Pierce intră în sala de aşteptare. Se citea îngrijorarea pe faţa lui de obicei fără expresie. O conduse pe Yuki până la nişte scaune cu spateaza dreaptă.

— Nu-ţi pot spune mare lucru acum, zise într-un final doctorul. Cel mai posibil, o placă s-a desprins de un perete arterial şi a format un blocaj spre creier. I-am dat un anticoagulant.

— Spuneţi-mi numai, care îi sunt şansele?

— O să ştim asta curând, îi spuse Pierce. Ştiu prea bine că e dificil…

— Trebuie s-o văd, doctore, îl imploră Yuki. Îi puse mâna pe braţul lui şi-l strânse puternic. *Te rog.*

— Treizeci de secunde; asta-i tot ce pot face pentru tine.

Yuki îl urmă pe doctor prin uşile batante către patul unde zăcea Keiko. De corpul ei erau ataşate tot felul de fire şi de perfuzii, toate aparatele acelea fiind aliniate aidoma unor prieteni care veniseră în vizită.

— Nu e conştientă, zise doctorul Pierce. Dar nici nu simte vreo durere.

„De unde Dumnezeu ştie el asta?” Yuki ar fi vrut să urle această întrebare în faţa doctorului.

— Mă aude? îl întrebă fata.

— Mă îndoiesc, dar nu e nici imposibil.

Yuki se aplecă aproape de urechea mamei ei şi vorbi grăbită.

— Mami, eu sunt. Sunt aici. Rezistă, mami. Te iubesc.

Îl auzi pe doctorul Pierce zicându-i ceva, dar parcă era la kilometri distanţă.

— O să aştepţi afară? Yuki? Dacă nu te văd acolo, o să te sun pe mobil…

— Nu plec nicăieri. Voi fi în sala de aşteptare. În niciun caz nu mă mişc de aici.

Yuki ieşi parcă orbită din rezervă, se aşeză pe un scaun şi rămase nemişcată.

Se ridică, merse drept înainte, cu nervii întinşi la maximum, gândurile ei cele mai îngrozitoare dând năvală.

Exista un singur mijloc de a se ieşi din această situaţie.

Mama ei avea să supravieţuiască.

Capitolul 33

Keiko Castellano nu se simţise niciodată în viaţa ei mai speriată ca acum. Simţi vârful unui ac înfipt în braţul ei.

Auzi un sunet ritmat – apoi şuieratul aparatelor.

Vocile murmurau împrejurul ei, dar nu asta era grija ei.

Era cât de cât conştientă de ce se întâmpla. Era în spital. Avusese un atac serios – simţea o presiune în cap, iar gândurile i se îngrămădeau în minte.

Îşi aduse aminte de Festivalul Dontaku, pe când era doar o fetiţă, de străzile pline de oameni în costume în culori strălucitoare, care cântau la şamisen şi băteau tobele.

Mii de lampioane de hârtie pluteau pe apă. Zmeie cu cozi de fundă roşie dansau deasupra capetelor, şi artificiile brăzdau cerul.

Keiko simţi o presiune şi mai mare în capul ei, ca o furtună. Rece, întuneric şi foarte înfricoşător. Zgomotul furtunii semăna cu un tunet ce se rostogolea şi care înăbuşea orice alte sunete.

Murea cumva?

Nu voia să moară!

Keiko era înăuntrul acestui întuneric care nu era somn. La un moment dat, se auzi vocea lui Yuki, aproape, dar totuşi departe, care răzbi prin starea asta de amorţeală.

Yuki îi vorbea. Yuki era acolo.

— Mami, eu sunt. Sunt aici. Rezistă, mami. Te iubesc.

Keiko încercă şi ea să-i strige: *„Itsumademo ai shiteru,* Yuki. Şi eu te voi iubi mereu, fata mea”.

Dar un tub mare îi umplea gura şi nu putu rosti niciun cuvânt.

Iar apoi Keiko se îndepărtă şi mai mult în întuneric.

Dar se întoarse – se împotrivea furtunii.

Era cineva în camera ei. Venise cineva s-o ajute?

Auzi paşi în jurul ei, cineva smulse tubul de la perfuzie.

Pulsul i se mări.

Nu era deloc un vis.

Ceva rău se întâmpla. Acea persoană nu venise acolo să ajute.

O explozie de durere inundă capul lui Keiko.

Nu putea vedea nimic. Nu puteau auzi nimic. Keiko ţipă de frică, dar niciun sunet nu ieşi din gura ei.

Înţelegea ce se întâmpla acum – era omorâtă; apoi, gândurile ei se topiră, iar ea alunecă în gol.

Keiko nu simţise atingerea rece, de metal, a monedelor puse pe pleoapele sale – una câte una, pe rând.

Şi nici nu auzise cuvintele şoptite în urechea ei:

— Aceşti bani sunt pentru trecerea ta dincolo, Keiko. Noapte bună, prinţeso.

Partea a doua
CRIME, CRIME PESTE TOT

Capitolul 34

Yuki se trezi în întuneric, cu inima aproape sărindu-i din piept. Îşi aminti totul imediat şi cu o claritate pe care nu şi-o dorea. Doctorul Pierce mormăia condoleanţe în sala de aşteptare, Lindsay o conducea acasă de la spital, o punea în pat şi stătea cu ea până când adormea.

Şi totuşi, nu înţelegea nimic.

Ieri, mama ei se simţea nemaipomenit! Azi, nu mai era în viaţă.

Yuki se uită iute la ceas – aproape 6.15.

Sună la Spitalul Municipal şi ascultă din nou robotul. În sfârşit dădu de un operator care îi făcu legătura la Terapie Intensivă.

— Puteţi veni oricând, domnişoară Castellano, zise asistenta de la Terapie Intensivă. Dar mama dumneavoastră nu este aici. Am dus-o la subsol.

Mânia lui Yuki explodă într-o secundă. Se ridică în capul oaselor.

— Adică, *ce înseamnă* că este la subsol?

— Îmi pare rău. Ideea e că nu putem ţine pacienţi decedaţi aici…

— Aţi dus-o pe mama la morga spitalului? Sunteţi aşa de…

Yuki trânti receptorul, apoi îl ridică şi chemă un taxi. Nu se simţea în stare să conducă. Îşi trase blugii pe ea, un pulover, nişte adidaşi şi o jachetă de piele. Ieşi ca o furtună din apartamentul de pe Jones Street.

Se urcă în taxi şi se luptă tot drumul să înţeleagă acel lucru de neconceput.

Mama ei nu mai era. Nu mai era nicio Keiko în viaţa ei.

Odată ajunsă la spital, Yuki îşi făcu loc printre oamenii din sala de aşteptare şi sprintă în sus pe scări spre Terapie Intensivă. Cu ochii alerţi, se uită la asistentele de la etajul trei. Acestea vorbeau una cu alta, de parcă Yuki nici n-ar fi existat. Apucă un dosar şi-l lovi de biroul lor. Toate se

uitară în direcţia ei.

— Sunt Yuki Castellano, zise ea către o asistentă, cea cu firimituri de la brioşă pe halat. Mama mea a fost aici azi-noapte. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Numele ei?

— Keiko Castellano. Doctorul Pierce a fost cel care a tratat-o.

— Aveţi la dumneavoastră împuternicirea medicală? întrebă asistenta.

— Poftim?

— Ştiţi despre HIPPA[12]? Nu putem să dăm amănunte despre mama dumneavoastră decât dacă aveţi această procură.

Yuki simţi cum mânia îi cuprinde tot corpul.

— Ce tot spuneţi acolo? Sunteţi nebună?

Ce treabă aveau întrebările ei cu drepturile pacientului? Mama ei tocmai murise. Iar ea avea dreptul să ştie ce se întâmplase.

Yuki încercă să se controleze.

— Doctorul Garza e aici, vă rog?

— O să-l sun, dar doctorul Garza nu vă poate spune nimic, domnişoară Castellano. Şi el o să vă spună acelaşi lucru.

— Îmi asum riscul, spuse Yuki. Vreau să-l văd pe doctorul Garza!

— Uşurel, uşurel, zise asistenta, uitându-se la Yuki şi dându-i de înţeles că îşi cam pierduse minţile. Să vedem dacă mai e în spital.

[12] Health Insurance Portability and Accountability Act — Lege privind asigurările medicale.

Capitolul 35

Doctorul Garza era în biroul lui rece şi fără geamuri când Yuki bătu la uşă. Ezită un pic atunci când el îşi ridică privirea la ea, cu o faţă care lăsa clar să se vadă că îl deranja. „Ce ticălos!” gândi ea.

Dar merse mai departe. Apucă un scaun de lângă perete şi-l trase aproape de biroul lui. Intră direct în subiect.

— Nu înţeleg de ce a murit mama mea, zise ea. Ce i s-a întâmplat?

Garza se juca iarăşi cu brăţara de la ceas.

— Sunt sigur că doctorul Pierce v-a spus lucrul acesta, domnişoară Castellano. Mama dumneavoastră a suferit un atac cerebral, zise el. Înţelegeţi? Un cheag de sânge s-a dus la creierul ei, împiedicând sângele să mai circule. I-am administrat anticoagulante, dar nu am putut-o salva.

Doctorul îşi aşează mâinile pe birou, într-un gest care spunea: „Asta e. Sfârşit”.

— Înţeleg foarte bine ce este un atac cerebral, doctore Garza. Ce nu înţeleg este cum era aşa de binedispusă la cină, pentru ca în timpul nopţii să moară. Era într-un *spital!* Iar voi n-aţi salvat-o. E ceva foarte putred aici, doctore.

— Vă rog, vorbiţi mai încet, dacă nu vă deranjează, zise Garza. Corpurile nu sunt maşinării, domnişoară Castellano. Şi nici doctorii nu pot face miracole. Credeţi-mă, am făcut tot posibilul s-o salvăm.

Garza se întinse şi îi acoperi palmele lui Yuki cu ale lui.

— E un şoc, ştiu. Îmi pare rău, zise el.

Era un gest intim care o sperie pe Yuki şi o scârbi deopotrivă. Îşi trase mâinile instinctiv, iar doctorul făcu la fel.

— Apropo, spuse Garza, revenind la răceala dinainte, va trebui să vorbiţi cu asistentul Nuñez înainte să plecaţi. Mama dumneavoastră trebuie transferată la o capelă în decurs de douăzeci şi patru de ore. N-o mai putem ţine

aici.

Yuki se ridică brusc şi trânti scaunul pe care stătuse.

— Să nu credeţi că totul se termină aici! Sunt avocat, zise ea. O să cercetez cazul acesta până în pânzele albe. O să aflu ce s-a întâmplat de fapt cu mama mea. N-o mişcaţi până când *nu vă spun eu* s-o faceţi, aţi înţeles? Şi, fiindcă tot veni vorba, aveţi tactul unui elefant.

Yuki se întoarse spre uşă, împiedicându-se de scaunul căzut. Picioarele ei se agăţară de cele ale scaunului, şi se dezechilibră. Se sprijini de perete să nu cadă, smulgând întrerupătorul cu mâna în timp ce încerca să-şi recapete echilibrul. Biroul doctorului Garza se cufundă în întuneric.

Nu se opri să zică niciun cuvânt sau să încerce să repare ceva.

Se împletici la ieşire, de-abia găsi uşa, holul, scările. De acolo, alergă în stradă.

Aerul de afară era greu şi umed, şi simţi că era la un pas de a leşina. Yuki se aşeză pe trotuar sub un platan mare şi se uită la oamenii care se duceau la lucru, ca într-o zi normală.

Se gândi la ultima dată când o văzuse pe mama ei, vioaie şi amuzantă. Keiko mâncase îngheţată în pat, dând sfaturile ei neobişnuite, cu o determinare de nezdruncinat.

Şi-şi aducea aminte cât de mult râseră.

Acum, totul se terminase.

Şi n-ar fi trebuit să se întâmple asta.

— Mami, zise Yuki. Nu a fost chiar o ieşire demnă, ştiu, dar l-am lăsat pe ticălosul ăla în întuneric.

Râse în sinea ei, imaginându-şi cât de mult s-ar fi distrat mama ei pe seama acestei întâmplări.

„Yuki-eh, de ce nu te porţi ca o doamnă?”

Apoi, durerea o doborî.

Se ghemui cu picioarele la piept. Cu spatele sprijinit de trunchiul copacului, îşi puse capul pe genunchi şi plânse pentru mama ei. Plânse ca un copil, copilul care nu avea să mai fie niciodată la fel.

Capitolul 36

Era prea devreme pentru tâmpenia asta. La numai 7.00 dimineaţa am parcat chiar în faţa unei case construite în stil Tudor de pe Chestnut Street. Un copac uriaş arunca o umbră deasă între casă şi garaj. Câţiva poliţişti erau deja pe pajiştea din faţa casei.

Am închis cu zgomot uşa de la Explorerul meu pe care-l aveam de trei ani, mi-am încheiat sacoul kaki fiindcă era răcoare şi am traversat curtea bine îngrijită.

Jacobi şi Conklin interogau în prag un cuplu, în vârstă de vreo şaptezeci şi ceva de ani, îmbrăcaţi cu halate şi purtând papuci asortaţi. Cu feţele distorsionate de uimire şi cu părul ciufulit, septuagenarii arătau aşa de răvăşiţi, de parcă şi-ar fi băgat degetele în priză.

Omul vârstnic se burzului la Jacobi:

— De unde ştii că n-avem nevoie de protecţia poliţiei? Eşti cumva vizionar?

Jacobi se întoarse vlăguit spre mine şi-i prezentă pe domnul şi pe doamna Cronin.

— Bună ziua, am spus eu, strângându-le mâinile. Ştiu că este un adevărat calvar. Dar vom fi cât mai blânzi posibil.

— Echipa de intervenţie este pe drum, îmi zise Conklin. Pot să îi interoghez aici, locotenente.

Îmi cerea voie, dar îmi dădea de înţeles că era pregătit să înceapă.

— Sigur, ai undă verde, inspectore.

Eu şi Jacobi am plecat, scuzându-ne. Am mers împreună către Jaguarul XK-E decapotabil, bleumarin, parcat în faţa garajului familiei. O maşină scumpă, ceea ce înrăutăţea lucrurile.

Ştiam la ce să mă aştept, de vreme ce Jacobi mă sunase cu douăzeci de minute în urmă. Totuşi, când m-am uitat la faţa victimei, mi s-a strâns inima.

La fel ca Fata din Caddy, femeia asta era albă, mignonă, şi avea între optsprezece şi douăzeci şi unu de ani. Părul ei

blond cădea pe umeri în bucle mari. Avea un păr superb.

Se „uita” înspre Chestnut Street, cu ochii ei mari, albaştri. Şi, exact la fel ca fata cealaltă, fusese pusă într-o poziţie în care să pară vie.

— Oh, Doamne, Jacobi, am zis eu. Încă una. Fata din Jag, ce altceva?

— A fost cam frig azi-noapte, îmi răspunse el. E rece când o atingi. Şi tot cu haine din alea scumpe.

— Din cap până în picioare.

Victima purta o bluză albastră, cu guler ca o eşarfă, şi o fustă de un gri metalic. Cizmele erau Jimmy Choo, cu fermoar în spate. Costumul ăsta ar fi făcut cam trei salarii de poliţist.

Dar ceva nu se potrivea. Bijuteriile îmi păreau nepotrivite.

Brăţara ei şi cerceii asortaţi aveau strălucirea unor diamante false. Despre ce era vorba aici?

M-am întors la auzul sunetului de sirenă. M-am uitat cum dubiţa echipei de intervenţie şi Salvarea intrară pe stradă şi parcară lângă maşinile poliţiei.

Conklin traversă pajiştea şi se duse spre echipa medicală. L-am auzit spunându-i şoferului:

— E deja moartă, amice. Îmi pare rău că v-aţi pierdut timpul.

Ambulanţa dădu în spate, iar Charlie Clapper coborî din ea, cu trusa şi cu aparatul de fotografiat în mână. Veni spre noi şi zise:

— O altă zi, un alt cadavru.

Ne rugă frumos să ne dăm la o parte.

Eu şi Jacobi ne-am îndepărtat câţiva metri de Jaguar cât timp Clapper făcu fotografii.

Ştiam deja ce-avea să găsească: un semn de sufocare la gâtul femeii, fără poşetă, fără acte de identitate, iar maşina – curată lună.

— Simţi mirosul ăsta? întrebă Jacobi.

Era foarte slab de la distanţă, dar îl simţisem mai înainte: o notă de mosc, ceva care mă făcu să mă gândesc la orhidee.

— Apa de toaletă a Fetei din Caddy, i-am zis fostului meu partener. Ştii, prima dată te gândeşti că e vorba despre parfumul ei personal. Dar din nou? O altă fată? Seamănă la fizic. O altă scenă de crimă impecabilă? Crimele, astea sunt amuzamentul lor acum, Jacobi. O fac pentru distracţie.

Ne uitam cum echipa lui Clapper cerceta maşina, căutând amprente. Ştiam că Jacobi îşi punea aceleaşi întrebări ca mine.

Cine erau cele două fete? Şi cine erau nebunii ăia perverşi care le omorâseră şi lăsaseră indicii?

Cum se ajunsese la crimă?

Ce era toată povestea asta pe care o puneau ei în scenă?

— Tupeul ăstora, spuse Jacobi în timp ce se uita cum venea dubiţa ME[13]. Să aşeze victimele în felul ăsta. Nu numai că se distrează, Boxer. Îşi bat joc de cineva.

[13] Medical Examiner – Medic Legist

Capitolul 37

Am înşfăcat telefonul de pe birou de la primul apel. Era Claire.

— Am ceva informaţii despre Fata din Jag, zise ea.

— Vrei să vin acolo?

— Urc eu în câteva minute, răspunse ea. Să mai schimbăm cadrul puţin.

Mirosul de oregano şi de cârnăciori o dădu de gol pe Claire. Intră în biroul meu cu o cutie de pizza şi două Diet Coke, zicând:

— Prânzul e servit, iubito. Cea mai bună mâncare din lume. *Pizza.*

Am mutat dosarele de pe un scaun de alături, am mai pus alte chestii pe pervazul ferestrei şi am scos cele mai scumpe şerveţele de hârtie şi tacâmuri de plastic pe care le aveam.

— Am luat-o pe scări, zise Claire, cufundându-se în scaun şi începând să taie pizza.

— Ei, puteai lăsa scările pe mai târziu; avem nevoie de ele după pizza.

— După cum spuneam înainte să te-apuci tu să faci glume, zise ea, râzând, am urcat pe scări. Trei rânduri de scări. Asta ar face cam vreo sută de calorii, nu crezi?

— Mda. Echivalentul unui sfert de felie din cea mai bună mâncare din lume.

— Las-o baltă!

Chicoti şi aruncă o felie de pizza aburindă pe farfuria mea de carton.

— Nici nu mă gândesc să mă iau la întrecere cu mâncarea. Nu ea e duşmanul nostru.

— Armistiţiu cu pizza, am zis eu.

— Pentru armistiţiu, zise Claire, ciocnind cutia ei de cola de a mea.

— Armistiţiu total, am zis eu. Şi trei feluri de brânză.

Am început amândouă să râdem. Sunetul pe care-l făcea

Claire când se pornea pe râs era unul dintre cele mai plăcute urechii mele. Atunci când munca devenea prea dificilă şi greu de suportat, ne destindeam de obicei prin râs. În zece minute, dăduserăm gata una dintre cele mai bune Pronto pizza. Claire mă pusese la curent cu tot ce aflase despre Jane Doe.

— Având în vedere că a stat în frig azi-noapte, aş zice că Fata din Jag a murit în jur de miezul nopţii, zise Claire, aruncând cutia de cola în coşul din biroul meu. Hainele erau superbe, continuă ea, dar nu se prea potriveau. Prea mici în sus, prea mari în jos. Numai pantofii îi erau buni.

— Dar ea niciodată nu a umblat cu ei, nu-i aşa?

— Aveau tălpile curate. Şi, la fel ca la Fata din Caddy, era dată cu parfum numai în zona genitală.

— Când începi cercetările?

— Când ajung jos.

— Să vin şi eu?

L-am sunat pe Tracchio la birou şi m-am învoit de la şedinţă. Mă răsculam împotriva conducerii? Mda. Apoi m-am dus la camera de intervenţie şi l-am luat pe Jacobi. I-am spus tot ce aflasem în timp ce coboram spre morgă.

Capitolul 38

Întotdeauna am considerat acel loc unde lucra Claire, morga, un loc atât de sinistru, un adevărat şoc pentru sistemul nervos – lumina aceea albă necruţătoare care cădea pe cadavre şi cu cearşafurile care le ascundeau burţile golite de maţe. Feţele nemişcate. Şi mirosul înţepător de dezinfectant.

Nu ştiu cum, dar toate astea nu îi luaseră nimic din farmecul Fetei din Jag. Ba, mai mult, arăta mai tânără şi mai vulnerabilă decât în hainele acelea de firmă.

Vânătaia care-i înconjura gâtul şi urma albăstrie din partea de sus a braţelor erau parcă o insultă la albeaţa fără cusur a pielii ei. După câteva ore petrecute la morgă, începuse totuşi să îşi piardă din frumuseţe.

M-am uitat cum prietena mea se echipa din cap până în picioare – bonetă, costum, şorţ şi mănuşi.

— Se pare că e o altă crimă curată, zise ea. Fără cuţite, fără gloanţe.

Claire îi aşează capul fetei pentru a putea tăia în formă de Y, de la umăr la umăr, în josul trunchiului prin coşul pieptului şi până la pubis.

Îşi trase în sus masca, îşi lăsă în jos vizeta pentru faţă şi vorbi în microfon în timp ce tăia un strat îngust de musculatură de la gâtul fetei.

Decoji bucata cu ajutorul forcepsului şi ne arătă, mie şi lui Jacobi, pata maronie de forma unei amprente de deget.

— Această fată a fost asfixiată de doi violatori tâmpiţi, zise ea. Exact ca la Fata din Caddy, nu există nicio hemoragie. Asta înseamnă că a fost cineva care a ţinut-o apăsată şi a sugrumat-o. I-a presat gâtul aici cu degetul mare. Are forţă băiatul ăsta, nu glumă. Iar altcineva i-a pus o ligatură. O chestie ondulată, care are un model deja întipărit. Seamănă cu marginea îndoită a unei pungi de plastic. Probabil că şi-a pus laba pe nasul şi pe gura ei ca să termine treaba cum se cuvine.

Am stat şi m-am uitat la victimă, imaginându-mi crima odioasă care avusese loc.

— Mă face să cred că e un fel de fantezie pornografică adusă la viaţă, am zis. Nu filme, fără reviste sau screensavere. Asta da, distracţie! Fete în carne şi oase, fără nicio limită. Criminalii le pot droga, viola, îmbrăca, pot face ce dracu' vor cu ele!

— Nu e niciun semn că fata s-ar fi împotrivit, spuse Claire. Aşa că, până când îmi vin rezultatele celelalte de la laborator, am să presupun că era drogată.

Jacobi clocotea.

— Ai dracu' laşi!

— Staţi pe aproape, dragilor, spuse Claire. O să sun la laborator, să văd dacă-mi pot face o favoare şi să-mi trimită rezultatul testului ADN.

M-am apropiat de masă şi m-am uitat la faţa fără nicio expresie a victimei. Într-un final, am întins mâna şi i-am închis ochii albaştri, un pic înceţoşaţi.

— O să-i prindem pe nenorociţii ăia, i-am promis eu.

Capitolul 39

Claire îi conduse pe Lindsay şi pe Jacobi la uşă, scuzându-se că nu le putea da mai multe informaţii care să-i ajute şi sperând că aveau să afle numele real al sărmanei fete cât de curând.

Sunase la laborator şi primise banalul răspuns: „Bineînţeles, doctore Washburn, ne vom ocupa de el chiar acum”. Ceea ce însemna de fapt: „Ştiţi doar cât de mult ia această procedură! Ştiţi câte cazuri aşteaptă la rând înaintea dumneavoastră?”

— Vorbesc foarte serios, zise ea către şeful laboratorului. E urgent, prioritate maximă.

— Bine, doamnă, am înţeles.

Claire o împinse pe Fata din Jag într-un sertar. La o secundă după aceea, îi sună telefonul. Numărul lui Yuki apăru pe ecran.

— Yuki, draga mea, cum te mai simţi? o întrebă ea. Vrei să vin să te iau sau eşti în stare să conduci singură? Edmund de-abia aşteaptă să te întâlnească. El o să gătească orez cu ciuperci diseară.

— Claire, îmi pare rău. Chiar nu pot, chiar nu pot să fiu în preajma oamenilor acum.

Claire nu zise nimic pentru câteva secunde. Apoi continuă:

— Sigur, draga mea. Te înţeleg.

— Dar vreau să-ţi cer o favoare, se auzi Yuki, cu un oftat puternic.

— Orice.

— Vreau să-i faci tu autopsia mamei mele.

Claire o ascultă cu atenţie pe Yuki în timp ce aceasta îi povestea cum decursese întâlnirea ei cu doctorul Garza. Îi spuse, totodată, că nu era deloc mulţumită de explicaţiile cu privire la moartea mamei ei.

Claire vru să ofteze şi ea, dar se abţinu. Nu dorea ca Yuki să creadă că nu o lua în serios.

— Eşti sigură că vrei să fac eu lucrul ăsta? N-o să te sperie ce găsesc acolo?

— Jur că nu. Trebuie să ştiu dacă moartea ei ar fi putut fi evitată. E *absolut* necesar să ştiu tot ce i s-a întâmplat mamei mele.

— Înţeleg. O să aranjez s-o aducă aici mâine-dimineaţă.

— Mulţumesc mult, îţi rămân datoare, zise Yuki, cu vocea plină de lacrimi.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Ea e parte din familia noastră. Las-o pe mâinile mele!

Capitolul 40

A doua zi după-amiază, Yuki se afla în bucătăria mamei sale, aplecată asupra chiuvetei. Băgase o bucată de pâine prăjită în gură şi de-abia o mesteca. Totul părea încă extrem de ireal.

Nu dormise deloc noaptea trecută – dăduse telefoane pe la prietenii mamei ei, se uitase prin albumele de fotografii şi prin jurnale, se pierduse în amintiri. Acum se întorsese în prezent şi se întreba când avea să sune Claire şi ce avea să-i spună.

Când, într-un final, sună telefonul, Yuki se aruncă spre el ca să răspundă.

— Cum te mai simţi, scumpa mea? întrebă Claire.

— Sunt bine, răspunse Yuki, dar minţea. Capul îi era gol şi stomacul i se făcuse ghem aşteptând să afle de la Claire detalii despre moartea mamei sale. Nu mai avea răbdare nici o secundă. Ai găsit ceva?

— Da. Doctorul Garza a avut dreptate când ţi-a zis că mama ta a suferit o embolie la creier. Dar ceea ce a omis să-ţi spună este că au trecut trei ore până şi-a dat seama cineva că ea avea nevoie de ajutor. Doctorii ar fi trebuit să-i facă o tomografie să stabilească mărimea hematomului, continuă Claire. În loc de asta, au umplut-o de streptochinază, un anticoagulant.

— Ţin minte că spunea ceva despre un anticoagulant.

— Mda. Ei bine, streptochinaza nu este cel mai nou produs de pe piaţă, dar merge dacă e folosit cum trebuie. Dar chestia e că *n-a fost.* Mama ta avea deja hemoragie. Sângele nu a mai avut unde să curgă, şi de aceea a murit. Yuki, îmi pare aşa de rău. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult.

Yuki primi veştile ca pe un pumn în vintre.

Oh, Doamne, lui Keiko îi sângerase creierul ore întregi – şi nimeni nu observase?

Ce naiba se petrecea în spitalul acela?

Şi de ce făcuse mama ei atacul cerebral, până la urmă?

— Yuki, Yuki, mai eşti acolo?

— Sunt bine…

Yuki termină de vorbit cu Claire şi puse telefonul în furcă. Apoi se duse în baie şi vomită în closet. Îşi scoase hainele şi se băgă în cabina de duş a mamei sale, roz cu verde. Stătu acolo, în picioare, plângând în hohote, cu capul rezemat de perete, în timp ce apa fierbinte i se prelingea pe corp. Luă o hotărâre în legătură cu ce avea să facă în continuare.

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-unul dintre costumele mamei ei – pantaloni negri pe elastic şi o bluză de catifea roşie –, Yuki merse cu maşina până pe Bryant Street la numărul 800. Parcă în faţa biroului unde se plăteau cauţiunile, aflat în incinta Curţii de Justiţie.

Yuki intră în clădirea cenuşie şi se opri la punctul de control pentru a le spune numele ei. Era în misiune acum, se hotărâse deja. Nu mai putea da înapoi.

Se urcă în lift şi coborî la etajul trei, la Divizia Sud a Poliţiei din San Francisco.

Lindsay o aştepta acolo. O prinse cu braţele de umeri şi o duse spre biroul cu pereţii din sticlă.

Yuki se aşeză pe scaunul din faţa lui Lindsay. Îşi simţea faţa împietrită şi gâtul uscat. Lindsay o scruta cu mare îngrijorare. „Ce prietenă bună, se gândi Yuki. N-ar trebui s-o fac să treacă prin asta, dar n-am încotro.”

— Vreau să dau în judecată Spitalul Municipal, zise Yuki. Cineva din spitalul ăla nenorocit mi-a omorât mama.

Capitolul 41

Colma, California, se mai numeşte Oraşul Morţilor; aflat la opt kilometri sud de San Francisco, este cimitirul oraşului. Cu mai mult de un milion de oameni îngropaţi aici, în cimitirele bine îngrijite, era singurul loc din America unde morţii îi întreceau la număr pe vii, un raport de doisprezece la unu.

Mama mea era aici, la Cypress Lane Cemetery. Şi acum avea să vină şi mama lui Yuki.

În acea sâmbătă, vreo şaptezeci de oameni ne strânseserăm sub un cort lângă mormântul lui Keiko. O briză sufla prin prelata albă groasă şi făcea să danseze fumul care ieşea din vasul cu tămâie aşezat sub tabloul părinţilor lui Yuki, Bruno şi Keiko Castellano.

Yuki îl ţinea aproape de ea pe un bărbat japonez, nu foarte înalt, îmbrăcat într-un costum prăfuit, de culoare neagră. Era fratele geamăn al lui Keiko, Jack. Acesta încercă să articuleze câteva cuvinte într-o engleză stricată şi sacadată:

— Sora mea… fost femeie de treabă. Mulţumesc pentru… onoarea adusă familiei.

Yuki îşi îmbrăţişă unchiul. Un zâmbet fugar se zări pe faţa ei obosită în timp ce se pregătea să-şi înceapă discursul despre mama ei.

— Mamei mele îi plăcea să spună că, atunci când a ajuns în San Francisco, şi-a ales foarte iute reperele. Golden Gate Bridge, Saks, I. Magnin, Gump’s şi Nordstrom. Mă rog, nu neapărat în această ordine.

Toată lumea râse sincer la auzul poveştilor despre Keiko.

— Obişnuiam să ne ducem la cumpărături după şcoală şi ne învârteam pe la toate magazinele cu haine. Îmi tot spunea: „Yuki, trebuie să înveţi să fii doamnă”. Nu cred că am deprins vreodată lucrul ăsta, zise Yuki râzând. Mi-a plăcut muzica dată la maximum. Fustele scurte… Da,

mami, ştiu, chiar şi asta e prea scurtă! Îşi dorea să mă căsătoresc cu un avocat – am devenit unul, în schimb. Viaţa mea nu e chiar ce-şi dorise ea pentru mine, dar întotdeauna m-a sprijinit, m-a iubit, mi-a oferit totul… Am fost ca o echipă, mami. Cele mai bune prietene, întotdeauna. Stau acum cu unchiul meu aici şi mi-e imposibil să-mi imaginez viaţa fără tine. Mami, o să te iubesc mereu şi n-o să te uit niciodată.

Yuki îşi aplecă uşor capul, cu buzele tremurânde. Apoi, împreună cu unchiul ei, se întoarse cu faţa spre coşciugul lui Keiko.

Cu o brăţară de mărgeluţe de piatră între palme, Yuki îşi ţinu mâinile în dreptul feţei. Ea şi unchiul ei cântau o rugăciune japoneză, în timp ce toată familia şi prietenii lor se alăturară pe rând.

Apoi, Yuki făcu o plecăciune spre coşciugul mamei sale.

I-am strâns mâna lui Claire cu dreapta, a lui Cindy cu stânga. Am simţit cum durerea punea treptat stăpânire pe mine când vedeam cum se rostogoleau lacrimile pe obrajii lui Yuki.

— Asta e cea mai a naibii de tristă zi, şopti Claire.

Capitolul 42

Am găsit mormântul mamei mele după ce am mers pentru vreo zece minute înspre est şi înspre sud cu o hartă după mine. Am ocolit sculpturi în formă de lei şi îngeri, cavouri decorate frumos şi, într-un sfârşit, am dat de piatra simplă de granit pe care o purtam în sufletul meu ca pe o greutate.

Literele gravate se încărcaseră cu lichenii ce creşteau peste ele de vreo cincisprezece ani. Dar inscripţia rămăsese la fel de clară. „Helen Boxer, soţia lui Martin, mamă devotată a lui Lindsay şi a lui Catherine, 1939-1989."

Mi-a venit în minte o întâmplare de când eram copilă. Mama pregătea micul dejun înainte de a pleca la lucru. Avea părul blond prins într-un coc sus. Scotea prăjiturele fierbinţi din prăjitor pentru mine şi pentru Cat, iar soră-mea întotdeauna se făcea că-şi frige degetele şi urla numai ca să ne facă să râdem.

În zilele de lucru, n-o vedeam pe mama acasă decât seara târziu.

Încă îmi aduc aminte cum eu cu soră-mea mai mică veneam acasă de la şcoală şi nu găseam pe nimeni acolo. Cum pregăteam la cină macaroane cu brânză. Cum mă trezeam noaptea fiindcă o auzeam pe mama urlând la tata să tacă din gură şi să le lase pe fete să doarmă.

Şi-mi mai amintesc cum ne-a fost după ce ne-a părăsit tata: libertatea binemeritată, dar de scurtă durată, a mamei pentru că scăpase în sfârşit de pumnul greu al tatălui meu. Se tunsese. Luase lecţii de canto cu Marci Weinstein, care locuia pe aceeaşi stradă cu noi. Se simţise şase sau şapte ani „liberă ca pasărea cerului" – până când nemilosul cancer la sân o doborâse.

Îmi aminteam vag momentul în care stăteam în acest loc în ziua în care o îngropasem. Nu fusesem nici pe departe aşa de graţioasă sau de elocventă cum fusese Yuki astăzi.

Eram mută, plină de mânie, îndoită de spate şi cu faţa întoarsă într-o altă direcţie, fiindcă nu voiam să mă uit la taică-meu.

Iar acum, cu picioarele încrucişate lângă mormântul mamei, mă uitam la dealurile tomnatice din sudul oraşului San Francisco şi am văzut trecând pe deasupra capului un avion Alaska Air. Îmi doream ca mama să vadă că eu şi Cat eram bine, că sora mea era o fiinţă foarte puternică, că fetiţele acesteia erau deştepte şi sănătoase şi că noi, surorile, ne împăcaserăm.

Doream să-i spun că viaţa de poliţist îmi dădea mari satisfacţii. Nu fusesem întotdeauna sigură de mine, dar acum credeam cu tărie că devenisem aşa cum visase ea să ajung.

Am mângâiat piatra de la capul mormântului şi am spus un lucru pe care nu prea voiam să-l recunosc faţă de mine.

— Mamă, mi-e aşa dor de tine! Mi-aş dori foarte mult să fii aici, cu mine. Şi mi-aş dori să fi fost mai bună cu tine atunci când trăiai.

Capitolul 43

Gândurile mele treceau de la dragoste la moarte în timp ce conduceam de la Colma la San Francisco. Imagini cu oameni pe care-i iubisem mult şi care muriseră mi se învălmăşeau în cap.

Luminile străluceau pe Bay Bridge când am intrat în oraş şi mi-am făcut drum pe străzile înguste, vălurite ale lui Potrero Hill.

Mi-am parcat Explorerul la câteva case distanţă de a mea, gândindu-mă la ce aveam de făcut înainte să mă bag în pat.

Aveam cheile în mână, gata să deschid uşa, când am auzit lătratul uşor de recunoscut al Marthei venind din afara casei!

Nu era posibil, nu avea niciun sens.

Înnebunisem oare?

Sau Martha se strecurase cumva pe uşă când plecasem azi-dimineaţă la înmormântare?

Mi-am întors capul rapid, cu urechile ciulite şi cu ochii scrutând strada.

Apoi am văzut-o pe căţeluşa mea cu capul pe geam, aşezată pe scaunul pasagerului într-o maşină neagră care parca chiar în spatele meu.

Un sentiment de mulţumire mă cuprinse dintr-odată. Un bun samaritean o găsise şi o aducea acasă.

M-am uitat înăuntrul acesteia prin geamul deschis, ca să-i pot mulţumi şoferului pentru acel gest – inima aproape că mi se opri.

Cum am putut să uit de asta?

Era Joe.

Capitolul 44

Joe avea o mulţime de sacoşe cu mâncare, dar când coborî din maşină, am sărit să îl îmbrăţişez şi să îl sărut. Martha ţopăia pe la picioarele mele.

— Când ai ajuns? l-am întrebat.

— La zece azi-dimineaţă. Aşa cum plănuisem.

— Oh, nu!

— Am petrecut o zi minunată. M-am uitat la fotbal. Eu şi Martha am dormit puţintel. Apoi am luat-o la cumpărături.

— Oh, Doamne, Joe!

— Ai uitat că ţi-am zis că vin, nu-i aşa?

— Uf, îmi pare aşa de rău. Am stricat totul, nu?

— Prea puţine remuşcări, surioară. Trebuie să te străduieşti mai mult. Mai ai de lucru la asta.

— Am să-ţi explic.

— Ar fi bine să fie o explicaţie bună, nu pălăvrăgeală avocăţească.

Am râs. L-am cuprins cu braţul în timp ce urca scările.

— O să mă revanşez faţă de tine.

— Fii sigură că ai s-o faci, răspunse el, strângându-mă cu putere la piept.

În bucătărie, Joe puse pungile cu mâncare pe masă şi îngheţata în congelator. Apoi se aşează pe un scaun, îşi încrucişă mâinile şi se uită la mine parcă zicând: „Te ascult”.

— Mama lui Yuki, am început. Am înmormântat-o astăzi, în Colma.

— Oh, la naiba, Lindsay! Îmi pare rău.

— Joe, s-a întâmplat aşa de repede. Yuki avea de gând s-o ia pe mama ei într-o croazieră săptămâna viitoare!

Joe îşi deschise braţele, şi m-am lăsat la pieptul lui. Pentru următoarele zece minute am tot vorbit despre cât de apropiate erau Yuki şi mama ei, ce bine se înţelegeau şi cum spitalul o dăduse rău în bară fiindcă îi fuseseră administrate alte medicamente.

Vocea mi se schimbă când i-am povestit cum m-am dus apoi la mormântul mamei mele.

— Îmi pare tare rău că ţi-am încurcat planurile, Joe. Mi-aş fi dorit să fii cu mine azi. Mi-a fost dor de tine.

— Cât de tare? mă întrebă.

Licăritul din ochii lui îmi dădu de înţeles că mă iertase de tot.

Am întins braţele, aşa cum fac copiii când răspund la întrebarea asta. Joe mă trase mai aproape de el, mă îmbrăţişă şi mă sărută cu foc.

Am stat aşa pentru câteva minute. Îmi treceam mâna prin părul lui des şi stăteam cu capetele lipite unul de altul, îmbrăţişându-ne strâns. Era aşa de bine!

Mă duse spre dormitor, cu mâinile pe fundul meu. Ne ţineam aşa de strâns în braţe, încât nu mai era niciun pic de spaţiu între noi.

Mă puse pe pat, se aşeză lângă mine şi-mi dădu părul pe spate.

Joe al meu era aşa de arătos!

— Mie mi-a fost dor mai tare, zise el.

— Minciună gogonată. I-am luat mâna şi i-am pus-o pe inima mea. Simţi cum bate?

— Ştii că te iubesc, Lindsay.

— Şi eu pe tine.

Joe îmi deschise fermoarul de la fustă, mă sărută, trecu la nasturii de la bluză, îmi dădu drumul la păr, trase hainele de pe mine uşurel, până când am rămas goală-goluţă, fierbinte, respirând sacadat.

Am tras vreo două perne spre mine pe când Joe arunca hainele noastre undeva, pe un scaun. Nu spuneam niciunul nimic.

Când simţeam că ardeam de nerăbdare, dădu la o parte aşternuturile, pernele şi se lipi de mine. Corpul meu fierbinte şi gol şi lipit de al lui.

L-am cuprins cu braţele pe după gât, ne-am încolăcit picioarele, mi-am apropiat gura de a lui şi m-am lăsat învăluită în mirosul, gustul şi îmbrăţişarea lui Joe.

I-am simţit atingerea degetelor şi a limbii. Apoi mă

pătrunse.

„Oh, Doamne!”

Trecuse mult timp de când nu mai avusesem parte de aşa ceva.

Capitolul 45

Eu şi Joe stăteam pe puntea feribotului ce se întorcea de la Sausalito spre San Francisco. Joe era gânditor, iar eu mă întrebam ce îl frământa.

Mă gândeam cum leneviserăm până pe la 11.00 în acea dimineaţă. Cerul era de un albastru strălucitor, iar noi ne ţineam de mână pe puntea superioară a vasului. Luasem prânzul tot târziu la Poggio, un restaurant nemaipomenit cu vedere spre ocean.

Era ca şi cum ne-am fi aflat pe coasta Italiei, mâncând paste la ţărmul Mării Mediterane. Da, aşa de bine fusese.

I-am strâns braţul lui Joe.

Ultimele şase luni fuseseră de-a dreptul minunate pentru noi doi. Făceam faţă distanţei geografice dintre noi cu telefoane şi cu e-mailuri. Apoi, o dată sau de două ori pe lună, aveam parte de un weekend magic ca ăsta.

Şi totul se termina repede, prea crud şi nedrept.

Într-o jumătate de oră, mă întorceam în apartamentul meu, şi Joe pleca la Washington, cu un avion privat.

— Mai eşti aici, Joe? Mi se pare că ai plecat tare departe. *Deja!*

Îşi puse braţul împrejurul meu şi mă trase spre el. Savuram acele ultime momente, pescăruşii zgomotoşi în jurul feribotului, stropi de apă pe faţa mea, braţul lui Joe cuprinzându-mă, puloverul lui lipit de obrazul meu.

— Nu mai pot să fac asta, zise el. Sex de unsprezece ori în douăzeci şi patru de ore. Am patruzeci şi cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-am dat capul pe spate şi am izbucnit în râs.

— Mişcarea face bine.

— Ţi se pare amuzant? Aşa e, nu? E în joc bărbăţia mea.

L-am îmbrăţişat cât am putut de tare şi m-am întins să-l sărut pe gât.

— Nu începe iarăşi, blondino. Nu mai am niciun pic de vlagă.

— Hai, fii serios, Joe! Eşti bine?

— Serios? Îmi trec atâtea prin cap. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Eu zic să începi să vorbeşti, i-am spus eu.

Joe se uită la mine cu ochii lui albaştri. Feribotul se apropia de coastă.

— Cred c-ar trebui să petrecem mai mult timp împreună, Linds. Chestia asta de weekend e nemaipomenită, dar…

— Ştiu. Se termină prea repede.

Făcu o pauză, şi apoi continuă:

— Te-ai muta vreodată în D.C.?

Cred c-am făcut o faţă aşa de şocată!

Mă gândeam eu c-o să vină vremea când aveam să vorbim în ce direcţie să mergem, dar de ce tocmai azi?

„Cum aş putea trăi în DC?”

Expresia de pe chipul lui lăsa de înţeles că-mi văzuse uluirea.

— OK, stai. Hai să privim altfel lucrurile, zise el.

Joe începu să-mi spună chestii pe care le ştiam deja: că portul din Los Angeles este punctul de intrare pentru toate vasele care vin din Hong Kong, cel mai mare port de containere din lume.

După aceea, îmi povesti despre punctul de vedere al celor de la Securitatea Naţională.

— Există riscul, şi îl ştim cu toţii, să se strecoare o bombă – din Coreea de Nord, de exemplu – într-un container care vine din Hong Kong în LA, zise Joe. Iar şansa de a-l detecta, în momentul de faţă, este nulă. Zero. Nu avem destule sisteme eficiente. Am o idee despre cum să protejez portul. Cred c-aş face treabă bună pe aici.

Motoarele dădură înapoi zgomotoase, şi vaporul acostă. În câteva secunde ne aflam în mijlocul unei mulţimi care ne ducea spre ieşire. Nu mai puteam vorbi, nici măcar de mâini nu ne mai ţineam, fiindcă erau oameni între noi.

Maşina lui Joe, de un negru strălucitor, ne aştepta în spatele docurilor. Îmi deschise uşa să intru şi-i spuse şoferului să ne ducă până la locul unde-mi parcasem maşina.

— Ştiu că sunt multe lucruri de luat în consideraţie, zise el.

— Joe, dar chiar *vreau* să vorbim mai mult despre asta. Urăsc faptul că pleci. Chiar urăsc chestia asta. Mai ales acum.

— Nici mie nu mi-e uşor, Linds. O s-o rezolvăm noi cumva.

Maşina se opri într-o parcare, şi am coborât amândoi.

M-am lăsat pe o parte a Explorerului meu vechi. Ardea, de la soare.

Am simţit cum îmi dădeau lacrimile în timp ce ne îmbrăţişam, ne spuneam unul altuia „te iubesc” şi ne uram drum bun până acasă.

Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat din nou.

Se scursese o altă zi minunată, numai bună de menţionat în cartea noastră de memorii. Încă simţeam apăsarea buzelor lui pe gura mea, briza sărată înţepându-mi obrajii zgâriaţi de barba lui aspră.

Încă îl simţeam acolo, de parcă ar fi fost alături de mine.

Dar Joe plecase.

Partea a treia
ÎN CĂUTAREA FETELOR DIN MAŞINĂ

Capitolul 46

M-am întors la camera de intervenţie după prânz, împreună cu Cindy. În drumul meu spre birou, am simţit în spate câteva perechi de ochi ce mă urmăreau. Mă gândeam că trecuse o săptămână de când pusesem poza cu Fata din Caddy în *Chronicle,* iar acum cea a Fetei din Jag avea s-o urmeze.

Era frustrant că încă mai speram la vreun ajutor de la public.

Unde erau indiciile?

De ce aveam aşa de puţine dovezi?

Ce dracu' treceam cu vederea? Cum de nu ni se clarifica nimic?

Le-am făcut semn lui Jacobi şi lui Conklin să vină la mine, am închis uşa şi mi-am agăţat jacheta în cuier. Conklin se lăsă comod în scaun, cu picioarele de-a lungul mesei mele, pe când Jacobi se aşeză pe canapea, ca de obicei.

I-am anunţat că trimisesem şi poza Fetei din Jag către ziare şi i-am întrebat dacă aveau ceva noutăţi pentru mine.

— Oamenii mei au găsit ceva, Boxer. Jacobi nu prea zâmbea de obicei, dar mi s-a părut că văd o licărire de mândrie în ochii lui inexpresivi.

— Mda, chiar veşti bune, spuse Conklin, în timp ce se îndreptă în scaun.

— Orice veşti în cazul ăsta sunt veşti bune.

— Am primit rezultatul de la testul ADN pentru Fata din Caddy.

— Excelent. Şi ce ştim?

— O pistă moartă, Lou, zise Conklin.

Speranţele mi se năruiră dintr-odată.

O pistă moartă nu-ţi lasă prea multe variante. În cazul acesta, se găsise un profil ADN asemănător în baza de date. Numai că donatorul era necunoscut.

Conklin îmi puse pe birou ce scosese la imprimantă.

Apoi îmi explică detaliat şi răbdător, aşa cum făceam şi eu cu şefii *mei* când acestora le era greu să înţeleagă un lucru.

— Această mostră a venit de la un viol comis asupra unei femei albe ucise în LA acum doi ani, spuse Conklin. Avea puţin peste douăzeci de ani – violată, strangulată şi găsită pe un câmp la câteva zile de la momentul când fusese lăsată acolo. Nu avea niciun act de identitate şi nu a fost niciodată identificată. Poliţia din Los Angeles crede că era doar în trecere.

— Ce purta? l-am întrebat.

— Nu erau haine de firmă. O bluză de poliester pe gât. Nu mă mir că nu ne-am gândit că ar avea vreo legătură, zise Conklin. Mod de operare complet diferit. Această victimă nu era îmbrăcată în haine scumpe sau aşezată frumos într-un vehicul. Dar e mult mai sigur că tipul care a făcut sex cu victima acum doi ani e acelaşi care a avut grijă de Fata din Caddy.

— Poate tipa din LA a fost prima victimă a criminalului, adăugă Jacobi. Iar de-atunci îşi tot perfecţionează stilul.

— Sau poate acum are şi un partener, am sugerat eu o altă teorie. Cu mai multă imaginaţie.

Capitolul 47

Leo Harris făcuse monetarul la magazinul Smoke & Joke când auzi clopoţelul de deasupra uşii.

— Am terminat pe ziua de azi, zise el, fără să se întoarcă. Am închis casa de marcat. Veniţi mâine-dimineaţă. Mulţumesc.

Şi totuşi, paşii se apropiau spre locul unde stătea, în spatele tejghelei. Pantaloni largi şi lungi măturau podeaua.

— Am spus că *am închis.*

— Vreau nişte ţigări, spuse vocea, încet şi monoton. Ai Camel?

— Duceţi-vă la Searchlight Market, zise domnul Harris. Se vede chiar din uşă. La colţul cu Hyde.

Omul, în vârstă de şaizeci de ani, închise sertarul de la casa de marcat, se întoarse numai cât să-i observe silueta şi aşteptă ca tânărul să iasă din magazin.

— Pune banii pe tejghea, bătrâne, zise vocea. Faţa la perete. Ţine mâinile ridicate, şi poate scapi fără nicio zgârietură.

Harris auzea acum orice sunet – respiraţia grea a băiatului, zumzăitul neonului de la fereastră, zgomotul troleibuzului de la intersecţia dintre Hyde şi Union.

— Bine, bine. E totul în ordine. Lasă-mă să deschid casa. Am o sută pusă sub sertar. La naiba, ia mai degrabă un pachet de ţigări şi…

— Ia laba de pe butonul ăla, urlă băiatul.

— Deschid sertarul, nu fac altceva.

Harris apăsase pe alarma silenţioasă de sub tejghea. În secunda următoare se auzi zdrăngănitul de la zgarda lui Midnight, care cobora din apartamentul de sus să-şi înceapă patrula de noapte în magazin.

„Ah, nu”, îşi zise Harris, deşi se auzea deja mârâitul câinelui poliţist. Apoi, clicul armei şi puştiul speriat care strigă:

— Al dracului de câine, lasă-mă naibii în pace!

Urmă o explozie, un foc de armă; apoi Leo Harris îl strigă pe Midnight. Apoi, încă o explozie asurzitoare care cutremură încăperea mică.

Harris se apucă de piept cu mâinile. Căzu, agăţându-se de standul cu ţigări şi produse de igienă corporală. Auzi totuşi pocnetul loviturii date în uşă când atacatorul se grăbi să iasă, uşa care se izbi la închidere, clopoţelul de deasupra ei...

După aceea îşi aminti de companionul şi prietenul lui de doisprezece ani. Midnight chelălăia şi scâncea printre sticlele care se spărseseră în mii de cioburi.

— Să ne ajute cineva! Am fost împuşcaţi.

Capitolul 48

Leo Harris se trezi întors pe o parte, cu faţa spre perete. Simţi botul lui Midnight pe ceafa lui şi răsuflarea caldă pe obraz. Apoi auzi o voce de bărbat:

— Sunteţi bine, domnule Harris? Sunt Larry, poliţist. Ofiţer Petroff. Mă auziţi?

— Câinele meu, cred că a împuşcat-o pe Midnight.

— Da, domnule, e chiar aici; se pare că are un glonţ în coapsă. S-a târât aici, spre dumneavoastră. *Uşurel,* fetiţo, nu-ţi fac niciun rău. Spune-i că e totul bine, domnule Harris.

— Stai liniştită. Aşa, fetiţa mea.

— Vine Salvarea în câteva minute. Domnule Harris, eu şi partenerul meu o să ducem câinele la veterinar. O să fie bine, ca nouă.

Leo Harris leşină. Când îşi reveni, simţi cum paramedicii îl zgâlţâiau în timp ce-l puneau pe targă în ambulanţă. Se auzi o voce:

— Camera de Urgenţă. Paramedic Colomello. Avem un bărbat, circa şaizeci şi cinci, plagă împuşcată în partea dreaptă a pieptului. Tensiunea e o sută patruzeci cu o sută. Pulsul, o sută cincizeci. Plămânul drept se aude mai slab. Inima e bine. Nu se văd alte răni. Venim cu el într-acolo. Soluţia salină curge normal.

— Gândiţi-vă numai. Nenorocitul ăla mic să împuşte un orb, îi zise ofiţerul Larry Petroff partenerului său.

— *Teoretic orb,* se auzi Leo Harris dinăuntrul ambulanţei. Asta înseamnă că mai văd câte ceva.

— Aşa este, scuzaţi-mă, domnule Harris. Acum, nu vă mai gândiţi la nimic. Au doctori buni la Spitalul Municipal. Cu toată circulaţia, o să ajungem acolo în trei minute. Şi Midnight o să se facă bine. Sunteţi amândoi foarte norocoşi.

— Mda, azi e ziua mea norocoasă, zise Leo Harris.

Capitolul 49

Asistenta Noddie Wilkins era furioasă rău. Chiar dacă s-ar fi urcat în maşină în momentul ăla, tot ar fi întârziat cu o jumătate de oră la întâlnirea cu Rudolpho. Slujba asta era *naşpa.* Îi acapara tot timpul! Mai mult decât atât, nenorocitul ăsta de spital îi tot tăia din venit de câte ori se ivea ocazia. Nesimţiţii naibii!

Deschise grijulie uşa de la camera 228 cu şoldul, ca să nu verse ce avea pe tavă. În cameră, singura lumină venea de la televizor.

— Hei, domnule, strigă ea, încercând să acopere urletele fanilor echipei 49ers[14], stupide şi ridicole.

Asistenta aplecă tava s-o pună pe măsuţa rabatabilă de lângă pat, dar nu se apropie. Domnul Harris avea şaizeci şi şase de ani şi venise aici cu o plagă prin împuşcare; totuşi, trebuia să se depărteze repede de el, fiindcă, aşa orb cum era, ar fi înşfăcat-o cu o mână sigură. Era un domn de treabă, drăguţ, care îşi iubea câinele – Midnight – la nebunie.

— V-am adus cina, domnule Harris, şi cele *două* îngheţate. Vin imediat să vă iau tensiunea.

Asistenta se întoarse cu spatele spre el, trase aparatul din colţul camerei spre pat, aşteptând să-l audă zicând: „Draga mea, mai aranjează-mi perna. Ce fată bună”.

Noddie aruncă o privire scurtă spre pat. Simţi cum stomacul i se întoarce ca şi cum ar fi coborât şase etaje într-o clipă.

Ceva nu era în regulă.

— Domnule Harris! Domnule Harris.

Zgâlţâi braţul pacientului, iar capul acestuia căzu în faţă. Monedele alunecară de pe ochi drept în aşternuturi. Una din ele căzu pe podea, se rostogoli până în colţul camerei şi zornăi o vreme înainte să se lipească de linoleum.

---

[14] Echipa de baschet din Philadelphia

Doamne Isuse, iarăşi povestea asta!

Monedele alea oribile. Şi de data asta pe ochii domnului Harris.

Capitolul 50

Pentru a treia dimineaţă la rând, Yuki deschise uşa grea din sticlă şi oţel de la tribunal. Devenise o obsesie. Oare înnebunise de-a binelea?

Îi arătă cartea de identitate ofiţerului de la intrare, apoi se îndreptă spre sala de judecată 4A.

Îşi luase concediu şi venea în fiecare zi aici. Altfel ar fi înnebunit acasă de durere şi de mânie. *Singurul* lucru care o mai făcea să se dea jos din pat era gândul că avea s-o urmărească pe Maureen O'Mara cum dezbătea cazul împotriva Spitalului Municipal.

Şedinţa începuse deja când Yuki se furişă în sala arhiplină. Zări singurul loc liber undeva în centrul balconului şi se izbi de câteva perechi îndărătnice de genunchi până să se aşeze.

— Mă scuzaţi, şopti ea.

Yuki rămase privind ţintă la femeile şi la bărbaţii care îi pierduseră pe cei dragi la Spitalul Municipal. Urcau pe rând în boxa martorilor şi-şi plângeau povestea: cum murise un copil, soţul, soţia sau un părinte din cauza neglijenţei medicale sau malpraxisului.

Rana lui Yuki era încă deschisă, şi nu se putea abţine să nu suspine odată cu ceilalţi martori. Dar nu plânse. Se forţă să se uite la O'Mara ca la un adevărat avocat, un profesionist.

Era exact cum spusese Cindy când se întâlniseră la Susie's cu mai bine de o săptămână în urmă.

Pacienţii erau internaţi la Urgenţă, se făceau bine la Reanimare, apoi se întâmpla ceva şi mureau.

Asta se petrecuse şi cu mama ei.

Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi s-o salveze din acel infern!

Dacă ar fi făcut-o când trebuia.

Îl auzi pe Lawrence Kramer terminând interogarea unei mame care hohotea în boxă.

— Nu mai am întrebări pentru acest martor, mulţumesc.

În timp ce femeia încerca să se abţină din plâns, Yuki luă o batistă şi şi-o apăsă tare pe ochi, cu amândouă mâinile.

Respiră adânc, simţind durere în piept. Maureen O'Mara îl chema pe următorul martor.

— Doctorul Lee Chen.

Capitolul 51

Yuki se aplecă în faţă pe scaun, să se uite mai atentă la martorul acuzării. Doctorul Chen vorbea cu fervoarea controlată a unei persoane inteligente care nu voia să pară *prea* afectată. Yuki ştia foarte bine cum se simţea acest individ. La naiba, doar asta era povestea vieţii ei.

Chen menţionă toate şcolile pe unde trecuse – diplomă de la Berkeley şi doisprezece ani de practică la camera de urgenţă de la Spitalul Municipal San Francisco.

Ca răspuns la întrebările lui O'Mara, doctorul cel serios, cu ochelari cu rame negre povestea curţii despre noaptea când ambulanţa adusese o femeie de treizeci de ani, Jessie Falk, la Urgenţă; pe atunci el era asistent acolo.

— Doamna Falk înotase în piscină, spuse Chen. Se simţise un pic ameţită şi sunase la 911. Când a ajuns la Urgenţă, era deja în fibrilaţie ventriculară. Am defibrilat-o, inima şi-a recăpătat ritmul normal, era stabilă. Îşi revenise, povestea Chen juraţilor. Apoi au transferat-o la Reanimare. O ştiam destul de bine pe doamna Falk – fetele noastre mergeau la aceeaşi creşă –, aşa că m-am ocupat mai îndeaproape de cazul ei. Am verificat-o şase ore mai târziu când plecam din tură. Am stat de vorbă puţin; era bine. Îi era tare dor de fata cea mai mică. Când i-am verificat fişa a doua zi, am văzut că avusese bătăi de inimă neregulate, cel mai probabil de la tulburările de conductibilitate – şi murise.

— Doctore, vi s-a părut ceva în neregulă?

— Foarte ciudat pentru o femeie de vârsta lui Jessie şi pentru condiţia ei fizică.

— Aşadar, ce aţi făcut?

— Am cerut o verificare postmortem şi o analizare a cazului de către comisia spitalului.

— Ce s-a găsit la autopsie?

— Nu ştiu cum, dar lui Jessie i se dăduse epinefrină. Nu fusese prescrisă.

— Şi care ar fi efectul epinefrinei asupra unui astfel de pacient cu probleme cardiace?

— Epinefrina este o formă sintetică a adrenalinei, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să i se administreze lidocainã, un antiaritmic. Asta i-ar fi încetinit bătaia inimii. Epinefrina e ca şi cum ar fi luat *cocainã.* E mortală pentru un pacient cardiac.

— Cu alte cuvinte, e o greşeală imensă, nu-i aşa, doctore Chen? Şi ce s-a întâmplat când s-a efectuat analizarea cazului de către comisie?

— Hmm, nu s-a luat nici o măsură, zise doctorul, parcă înghiţindu-şi vorbele.

— *Nici* o măsură?

— Păi, nimic care s-o privească pe Jessie Falk. Iar eu am fost dat afară două săptămâni mai târziu.

— Fiindcă i-aţi dat de gol?

— Obiectez! Avocatul încearcă să-l influenţeze pe martor, zise Kramer, ridicându-se în picioare.

— O să reformulez, Onorată Instanţă. Doctore Chen, de ce aţi fost dat afară după doisprezece ani?

— Mi s-a spus că din cauza „reducerilor de buget”.

O’Mara îşi lăsă capul în jos, iar puterea vorbelor doctorului izbi în plin. Apoi îşi ridică privirea spre martor.

— Mai am o singură întrebare, doctore Chen. Cine a fost doctorul care a internat-o?

— Doctorul Dennis Garza.

— După câte ştiţi, dumnealui a efectuat examinarea doamnei Falk la Reanimare?

— Semnătura dumnealui era pe fişă.

— Mulţumesc. Asta e tot, doctore.

Capitolul 52

În timp ce Kramer se ridica pentru a-l interoga pe doctorul Chen, Yuki îşi întoarse capul şi cercetă sala cu privirea până îl zări pe doctorul Garza, cu trei rânduri mai în faţă, lângă culoar. *Scârba aia.*

Se pregătea să se ridice de pe scaun şi-şi trecea mâna prin păr. Faţa lui Yuki se aprinse de mânie.

„Unde pleacă nenorocitul ăsta? Treci înapoi, Garza. Trebuie să asculţi ce se spune aici!”

Yuki se ridică şi ea, scuzându-se şi strecurându-se printre genunchii din drum, călcând pe picioarele oamenilor şi lovind scaunele cu geanta.

— Scuzaţi, scuzaţi, vă rog.

Până ajunse în hol, Garza dispăruse.

Yuki văzu uşile de la lift închizându-se. Alergă, apăsă pe buton ca să-l oprească şi să deschidă uşile. Nu era nimeni înăuntru.

Coborî în holul de la recepţie la timp ca să vadă din spate sacoul bleumarin al doctorului Garza. Bărbatul părea să aibă un scop precis. Se îndepărta de ea şi de tribunal.

Yuki se luă după el, cu tocurile ei care făceau zgomot pe pardoseala holului. Şi se întreba ce avea să-i spună sau să facă atunci când avea să-l prindă din urmă.

Nici nu se mai recunoştea, acum, în timp ce împingea uşa pentru a ieşi, orbită de lumina de afară. Nu fusese niciodată aşa de impulsivă.

Era o persoană organizată, disciplinată.

Dar acum, parcă nu se putea abţine. Obsesia pusese stăpânire pe ea, ca într-un film regizat de Alfred Hitchcock.

Yuki cercetă rapid trotuarul şi-l văzu pe Garza mergând pe McAllister spre Centrul Civic, cu capul în sus, făcându-şi loc printre pietonii grăbiţi.

Yuki o luă înspre el, alergând să-l ajungă, şi apoi potrivindu-şi pasul cu al lui; într-un final, îl strigă pe nume:

— Garza!

Doctorul se opri şi se întoarse, cu ochii aproape închişi din cauza soarelui care-i bătea în faţă.

Yuki se apropie şi se opri la mică distanţă în faţa lui.

— Sunt Yuki Castellano.

— Da, ştiu cine eşti. Întrebarea este de ce mă urmăreşti.

— L-am rugat pe medicul legist să-i facă o autopsie mamei mele, zise ea.

Garza se forţă să nu-şi arate surprinderea.

— Bănuiesc că te-a făcut să te simţi mult mai bine, nu-i aşa?

— *Mă simt* mai bine, doctore. Asta fiindcă nu mai cred că sunt *nebună.* Dar mi-a rămas mânia. Mama mea a murit pentru că ţi-ai bătut joc. *Din nou.*

Garza deveni dintr-odată extrem de nervos.

— Eu personal? Eşti sigură de asta?

— Fără jocuri de-astea cu mine, vă rog! E vorba despre mama mea!

— Bănuiesc că medicul legist o să-mi trimită raportul. Şi poate am să-l citesc, cine ştie? Apoi, doctorul Garza se întoarse şi se duse înspre un Mercedes negru parcat puţin mai încolo. Deschise uşa şi se aplecă să intre înăuntru. Se opri şi se întoarse spre Yuki. Hei, de ce nu mă dai în judecată, târfă? Ce idee originală, nu? Alătură-te turmei!

Capitolul 53

Era 6.15 miercuri noaptea, iar eu şi Claire eram în separeul nostru preferat de la Susie’s. Orchestra îşi acorda instrumentele cu imnul naţional al lui Jimmy Buffett. Comandasem bere şi aşteptam să apară Yuki şi Cindy.

Am dat noroc şi ne-am continuat tirada despre micile nemulţumiri de zi cu zi care ne măcinau destul cât să nu fim liniştite.

— Îl ştii pe Bob Watson? zise Claire.

— Asistentul tău, Bob?

— Da. Dragul meu Bob, puternic, isteţ, care muncea pe brânci mereu. Se mută în Boston. Iar acum trebuie s-o iau în custodie pe nepoata primarului, o tipă de vreo douăzeci şi doi de ani.

— Ce? E angajată aşa, pe ochi frumoşi?

— Mi-au băgat-o pe gât. I se spune Bunny[15], murmură Cindy. De-abia dacă poate să-şi ridice ceaşca de cafea, darămite un cadavru de o sută douăzeci de kilograme. Schimbă întruna CD-urile, de la Şostakovici la hip-hop: „Doctore Washburn, ne trebuie o *muzică* potrivită aici”. Bineînţeles, Bunny, nu te grăbi. Munca poate să aştepte, ce naiba!

Am râs cu atâta poftă, că mi-a ieşit berea pe nări chiar în momentul în care Cindy intră şi se trânti pe banchetă.

— Salutare, dragelor!

— Hai, salut, ziaristo! exclamă Claire. Unde e Yuki?

— Am lăsat-o în faţa tribunalului. Îi pare rău că nu poate veni.

— E tare necăjită, nu?

— Foarte, spuse Claire. Dar e cu gândul numai la proces. E chiar mai obsedată de el decât sunt eu.

Loretta ne lăsă meniurile şi un coşuleţ cu chipsuri în timp ce noi o ascultam pe Cindy povestind ce se mai petrecuse la tribunal în ultimele zile.

---

[15] Iepuraş.

— Numele doctorului Dennis Garza a fost pomenit şi astăzi *încă o dată.* O fetiţă de zece ani şi-a pierdut mama din cauza unei doze exagerate din medicamentul prescris. Garza a internat-o la Urgenţă. Jamison Funeral Home[16] a „externat-o”. Asculţi toate poveştile alea în tribunal, şi chiar vrei să pedepseşti pe cineva pentru tot rahatul ăla, continuă Cindy în timp ce scotea paiul din hârtia în care era învelit. Nu te duce la spital dacă nu ai mare nevoie. Mult mai mulţi oameni mor din cauza diverselor accidente din spital decât de cancer la sân, de SIDA sau în accidente rutiere.

— Ei, hai!

— Lindsay, erorile medicale sunt printre primele zece cauze de deces în America. Şi, în plus, am făcut câteva cercetări despre doctorul Garza. Statistic, îşi face datoria din plin!

— Spune odată! zise Claire.

— În fiecare loc unde a lucrat, Cleveland, Raleigh, Albany şi aici, numărul morţilor a crescut atunci când a apărut el la un nou spital.

— Ce spui tu acum e mai mult decât *scandalos,* exclamă Claire, punându-şi paharul jos. Doctori tâmpiţi care se mută dintr-un loc într-altul, şi spitalele nu-i dau pe mâna poliţiei fiindcă nu vor să fie date în judecată.

Cindy aprobă.

— E ca şi cum îngerii morţii stivuiesc zeci şi poate sute de victime înainte să fie prinşi – dacă se întâmplă vreodată asta!

— Nu e de mirare atunci că Yuki e obsedată de Garza, am zis eu. Sunt sigură că se gândeşte că el e vinovat de moartea mamei ei.

— Asta cu mâna pe inimă, spuse Cindy. Cineva din spitalul ăla e vinovat de ce i s-a întâmplat lui Keiko. Ea ar fi trebuit să fie acasă acum. Cu ceaşca de ceai în faţă. Şi spunându-i lui Yuki cu ce să se îmbrace şi cu cine să se mărite.

---

[16] Companie de pompe funebre. (n.tr.).

Capitolul 54

Aglomeraţia de dimineaţă din San Francisco îi mâncase deja un sfert de oră lui Cindy, iar acum era în întârziere. Deschise uşa de la sala de judecată, o salută pe Yuki, care stătea în spatele barei, apoi se înghesui în partea de sală destinată presei până ajunse la un loc liber.

Judecătorul îi chemase la o discuţie cu el, ba chiar una înflăcărată, se gândi Cindy. O'Mara şi Kramer se certau în şoaptă chiar lângă biroul judecătorului.

Judecătorul Bevins îi ascultase destul.

— Chiar nu văd care ar fi problema, domnule Kramer. Bevins îşi scutură coada şi-şi potrivi ochelarii. Acum, amândoi duceţi-vă la locurile voastre. Haideţi, să mergem mai departe!

Kramer se răsuci de lângă judecător, iar Maureen O'Mara ajunse lângă pupitru. Îşi dădu pe spate părul arămiu. Să fie un semn de victorie? Apoi chemă un martor.

Se auzi un murmur în sală în momentul în care o femeie de aproape patruzeci de ani, cu un păr scurt, platinat, se pregătea de depoziţie. Costumul ei, de fabricaţie europeană, în nuanţe de verde măsliniu, la care asortase o cămaşă albă, scrobită, în stil bărbătesc, trăda o mare încredere şi rafinament.

— Ce se întâmplă? şopti Cindy către reporterul de lângă ea.

Tipul semăna cu Clark Kent în carne şi oase – puţin peste treizeci, părul negru, cu ochelari, drăguţ.

— Bună. Sunt Whit Ewing, de la *Chicago Tribune,* zise el.

— Scuze. Cindy Thomas.

— De la *Chronicle?*

— Exact.

— Îţi citesc articolele. Nu-s rele.

— Mersi, Whit. Deci ce-i pe aici?

— O'Mara cheamă un martor al apărării. Bună tactică.

Kramer nu poate să-i pună întrebări incomode martorului său.

— Deci ea îi forţează mâna până când îi aduce martorul la nas.

— Foarte bine.

— Mersi, colega. Rămân datoare.

— S-ar putea să ţi-o cer într-o zi, spuse el, rânjind.

Sunetul sec al ciocănelului judecătorului Bevins îi făcu pe toţi atenţi.

— Numele, vă rog, zise O'Mara.

— Doctor Sonja Engstrom.

— Doctore Engstrom, care este funcţia dumneavoastră la Spitalul Municipal?

— Sunt directoarea Departamentului de farmacie.

— Aşa da, îi zise Whit Ewing lui Cindy. Acu' să te ţii!

Capitolul 55

Sonja Engstrom menţionă succint calificările sale, spuse că era la Spitalul Municipal de şapte ani şi că răspundea de sistemele şi de oamenii care eliberau medicamente. Chiar şi ea era impresionată de meseria pe care o făcea.

O'Mara întrebă:

— Doctore, ce puteţi spune juraţilor despre acele sisteme pe care le-aţi perfectat?

— Desigur. Avem un sistem computerizat care este conectat la un mecanism de administrare.

— Care este acurateţea acestui sistem?

— Aş zice că nouăzeci şi nouă virgulă nouă. Punct.

— Explicaţi, vă rog.

Cindy îşi nota totul în laptop. Doctorul ia rezultatele de laborator ale unui pacient şi introduce diagnosticul în calculator. Programul oferă un meniu de medicamente potrivite, şi medicul alege unul. Apoi, o asistentă scoate numele pacientului pe ecran şi îşi introduce codul.

— Este ca o parolă, nu? Fiecare are numărul lui? întrebă O'Mara.

— Exact.

— Vă rog, continuaţi.

— În acelaşi timp când asistenta introduce codul ei, unul dintre farmaciştii noştri se uită peste comandă şi o confirmă.

Aceasta face ca pedala care ţine medicamentele să se mişte şi, astfel, cele solicitate să cadă în tavă.

— Deci e un fel de dozator digital.

— Corect, zise martora, vizibil impresionată de vorbele ei şi de reacţia pozitivă a lui O'Mara. Asistenta ia medicamentul de pe tavă şi i-l dă pacientului.

— Şi funcţionează sută la sută?

— Aproape. Programul nu poate fi modificat, iar codurile de securitate au un anumit sunet.

— Înţeleg, zise O'Mara. Se duse la masa ei, îşi consultă

notiţele, apoi se întoarse spre martor. Există posibilitatea ca un tehnician să încarce medicamente greşite în tavă?

— Cred că este posibil.

— Răspundeţi prin da sau nu.

— Da.

— Ar putea cineva să reţină medicamentul după ce l-a luat de pe tavă? Să zicem, pentru folosul personal.

— Da.

— Dacă doctorul dă un diagnostic greşit, e adevărat că se va elibera medicamentul care nu trebuie?

Martora clipea foarte repede. Obrajii i se înroşiseră şi, după cum vedea Cindy, părea suferindă. Uite aşa se ducea pe apa sâmbetei credibilitatea sistemului.

— Da, dar…

— Mulţumesc, o întrerupse O'Mara. Acum, este adevărat că numărul deceselor provocate de administrarea greşită a medicamentelor s-a triplat de când Spitalul Municipal s-a privatizat, acum trei ani?

— Şi credeţi că lucrul ăsta nu mă îngrijorează? M-am zbătut pentru acest sistem, zise Engstrom, ridicând vocea în care se simţea un uşor tremur pentru prima dată de când se aşezase pe scaunul din boxă.

— Vă rog, doctore Engstrom. Răspundeţi numai la întrebare. Dumneavoastră conduceţi acea secţie a spitalului. Sunteţi în consiliul director al instituţiei. E adevărat că numărul deceselor provocate de administrarea greşită a medicamentelor *s-a triplat* în ultimii trei ani?

— Da, dar… Ei bine, da.

— Tăgăduiţi faptul că persoanele dragi clienţilor mei au murit din cauză că li s-au administrat medicamente greşite?

— Nu, nu pot nega asta, zise Engstrom, cu o voce firavă.

— Dacă aceste accidente sunt fie din cauza dozatorului de medicamente, fie dintr-o eroare umană, diferenţa e nesemnificativă, nu-i aşa? Adică, de oriunde ar veni, forţă O'Mara, nu este adevărat că aceste morţi sunt rezultatul neglijenţei dumneavoastră şi a spitalului?

— Obiecţie! Prea argumentativ!

Kramer se ridică de pe scaun nervos.

Cindy simţi cum i se ridica părul pe braţe. Lângă ea, Whit Ewing oftă uşor.

— Se susţine! zise Bevins.

— Retrag întrebarea, încheie O'Mara. Ochii ei se îndreptară spre juraţi, şi-i privi pentru câteva clipe. Onorată Instanţă, am terminat.

Capitolul 56

Se anunţase că avea să fie o zi frumoasă de toamnă, dar nu prea îmi venea a crede. Stăteam în birou şi mâncam un sendviş cu şuncă şi caşcaval. La un moment dat, am auzit o bătaie în uşă. Era inspectorul Conklin.

— Intră, l-am poftit eu.

Conklin purta unul dintre tricourile lui cu mâneci scurte, şi ochii lui căprui străluceau de parcă ascundeau o veste bună. Orice ar fi fost, voiam să ştiu.

— Lou, e cineva în sala de mese cu care ar trebui să te întâlneşti. Chiar acum, dacă poţi.

— Ce se întâmplă?

Conklin o luase spre uşă şi-mi zise:

— Haide, locotenente, mai repede.

După care porni cu paşi mari pe hol.

— Conklin?

Am aruncat raportul la care lucram pe birou şi l-am urmat în cămăruţa mică, în care aveam noi cuptorul cu microunde şi frigiderul vechi Kenmore.

Jacobi era aşezat la o masa tocită. În faţa lui stătea o femeie tânără, de vreo douăzeci de ani. Purta o cămaşă albastră Polarfleece şi pantaloni mulaţi. Părul lung, negru, îi era legat într-o coadă la spate. Îşi ridică privirea spre mine, dezvăluindu-şi ochii înroşiţi şi mânjiţi de rimel.

Se vedea clar că plânsese mult.

Pe chipul lui Jacobi se ghicea un zâmbet ascuns undeva în spatele buzelor şi fericire în ochi.

— Locotenente, zise Jacobi, ea este Barbara Jane Ross. Arunca azi-dimineaţă ziarele la gunoi, când a dat peste asta.

El împinse către mijlocul mesei poza de ziar cu Fata din Jag. Era fata aceea drăguţă pe care o găsisem aşezată ca un manechin în Jaguarul decapotabil de pe strada Chestnut.

Primiserăm tone de apeluri de când se publicase poza

aceea în *Chronicle,* dar toate fără niciun rezultat. Dar, după cum arăta Jacobi, am înţeles repede că această femeie avea să ne spună ceva folositor.

Ne-am strâns mâinile. Ale ei erau reci ca gheaţa.

— Pot să văd aia? am întrebat eu, cu ochii la fotografia pe care o ţinea strâns în mână.

— Sigur, zise ea şi mi-o întinse.

Era o poză făcută la minut cu ea şi cu Fata din Jag, pe plajă. Ambele fete purtau pălării cu boruri largi şi slipi minusculi; aveau cozi la fel şi zâmbeau larg spre aparat.

— A fost colega mea de cameră, zise Barbara Jane, cu ochii înlăcrimaţi. Nu pot să cred ce s-a întâmplat. Nu pot să cred că Sandy e moartă.

Capitolul 57

I-am întins Barbarei Jane o cutie cu şerveţele şi m-am uitat peste creştetul ei la Jacobi şi la Conklin, în timp ce ea îşi sufla nasul. Dumnezeule mare! Aveam în sfârşit un indiciu în cazul Fetei din Jag.

— Barbara, care este numele de familie al prietenei tale?

— Wegner. Dar Sandy îşi zice altfel. Nu le ştiu pe toate.

— E actriţă?

— Nu, damă de companie.

Răspunsul m-a mirat peste măsură. Sandy Wegner fusese o fată mai uşuratică. Dar cum de nu fusese niciodată prinsă şi cum de nu i se luaseră niciodată amprentele?

— Şi tu eşti tot damă de companie? o întrebă Conklin.

— *Nici vorbă.* Sunt profesoară. Le predau copiilor cu nevoi speciale, chiar aici în oraş.

Jacobi puse de cafea în timp ce Barbara Jane Ross ne spunea cum ea şi Sandy fuseseră colege de cameră la Universitatea din California, Santa Barbara.

— Când eram studente, Sandy avea nevoie de bani mai mulţi. Aşa că s-a dus la câteva „întâlniri" ca însoţitoare. Multe fete făceau asta, zise Barbara. Niciodată, dar *niciodată,* nu ai bani destui când eşti studentă. Nu se ducea prea des, dar când o făcea, i se părea tare amuzant, continuă Barbara. Lui Sandy îi plăcea să aibă o viaţă secretă. Şi nu era singura care mergea la altfel de întâlniri.

— Ţi-a zis ea vreodată dacă vreunul dintre bărbaţii pe care-i vedea o hărţuia? am întrebat-o. Cineva care devenise prea posesiv? Sau violent?

— Nu, nu i s-a întâmplat asta niciodată, răspunse Barbara. Mi-ar fi spus imediat. Vorbeam despre orice, chiar şi despre munca ei.

— Sandy avea vreun iubit? Poate cineva care să fi aflat ce făcea pe ascuns?

— Nu era nimeni aşa de apropiat de ea, altfel şi-ar fi

abandonat viaţa asta de noapte, ne zise Barbara. Nu era o târfă, îmi dau seama cum sună, dar, pe cuvântul meu, *nu era* – of, Doamne! Părinţii ei nici nu ştiu. Locuiesc în Portland.

— Ştii cum îi cheamă? Poate un număr de telefon?

Barbara scotoci în geanta ei marca Coach şi-şi scoase agenda electronică.

— Uitaţi, zise ea, chiar mi-am amintit pentru cine lucra. Cred că numele era Top Hat.

— Mulţumesc, ne-ai fost de mare ajutor. Mai stai puţin, inspectorul Conklin mai are nişte întrebări de pus.

Am ieşit pe uşă, iar Conklin s-a aşezat pe scaunul meu. Am văzut-o pe Barbara Jane Ross cum se uita la el şi zâmbea.

Capitolul 58

Clădirea cu trei etaje de culoare deschisă, cu apartamente, era pe California Street, în afara zonei comerciale.

I-am arătat insigna portarului, şi el a sunat la interfon.

— Poliţia din San Francisco e aici. Vor să vă vadă, doamnă Selzer.

O voce de femeie răspunse:

— Nu sunt acasă. N-am văzut pe nimeni, nu cunosc pe nimeni. Nu spun nimic. Şi-mi văd de treburile mele.

— Foarte amuzant! zise Jacobi către portar. Mergem sus.

O femeie mititică, fragilă, stătea în faţa uşii apartamentului. Avea mai puţin de un metru şi jumătate, părul strălucitor strâns în coc, ruj deschis la culoare, un pulover negru de mătase cu decolteu şi pantaloni din satin.

I-am dat cam vreo treizeci şi cinci de ani, dar ridurile de la colţurile ochilor îmi spuneau că ori era mai bătrână decât părea, ori avusese o viaţă mai zbuciumată. Sau poate amândouă.

— Domnilor poliţişti, conduc o firmă de personal de *escortă.* Licenţa mea e legală, zise ea în loc de introducere.

— Ce-ar fi să ne inviţi înăuntru? zise Jacobi, arătându-i insigna. E curent aici în hol.

Femeia mititică oftă exasperată, dar se dădu un pas înapoi şi ne lăsă să intrăm. Holul plin de oglinzi ducea într-o sufragerie pictată în toate nuanţele de gri. Fotografiile alb-negru ale lui Helmut Newton umpleau toţi pereţii.

Am urmat-o spre un scaun roşu şi o masă turnantă emailată neagră aşezată lângă fereastră.

— Sunt locotenent Boxer, dânsul este inspectorul Jacobi. De la Omucideri.

Am scos pozele cu Sandy Wegner şi cu Fata din Caddy pe o masă. Două feţe palide. Cu cearşafurile trase până la

urmele de sufocare de la gâturile lor.

— Recunoşti aceste femei?

Selzer îşi ţinu răsuflarea pentru un moment, apoi puse degetul pe fotografia cu Wegner.

— Asta e Sandra Wegner. Îşi spunea Tanya. Pe cealaltă n-o ştiu. Ziceţi că e *moartă?*

— Ce ne poţi spune despre Sandy?

— N-am întâlnit-o decât o dată. După aceea, vorbeam numai la telefon. Avea simţul umorului, un corp foarte frumos. Aş fi putut să-i dau de lucru în fiecare seară, dar era numai cu jumătate de normă. Uite, nu cred că vă gândiţi că aş fi avut ceva de-a face cu asta, nu?

Femeia se uită la mine.

— Sandy lucra în noaptea de cincisprezece septembrie? am întrebat-o.

Selzer se lăsă în scaun şi începu să caute ceva în computer. Bărbia i se odihnea în mână, în timp ce ochii i se plimbau printre numere.

— Numele tipului cu care s-a întâlnit în noaptea aceea este Alex Logan. Îmi amintesc acum. M-a sunat de la hotelul Triton. Spunea că era în oraş pentru o seară şi voia o blondă mignonă cu care să se ducă la un spectacol. *Henric al V-lea.* Nici nu ştiu cum de-mi amintesc toate astea.

— E un client regulat?

— Ah, nu, era pentru prima dată când apela la noi.

— Şi ai trimis-o pe fata asta cu cineva pe care nu-l cunoşteai? Vocea lui Jacobi devenise aspră, aşa cum ar fi trebuit să fie de la început. Selzer se trase instantaneu de lângă el.

— Cartea de credit a mers fără probleme. I-am verificat numele şi adresa pe Anywho.com. Am sunat la hotel, şi era cazat acolo. Totul părea în regulă.

— Ai mai auzit de el de atunci? am întrebat-o.

— Nu, nimic. De fapt, nu prea mai primeşti veşti de la cei care sunt în trecere.

— Cât a plătit domnul Logan pentru întâlnirea cu Sandy? am continuat.

— Taxa ei obişnuită. O mie pe noapte. Mi-am luat partea, şi restul l-am transferat în contul lui Sandy. Bacşişurile, pe astea şi le păstra întotdeauna.

— O hărţuia careva? O urmărea? A spus că ar fi avut probleme cu vreunul dintre ei? o întrebă Jacobi. Ajută-ne cu ceva informaţii.

— Nu. Iar Sandy nu era deloc timidă. Mi-ar fi spus imediat. *Ce?* zise ea, cu un ton defensiv. Am sunat-o a doua zi şi, când nu am primit răspuns de la ea, mi-am închipuit că a renunţat, a plecat. Mi-a părut tare rău, credeţi-mă. A trebuit să-i anulez programările. La naiba, nu sunt un monstru! La urma urmei, era liber-profesionistă.

Jacobi se uită la Selzer cu o privire plină de ură. Expresia feţei ei îl enerva la culme.

— Selzer, mă calci pe nervi să ştii, exclamă el.

— Ei, domnule, îmi pare rău. Pe cuvânt. Crezi că am greşit cu ceva? Nu ştiu ce altceva aş fi putut face.

Femeia îşi scoase pieptenele din păr, îşi scutură capul, şi tot părul acela îşi împrăştie strălucirea pe faţa ei. Făcea pe seducătoarea într-o încercare inconştientă de a-şi apăra conştiinţa şi-aşa pătată.

Mişcarea nu-l impresionă deloc pe Jacobi, care rămase impasibil.

— Nu că ai greşit, zise el, dar ai trimis-o pe fata asta la întâlnire cu un criminal.

Selzer îşi plesni palmele de faţă.

— Dă-mi datele despre nenorocitul ăsta, îi ceru Jacobi.

Selzer scrise câteva numere pe o bucată de hârtie. Jacobi o smulse din mâna ei şi-i dădu cartea lui de vizită la schimb.

— Dacă te sună din nou, zi-i de o fată care nu există, şi mă suni imediat. Ai priceput? La orice oră, zi sau noapte. Numărul de mobil este trecut pe spate.

Când eram aproape de uşa de la intrare, Selzer strigă la noi.

— Domnilor *poliţişti,* îmi pare tare rău de Sandy. Cred că v-aţi dat seama. Sper din tot sufletul să-l prindeţi pe omul ăla rău.

— Mda, răspunse Jacobi, o să încercăm să te eliberăm de povară dacă vom putea.

Capitolul 59

Conklin ne deschise uşa când am ajuns la apartamentul lui Sandy Wegner. L-am salutat pe Charlie Clapper, care ieşea din dormitor cu pungi în care sigilase peria de păr, periuţa de dinţi şi medicamentele victimei.

— Nu arată deloc ca un loc al crimei, locotenente, îmi zise Conklin. Uşa era încuiată de două ori. Nu sunt semne de vreo luptă.

— Altceva?

— Mâncase iaurt la cină. A lăsat câteva haine pe pat, parcă le-ar fi probat înainte să plece. Prosopul aruncat de-a valma pe suport. Hainele sunt în regulă, dar nu foarte, foarte scumpe, ca să zic aşa. Ledul de la telefon licărea, primise două apeluri. Mama ei şi bibliotecara să-i aducă aminte de o carte cu care întârziase. Am luat caseta. Am apăsat „Redial”. Ultimul telefon îl dăduse la „ora exactă şi vremea”. Probabil a vrut să vadă cum e afară înainte să iasă din casă.

— Bună treabă, i-am spus lui Conklin. Un tehnician era prin apropiere, şi l-am întrebat: Cum merge?

— Am făcut poze, locotenente.

M-am uitat împrejur. Locul era întunecat, la fel ca biroul meu, şi din fiecare cameră se vedea holul.

Stilul casei era Pottery Barn[17], chiar şi grilajul de pe deasupra canapelei. O vază cu flori moarte se odihnea pe servantă. Romane contemporane, biografii istorice, manuale şcolare de matematică, fizică, istoria artei, toate erau aliniate pe rafturi.

Dormitorul lui Sandy era mic, vopsit intr-o nuanţă de lila-bleu, cu margine albă. Tablouri naive, cu păsări pictate în nuanţe albăstrii, erau agăţate deasupra patului. În toate apărea numele ei. Chestiile astea personale întotdeauna mă mişcau foarte tare.

---

[17] Lanţ de magazine care se ocupă cu decorarea caselor. (n.tr.).

Am deschis cele două uşi de la şifonier şi am văzut că Sandy avea mare grijă de haine. Tricourile ei, marca Agnès B, erau pe umeraşe cu burete; rochiile, costumele şi pantalonii erau în pungi de plastic de la curăţătorie. Pantofii aliniaţi, curaţi, cu flecurile în bună stare.

Avea o garderobă cu gust, dar se vedea că le luase de la magazinele ieftine. Nici vorbă să fie de calitatea celor cu care o găsisem îmbrăcată. Jacobi se uita prin comodă, închizând sertarele cu zgomot.

Se opri şi mă chemă fiindcă găsise sertarul cu lenjeria intimă a fetei. Am aruncat o privire. Sutiene dantelate, chiloţi tanga şi din cei transparenţi în culori vii, şi, pe lângă astea, un vibrator.

S-ar fi putut să fie uneltele meseriei.

Sau o fată cu o viaţă sexuală intensă.

Ne-am uitat prin toate cele patru camere. N-am găsit nimic, nici măcar o agendă, un jurnal sau vreun medicament mai puternic decât Tylenol PM.

Mi se părea că viaţa de noapte a lui Sandy Wegner era doar o părticică din existenţa ei reală.

L-am rugat pe Conklin să se ducă înapoi la birou şi să bage numele lui Alex Logan în baza de date, să vadă ce găseşte. Apoi, eu şi cu Jacobi am sigilat apartamentul şi am ieşit în stradă.

Cerul avea o culoare ca de oţel. Era 6.45 p.m. Soarele apunea mai devreme acum, şi oraşul părea palid. Sau poate mi se părea mie.

— Tipii noştri sunt criminali cu anumite tabieturi, i-am spus lui Jacobi în timp ce pornea maşina. Dacă Sandy era damă de companie, atunci probabil şi Fata din Caddy e din aceeaşi breaslă. Asta înseamnă că ADN-ul pe care l-am obţinut…

— Mi-ai citit gândurile, zise Jacobi, intrând în traficul de pe Columbus. Sperma supravieţuieşte în interiorul corpului pentru aproximativ şaptezeci şi două de ore. Dar putea fi de la ucigaş, prieten sau de la un oricare altul.

— Ei bine, oricum procurorul are să spună că ADN-ul nu e considerat probă.

Capitolul 60

Sau poate ne apropiam prea mult de dovezi.

Hotelul Triton era plin în seara aia, dar oricum nu avusese niciodată probleme cu câştigurile. Cu faţa spre Union Square, la câţiva paşi de la linia de troleibuz, peste drum de Chinatown, cu un decor de Cirque du Soleil şi cu camere nu foarte scumpe.

Jacobi se duse în faţa cozii de oameni de la recepţie; îi arătă funcţionarului insigna şi îi spuse că trebuia să vorbească neapărat cu managerul din schimbul de noapte.

— Mai repede, mai repede, mişcă-te iute, că nu am timp.

Un om solid, la vreo patruzeci de ani, ieşi dintr-o cameră din spate. Avea o insignă cu numele său – „Jon Anderson, Manager”. Făcu un semn din cap spre noi şi ne întrebă care era problema.

— E o problemă foarte mare. Investigăm o crimă, i-am zis. Avem nevoie de informaţii despre cazările din cincisprezece septembrie şi orice aveţi despre Alex Logan. Jacobi continuă, arătând cu degetul spre camera de luat vederi din spatele biroului de recepţie: Şi mai avem nevoie de caseta din acel aparat. Şi de cea din holul unde se află camera pe care a folosit-o Logan pe data de cincisprezece.

Managerul se burzului la noi, vădit nemulţumit:

— Bănuiesc că aveţi un mandat pentru asta?

— E necesar? Fiindcă nu ar fi o problemă să facem rost şi să şi închidem hotelul ăsta până terminăm cercetările.

Bărbatul se gândi câteva secunde la ce ar fi însemnat acest lucru, apoi spuse:

— Casetele video se reiau la fiecare patruzeci şi opt de ore. Aşa că n-o să fie nimic pe ele de la acea dată. Dar cei de aici, continuă managerul, arătând cu degetul spre cei cinci angajaţi de la recepţie, toţi au lucrat în acea noapte. O să vă dau registrele. Vedeţi cât de cooperant sunt?

Gary Metz, un bărbat slăbuţ, cam distrat, fusese cel care îl cazase pe Alex Logan în camera 2021.

— Cred că mi-l amintesc pe acest domn Logan, ne spuse Metz. Recepţionerul bătu cu degetele în tejghea, se uită peste umărul meu spre hol şi apoi îşi mută privirea spre mine. Era cu un alt bărbat.

Cred că respiraţia mi s-a oprit pentru o secundă; speram din *tot* sufletul să dăm de ceva în direcţia asta.

— Dacă nu greşesc, era cam de înălţimea mea, cu greutate normală. Se prea poate să fi fost chinez, spuse angajatul.

— Alex Logan? Arăta a chinez?

— Cred că da, cel puţin pe jumătate chinez. Celălalt era ca un animal. Aproape doi metri, peste o sută de kilograme, cu părul blond. El este cel care a cerut o cameră de fumători. După părerea mea, niciunul nu era homosexual.

— Şi cum ţi-ai dat seama de asta?

— Voiau o cameră cu un pat dublu imens, dar nu erau atât de bine îmbrăcaţi încât să fie homosexuali. Iar uriaşul arăta de parcă se tunsese singur.

— Aveau bagaje cu ei?

— Namila trăgea un geamantan mare pe roţi. L-am observat fiindcă era din piele. Poate Tumi? Părea scump.

— Mulţumesc, domnule Metz, am spus, încercând să-mi ascund bucuria din voce. Acum am dori să vedem camera.

Capitolul 61

Camera 2021 era cu două uşi mai încolo de lift şi avea acelaşi decor excentric ca holul de la intrare: tăblie de pat cu ţesătură în carouri, scaune cu trei picioare, covor cu stele albastre prin toată încăperea. Cei care se cazaseră acolo fuseseră rugaţi să iasă fiindcă veneam noi. Îşi lăsaseră geamantanele deschise pe pat şi articolele de igienă în baie. Pe măsuţa de lângă pat se vedea o sticlă mică de whisky desfăcută.

Am încercat să-mi imaginez cum se petrecuse crima. Chinezul a deschis uşa. Sandy Wegner l-a salutat. Şi-a aruncat pardesiul pe scaun. Individul i-a picurat Rohypnol în băutură. Celălalt tip, bruta, iese din baie tocmai la timp ca s-o omoare.

Aproape că puteai simţi cum se petrecuse crima. Sandy Wegner, neajutorată în timp ce era violată şi omorâtă de doi nenorociţi.

Mă cuprinse oroarea când m-am uitat împrejur să văd dacă observ ceva. Dar camera fusese curăţată, şi în ea se cazaseră mai multe persoane de la moartea lui Sandy.

— Urăsc camerele de hotel, i-am spus fostului meu partener.

— Cred că sunt milioane de fire de păr pubian pe covor, şi niciunul nu se potriveşte cu nimic.

— Mulţumesc pentru această imagine, Jacobi.

Managerul veni la uşă şi ne spuse că avea să le dea o altă cameră celor de la 2021, ca să o poată ţine pe aceasta liberă pe toată durata investigaţiilor. I-am mulţumit, i-am spus că urma să plecăm imediat, dar că o echipă de tehnicieni avea să sosească în scurt timp.

— Poate o să găsească vreo amprentă sau, dacă dă Dumnezeu, un fir de păr cu o urmă de piele pe el, i-am zis lui Jacobi.

— Nu ne costă nimic să sperăm în continuare, zise el, ridicând din umeri.

I-am răspuns:
— Nu ne costă nimic să ne rugăm pentru asta.

Capitolul 62

Raţe erau atârnate de gât în vitrina din faţă a lui Wong Fat, un restaurant chinezesc aflat la cinci minute de mers de la hotelul Triton.

— Deja îmi place locul ăsta, am zis eu.

Înăuntru, mesele erau puternic luminate. Meniul, scris cu litere chinezeşti pe bucăţi de hârtie roşie, era pus pe perete.

Era aşa de bine să fii la adăpost de întuneric şi de aerul rece. Ceaiul fusese fierbinte, iar supa – excelentă.

În timp ce aşteptam aperitivele, Jacobi scoase pe masă tot ce strânsesem despre Alex Logan.

— Ăsta e apelul către Top Hat, zise el. A durat patru minute şi jumătate. Logan şi prietenul său au mai dat şi o raită pe la bar. Şampanie, alune. Chipsuri la cutie. Au comandat şi un film pe la nouă. Ce crezi? Fotbal sau porno?

— Cred că nenorociţii ăştia planifică totul. Închiriază camera, o sună pe fată, o violează şi o ucid într-un loc care este prin definiţie un loc al crimei contaminat.

— Apoi, o spală în cadă, îi curăţă bine tot corpul.

— Nu uita de parfum.

— Chiar, mersi, am zis. Apoi îi parfumează părţile intime, o îmbracă frumos, îi piaptănă părul şi o fac să semene cu o păpuşă.

— Cu geanta de voiaj aduc hainele înăuntru. Şi o folosesc să care corpul afară, zise Jacobi. „Boxerul” pur şi simplu o trage pe roţi până la maşină.

— Apoi, o aşază undeva ca s-o găsim noi.

Eram pe punctul de a mă întreba cu voce tare de unde luau hainele, când îmi sună telefonul. Era Conklin.

— Am verificat numele lui Alex Logan şi numărul cărţii de credit, locotenente. Surpriză! Alex Logan este o femeie. Am găsit datele de pe carnetul ei de conducere – mititică, blondă, douăzeci şi trei de ani. Cred c-am găsit-o pe Fata

din Caddy.

— Altceva, ce-aţi mai găsit?

— M-am dus în apartamentul ei, locotenente. Frumos loc. Portarul spunea că n-a mai trecut pe acasă de ceva vreme. Am sunat şi la American Express, şi cardul ei este încă activ. Folosit o singură dată în ultimele zece zile. *Hotelul Triton, pe cincisprezece septembrie.*

— O să-l sun pe procuror să-mi dea mandat de percheziţie pentru apartament. Richie?

— Da, doamnă.

— O să fii vedetă!

Am sunat şi m-am întors către Jacobi, care se uita la mine, cu furculiţa în aer.

— Ce e, Boxer?

— Conklin a găsit-o, am zis. Ucigaşii au folosit cartea ei de credit pentru a o angaja pe Sandy Wegner şi pentru a achita camera de hotel. Alex Logan este Fata din Caddy.

Capitolul 63

Am aruncat o privire în sala noastră de şedinţe a doua zi dimineaţă. Aşteptam să facem o săritură uriaşă în cazul Fetei din Caddy.

Victimele aveau nume, şi, având acea informaţie esenţială, exista o şansă destul de mare ca viaţa lui Alex Logan şi a lui Sandy Wegner să se intersecteze şi cumva să dăm de urma celor care le uciseseră.

Îi vedeam pe Jacobi şi pe Conklin prin geam, vorbind la telefon, sunându-i pe părinţii fetelor. Atunci, ceva ca o rază de soare trecu pe lângă biroul Brendei şi intră pe uşă.

Era Claire cu încă o tânără lângă ea. Bătu cu degetele în peretele biroului meu, şi i-am făcut semn să intre.

— Lindsay, ea este Bunny Ellis.

— Încântată – şi bine ai venit.

Asistenta lui Claire avea ochii albaştri cenuşii, se uita puţin cruciş şi avea strungăreaţă între dinţii strălucitor de albi. Micile defecte cosmetice o făceau să pară chiar atrăgătoare.

— Bunny mă ajută să le pregătesc pe domnişoarele Wegner şi Logan pentru a le înapoia familiilor, zise Claire. Spune-i doamnei locotenent ce mi-ai spus şi mie, Bunny.

— Sunt aşaaaaa de fascinată de aceste crime! Aşa de tinere şi aşa de brutal…

— Versiunea scurtă, copilă.

— Scuze. E vorba despre parfumul lor, locotenente Boxer. L-am simţit când le-au adus, dar nu ştiam că e aşa de important.

— Zi mai departe, am îndemnat-o, iar în minte îmi răsări scena în care cei doi criminali le parfumaseră fetelor organele genitale.

— Soţul meu mi-a oferit acel parfum de ziua mea, zise Bunny. Black Pearl. E făcut exclusiv pentru Nordstrom.

M-am uitat la Claire, apoi iarăşi la Bunny.

— Şi zici că nu poţi să-l iei din altă parte, nu?

Bunny dădu din cap.

— Numai de la Nordstrom.

Am simţit o speranţă. Cineva cumpărase acel parfum de la Nordstrom, ceea ce ne putea duce la numărul unei cărţi de credit, la un nume sau la o poză cu cineva.

— Bunny, îi vezi pe cei doi inspectori de acolo din colţ?

— Tipul ăla cu părul cărunt şi inspectorul Conklin?

M-am abţinut să nu râd. Nu lucra decât de puţin timp cu Claire, şi deja îl putea recunoaşte pe Rich Conklin dintr-o mie.

Am dat din cap că da.

— Du-te şi prezintă-te. Spune-le şi lor despre Black Pearl. O să le faci ziua mai bună.

Capitolul 64

Jacobi şi Conklin abia plecaseră către Nordstrom să verifice chestia cu parfumul, când primesc un apel de la Bunny.

— Locotenente, este o doamnă la telefon, zice că are nevoie de protecţie. Nu vrea să vorbească decât cu şeful de la Omucideri.

— Cum o cheamă?

— Doamna Anita Haggerty. Sună de la Spitalul Municipal. E pacientă acolo, aşa zice.

Femeia vorbea în şoaptă:

— Locotenent Baxter?

— Boxer. Cum vă pot ajuta?

— Vi s-a întâmplat să fiţi vreodată aşa de speriată încât să vă vină să vomitaţi? Aşa sunt eu acum.

— Staţi un pic, doamnă Haggerty. Luaţi-o de la început!

— Bine, dar s-ar putea să fiu nevoită să închid repede.

I-am cerut numărul de la cameră şi am ajutat-o să-şi spună clar povestea.

— Acum patru ani, eram în spital în Raleigh cu o comoţie de gradul trei. Colega mea de cameră avea un ulcer hemoragie. Dottie Coombs, aşa o chema. Dottie era aproape de externare, când a intrat dintr-odată în crize epileptice şi a murit. Acolo, în faţa mea.

— Continuaţi, doamnă Haggerty.

— N-ar fi trebuit să moară. Asistentele mi-au tras perdelele, dar erau foarte *supărate,* întrebându-se cum de se întâmplase aşa ceva. Şi l-am auzit pe acel doctor zicându-le ceva asistentelor, ceva ce nu voi uita niciodată. Mi s-a gravat în creier.

— Ascult.

— A spus: „Câteodată bate un vânt neprielnic”.

— Şi asta ce-a însemnat pentru dumneavoastră?

— A însemnat *Vineri, 13.* A însemnat *Coşmarul de pe*

strada Elm[18]*.* Nu ştiu, locotenente Baxter, dar prietena mea era moartă, iar reacţia doctorului ei a fost cel puţin ciudată. Iar acum el este *aici.* Şi-a băgat capul în camera mea, şi cred că şi-a amintit de mine. Am mâine operaţie de hernie, continuă ea dintr-o suflare. Se pare că e o operaţie uşoară, dar, Dumnezeu mi-e martor, mi-e frică pentru viaţa mea.

În momentul acela aveam parcă un sentiment de premoniţie, atunci când ştii ce urmează să spună cineva. Transpiraţia mi se prelingea pe sub haine.

Am apăsat mai bine receptorul la ureche.

— Vă aduceţi aminte numele doctorului?

— Sigur, nu-l voi uita în viaţa mea, zise Haggerty. E Garza. Doctor Dennis Garza.

[18] Filme horror.

Partea a patra
FATA DE LA EXPOZIŢIE

Capitolul 65

„Câteodată bate un vânt neprielnic.”

Era o propoziţie sinistră, iar frica din vocea doamnei Haggerty mă speriase şi pe mine. Şi auzeam şi vocea lui Yuki. „Cineva din spitalul acela nenorocit a omorât-o pe mama.”

Am condus până la spital, tot repetându-mi că nu lucram la vreun caz. Era doar o investigaţie. O favoare făcută cuiva, aş numi-o.

Spitalul Municipal San Francisco era o fortăreaţă imensă din piatră, cu un gard scund şi câţiva copaci între intrarea principală şi trotuar.

Am parcat maşina şi am intrat în hol. M-am îndreptat spre zona lifturilor, am coborât la etajul trei şi am urmat săgeţile spre camera 311.

Eram pe punctul de a intra în rezerva lui Haggerty, când o infirmieră veni cu un braţ de lenjerie de pat. Am lăsat-o să treacă, apoi am intrat.

Îmi creasem în minte o imagine a doamnei Haggerty, ghidându-mă după vocea sa – un corp subţire, cu părul vopsit cu Henna.

Dar nu crezusem nicio secundă că patul ei avea să fie gol.

Am stat acolo, clipind prosteşte în prag, uimită de ceea ce nu vedeam. Apoi, m-am întors şi am luat-o pe hol.

Infirmiera pusese deja aşternuturile pe căruţ şi se îndepărta de mine.

— Aşteaptă, i-am zis, întinzând mâna şi trăgând-o spre mine.

Se arătă foarte mirată de gestul meu. Şi foarte nervoasă pentru un angajat al spitalului.

— Ia mâinile de pe mine! *Te rog.*

— Îmi cer scuze, am zis, prezentându-i insigna. Locotenent Boxer, Poliţia din San Francisco. Am venit s-o văd pe doamna Haggerty din camera 311.

— Ei bine, e cam târziu.

— Prea târziu? De-abia am vorbit la telefon. Ce s-a întâmplat?

În minte îmi apăru femeia aplecată peste telefon, speriată de moarte.

Numai ce vorbisem cu ea!

— S-a externat singură, fără să ceară aprobare de la doctor. Am ajutat-o să se urce într-un taxi. Yellow Cab, dacă are vreo importanţă. Ai terminat cu mine acum?

Am aprobat din cap şi i-am mulţumit.

Infirmiera se întoarse la căruţul ei pe care îl împingea mai departe pe coridor.

Mă îndreptam spre ieşire, când îmi iese în cale o asistentă în salopetă albastră care venea dintr-o cameră din partea cealaltă a holului. Femeie cu tenul măsliniu, cam la douăzeci şi cinci de ani, cu faţa rotundă şi cu părul roşcat strâns în cozi. Insigna care-i atârna de gât avea pe ea: „Noddie Wilkins, RN”[19].

— Sunteţi de la poliţie? mă întrebă ea, cu o voce înceată, dar repezită. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Trebuie să vă spun ce ştiu. E nevoie să intervină poliţia la câte se întâmplă aici.

[19] Registered Nurse, asistentă medicală autorizată. (n.tr.).

Capitolul 66

Ne-am hotărât să stăm de vorbă undeva în afara spitalului. Eram cu Noddie Wilkins în Explorerul meu, sorbind cafeaua din ceştile de carton.

— Se întâmplă ceva foarte ciudat în spital, îmi zise Noddie. Săptămâna trecută m-am speriat tare când l-am găsit mort pe unul dintre pacienţii mei. Domnul Harris era aşa de plin de viaţă. Se pregătea să meargă acasă, nu să moară. Atac de cord? După câte ştiu, nu avea nimic cu inima.

— Şi ţi s-a părut ceva suspicios?

— Şi aia, dar şi faptul că, în momentul în care l-am găsit mort, avea nişte monede pe pleoape.

Chestia *asta* mă puse pe gânduri.

— Monede? Ce fel de monede? am întrebat-o.

— Ei bine, arătau ca monedele, dar erau nasturi, ca de la o jachetă. Aveau un model în relief – cum se numeşte…

— Gravat?

— Da, asta e. Erau gravate cu un simbol medical – şerpi care se ridicau pe un toiag, cu aripi în vârf.

— Vorbeşti despre caduceu?

— Corect. Era un caduceu.

Am simţit un gol în stomac de parcă m-aş fi prăbuşit de la mare înălţime.

„Au fost puse însemne pe ochii unui pacient mort.”

Nu putea să fie altceva decât semnătura unui asasin.

— E de rău, nu-i aşa? zise Noddie, surprinsă de reacţia mea. Mai mult decât atât. Femeia parcă se trezise dintr-un vis. Cu ochii ei mari, ovali, se uita la mine şi nu se mai oprea din vorbit. Prima dată, acum vreo şase luni, am mai găsit aceste chestii pe pleoapele unui pacient mort, zise ea. M-am gândit că sunt monede cu care plăteşti omului cu barca să te treacă pe tărâmul celălalt. Nişte superstiţii, oricum.

Dar când l-am găsit pe domnul Harris, am ţipat cât am

putut de mult. *Şi m-am înfuriat.* Îmi plăcea de bătrânelul acela şi lui de mine. Şi să văd chestiile alea pe ochii lui? Oh, Doamne, şi mirosea a brânză stricată. Ceva nu e în regulă aici, locotenente.

— Dar de ce nu ai sunat la poliţie? am întrebat-o eu pe asistentă, care părea o tipă drăguţă, dar nu şi cea mai bună în branşă.

— I-am raportat supervizorului meu, iar ea a zis că-i spune domnului Whiteley. El este directorul spitalului.

Inima îmi bătea cu putere şi, o auzeam în urechi. Cum de păstrase spitalul secrete toate aceste bizarerii, aceste lucruri sinistre?

— Mi-ar plăcea să depui o plângere, am continuat.

Dar femeia se trase mai departe şi se înghesui lângă uşa din dreptul scaunului ei.

— Nu vreau să fiu implicată în asta, zise ea. Nu pot să fac nicio reclamaţie de genul ăsta. Doamne, am nevoie de slujba asta. Am doi copii mici şi-i cresc singură…

— Mda, înţeleg, i-am zis. O să fiu foarte discretă. Ai vorbit cu directorul?

— Da, dar nu părea prea mişcat de întâmplare, răspunse femeia, dând din cap în încercarea de a-şi alunga din minte întâlnirea. Spunea că o fi fost gluma cuiva şi că, dacă nu-mi ţin gura, chestia asta ar costa spitalul o avere, ceea ce s-ar traduce prin *pierderi de slujbe.* A sunat ca o ameninţare. Aşa că am lăsat-o baltă, mi-a zis. Ce altceva puteam să fac? Iar acum, tot îi aud pe alţii că au găsit şi ei chestiile astea şi şi-au văzut de treabă mai departe. Trec lunile, şi nu se întâmplă nimic. Iar apoi, bum, bum, bum. Apar pacienţi morţi unul după altul, cu monede pe pleoape.

— *Câţi* pacienţi, Noddie? *Cam câţi?*

— Nu ştiu să spun. Vezi cum mi se face pielea de găină? Chiar şi acum când vorbesc despre asta, zise asistenta, arătându-mi braţul. Dacă este doar o *glumă,* cum spune domnul Whiteley, care e poanta? Că eu n-o pricep defel.

Capitolul 67

M-am aşezat nerăbdătoare într-un scaun tapiţat, cu un covor gros sub picioare. Pe măsuţa de alături dintr-un lemn deschis la culoare erau împrăştiate reviste *Fortune.* Mă aflam în faţa biroului lui Carl Whiteley, directorul de la Spitalul Municipal.

Asistenta lui Whiteley puse telefonul în furcă şi-mi spuse că domnul Whiteley mă putea primi.

Am intrat în biroul cu multe ferestre al acestuia. Un bărbat cu păr cărunt, cu obrajii rozalii şi cu rame subţiri la ochelari se ridică din spatele mesei unde lucra. Semăna cu un senator republican sau cu Moş Crăciun, dar fără barbă.

I-am strâns mâna şi i-am prezentat insigna, gândindu-mă că venisem de una singură, fără mandat, fără vreun dosar, numai cu temerile lui Noddie Wilkins şi cu imaginea mamei lui Yuki stăruind în gândurile mele.

— Nu înţeleg, locotenente, zise Whiteley, în timp ce ne aşezam unul în faţa celuilalt. Soarele trecea prin geam şi-mi bătea chiar în ochi. Deci a depus cineva o plângere la poliţie? Cine? În legătură cu ce?

— Sunteţi surprins? Acum, eu sunt cea care nu mai înţelege nimic. Spitalul dumneavoastră e dat în judecată pentru malpraxis.

— Procesul ăla e o porcărie totală. Prostii, râse Whiteley. Acesta este un spital, şi chiar unul bun, dar pacienţii mor. Trăim vremuri în care toată lumea e pusă pe procese.

— Chiar şi aşa stând lucrurile, tot mai am nişte întrebări pentru dumneavoastră.

— Bine, zise el, punându-şi mâinile pe ceafă şi lăsându-se pe spate în fotoliul confortabil. Ascult.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre monedele pe care angajaţii de aici le tot găsesc pe pleoapele pacienţilor morţi? De cât timp are loc povestea asta?

— Monede, zise el, întorcându-se în poziţie normală pe scaun. Whiteley se uită la mine binevoitor. Adică *nasturi,*

vreţi să spuneţi?

— Monede, nasturi. Care naiba e diferenţa? În meseria mea le numim *indicii.*

— Indicii pentru ce, locotenente? Locul ăsta musteşte de doctori. Ştim cauza morţii fiecărui pacient, şi în niciunul dintre cazuri nu e crimă. Vrei să ştii părerea mea? Nasturii ăştia sunt o glumă. O glumă cam nesărată, e drept.

— Şi din cauza asta nu aţi anunţat poliţia?

— Nu e nimic de raportat. Se întâmplă ca pacienţii să moară. Unde e crima în treaba asta?

Whiteley era incredibil de îngâmfat, şi nu mi-a plăcut deloc de el. Şi nici faţa lui ca de bebeluş sau râsul ăla de tâmpit. Sau felul în care încerca să mă jignească şi să se abată de la subiect.

— Domnule Whiteley, este *ilegal* să ascunzi dovezile. Ori îmi spuneţi despre acei nasturi, ori vorbăria asta a dumneavoastră se va termina repede, fiindcă vă voi aresta pe motiv de obstrucţionare a justiţiei şi pentru împiedicarea investigaţiei poliţiei.

— Să mă arestaţi? Stai aşa, locotenente. Îmi sun acum avocatul.

— Vă rog, am zis. Şi, dacă tot o faceţi, gândiţi-vă la asta. Aveţi o reputaţie destul de bună până acum. Cum o să fie când o să vină maşinile de poliţie cu sirenele ţiuind şi să vă escorteze cu cătuşele la mâini?

Whiteley se întinse după telefon. Apăsă pe câteva taste, iar apoi îl puse jos foarte mânios.

— Uite, asta e chiar *ridicol,* ridică el vocea la mine, sfredelindu-mă cu privirea. Nu avem nimic de ascuns.

Deschise un sertar de la biroul lui, scoase de acolo un plic de culoare bej, cu antetul spitalului în colţul din stânga sus. Îl aruncă uşor pe masa din faţa lui.

— Locotenente, poţi să cumperi nasturii ăştia de la orice magazin de uniforme din ţară. Vezi ce cooperant sunt? Chestia asta idioată nu se poate face publică. Dacă faceţi ceva care ne-ar păta reputaţia, sunt gata să dau în judecată municipalitatea pentru calomnie, şi în special pe dumneata.

— Dacă nu există nicio legătură evidentă între nasturi şi moartea pacienţilor, atunci nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

Am luat plicul. Inima îmi bătea nebuneşte în momentul în care am ridicat clapa şi m-am uitat înăuntru.

Cerculeţe de aramă licăriră la mine.

Erau duzini întregi, fiecare mai mic decât o monedă de zece cenţi, cu un lujer pe o faţă şi cu un caduceu pe cealaltă.

Nasturii se loviră unul de altul când am scuturat plicul. Poate Whiteley avea dreptate. Erau nişte nasturi obişnuiţi pentru butonierele de la sacouri. Nu era nimic special.

Dar amândoi ştiam că fiecare pereche însemna o persoană care murise acolo, în spital.

— Am nevoie de o listă cu toţi pacienţii care au fost găsiţi cu aceste chestii pe ochii lor, i-am zis.

— Pot să ţi-o trimit prin fax, spuse Whiteley.

— Mulţumesc, am răspuns, încrucişându-mi braţele. Frumos din partea dumneavoastră, dar prefer să aştept aici.

Capitolul 68

Am condus înapoi spre birou prin traficul uşor aglomerat al după-amiezii, purtând încă povara întâlnirii cu Whiteley şi amintindu-mi frica resimţită la vederea acelor nasturi.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce însemnau toate astea?

Să pui însemne pe ochii morţilor era înfiorător, foarte ciudat. Dar făcea cineva vreo glumă, aşa cum zicea Whiteley? Sau Spitalul Municipal ascundea o lungă istorie a unor crime în serie?

Lista cu morţii pe care mi-o dăduse Whiteley era pusă pe scaunul pasagerului.

Am oprit la semaforul de la intersecţia dintre California şi Montgomery, am aprins lumina din tavanul maşinii şi am deschis dosarul. Înăuntru era o coală de hârtie – numele a treizeci şi doi de pacienţi care fuseseră găsiţi morţi în ultimii trei ani cu acei nasturi pe pleoape. Doamne Dumnezeule!

În capul tabelului erau „numele pacientului”, „doctorul pacientului”, „data decesului”, „cauza decesului”.

M-am uitat repede peste date, apoi am trecut la a doua pagină.

Leo Harris era ultimul, şi, chiar deasupra lui, *Keiko Castellano.*

Inima mi se strânse la vederea numelui mamei lui Yuki.

Parcă îi şi vedeam faţa ei drăgălaşă, şi pe urmă să fie găsită cu însemnele acelea de aramă înfricoşătoare.

Claxoanele maşinilor mă scoaseră din transă.

— Bine, bine! le-am strigat, şi am apăsat pe acceleraţie.

Maşina zvâcni înainte.

Gândurile mi se derulau în continuare.

Whiteley îmi spusese că nu vrea ca povestea asta să fie făcută publică – dar o acoperire superficială nu era o dovadă de crimă.

Aveam deja grămezi întregi de crime de rezolvat şi prea

puţini ofiţeri pentru ele. Aveam nevoie de mai mult de o mână de nasturi şi de o listă cu nume ca să merg la Tracchio sau la procurorul general.

Dacă voiam nişte răspunsuri, ar fi trebuit s-o iau un pic mai pe ocolite.

Şi să îi cer o favoare unui prieten.

Capitolul 69

Yuki se aşează bine pe locul ei din sala de judecată imediat după pauza de prânz. Larry Kramer îşi începuse pledoaria de apărare a clientului său, Spitalul Municipal. Şi o văzuse pe Maureen O'Mara cum atacase la interogatoriul încrucişat.

Fusese ca un dans spiritual şi o piesă de teatru pentru presă, dar aceste zile pline de emoţie o secătuiseră pe Yuki.

Încercase să citească reacţiile de pe feţele juraţilor, şi se pare că fuseseră mulţumiţi cu şirul de martori aduşi de Kramer, dând din cap în timp ce fiecare doctor, fiecare director, dădea explicaţii despre cum acele morţi nu ar fi trebuit să se întâmple.

Yuki îşi deschise agenda şi se uită peste notiţele luate cu mărturia lui Carl Whiteley de dimineaţă. Omul acela, directorul spitalului, răspunsese coerent, chiar amuzant la întrebările deloc incomode ale lui Kramer.

Apoi, O'Mara începu tirul obişnuit şi-l întrebă, la fel cum făcuse şi cu ceilalţi:

— Nu este adevărat că numărul deceselor care au legătură cu administrarea medicamentelor a crescut *de trei ori* de când Spitalul Municipal a fost privatizat, acum trei ani?

Whiteley fusese de acord – dar, spre deosebire de Sonja Engstrom, nu se bâlbâi nicio clipă. Trecu rapid peste decesele acelea individuale şi o bombardă pe O'Mara cu date statistice, atât cât să-i liniştească pe juraţi.

— Aveţi ceva întrebări, domnule Kramer?

— Da, Onorată Instanţă.

Kramer se ridică şi se adresă martorului chiar de la masa lui din sală:

— Acele statistici despre care spuneţi, domnule Whiteley – între cincizeci şi o sută de mii de pacienţi mor în Statele Unite din cauza erorilor medicale. E un fapt acceptat de

tot personalul?

— Corect, zise Whiteley. Potrivit ISMP[20], aproximativ şapte mii de oameni mor numai din cauza administrării greşite a medicamentelor.

Yuki mâzgăli ceva în agenda sa. Faptele erau şocante, dar nu prea-i păsa de ce spunea Whiteley. Era doar un apologet, un purtător de costum corporatist, făcuse numai încălzirea pentru ce avea să vină.

Yuki aruncă rapid o privire la masa apărării.

Studiase lista cu martori.

De o săptămână îl aşteptase pe cel care urma în boxă.

După ce termina cu Whiteley, Kramer avea să-l cheme pe doctorul Dennis Garza.

[20] Institute for Safe Medication Practices — Institutul pentru Administrarea Corectă a Medicamentelor.

Capitolul 70

Kramer se uita prin nişte hârtii în timp ce Dennis Garza depunea jurământul. Avocatul se gândea: „Nu ai întotdeauna martorii pe care i-ai dori, ci pe cei pe care îi poţi aduce”.

Kramer îşi ridică privirea spre frumosul doctor care-şi aranja costumul Armani după ce se aşezase. Îşi scoase manşetele cămăşii făcute la comandă, îşi încrucişă picioarele şi se lăsă într-o poziţie confortabilă, relaxată.

Garza arăta mai mult ca un actor de la Hollywood decât ca un tip care era îngropat până la coate în sânge şi în intestine pentru vreo şaizeci de ore pe săptămână.

Dar nu asta era problema.

Ce-l îngrijora pe Kramer era faptul că Garza se dovedea la fel de schimbător, pe cât era de îngâmfat. Refuzase să fie pregătit pentru interviu, motivând că, după douăzeci şi doi de ani de lucru ca medic, era mai mult decât capabil să răspundă la acuzele ce i se aduceau spitalului.

Kramer spera să fi avut dreptate.

Mărturia lui Garza putea să fie hotărâtoare pentru cazul acesta. Nu mai era cale de întoarcere. Kramer zâmbi scurt şi-şi salută martorul.

— Doctore Garza, ştiţi care sunt acuzaţiile aduse.

— Da. Şi-mi pare rău pentru familii.

— Am să vă pun nişte întrebări despre pacienţii care au fost internaţi la Urgenţă în timpul turei dumneavoastră.

Kramer îl interoga pe Garza şi începu să se simtă din ce în ce mai bine văzând că doctorul dădea amănunte despre ce se întâmplase cu fiecare pacient, şi asta cu o voce care nu tremura deloc. Era extrem de sigur.

— Vedeţi vreun tipar în toate aceste morţi, doctore Garza? Ceva?

— Văd absenţa unui tipar, zise Garza, trecându-şi mâna prin păr. În schimb, văd erorile întâmplătoare, regretabile,

care se petrec în fiecare spital din ţară. Chiar în întreaga lume, de fapt.

— Mulţumesc, doctore Garza. Martorul vă aparţine, îi zise Kramer lui O'Mara.

Kramer se uită cum O'Mara se duce către pupitru, având întipărită pe chip o expresie care lui îi dădu fiori reci şi-i şterse toată bucuria. O ştia pe Maureen. Se mai ciocniseră înainte de vreo câteva ori. Era mereu pregătită, întotdeauna cu mintea ascuţită şi un bun interogator.

Dar acum văzu pe faţa ei ceva care-l alarmă peste măsură.

Era *pornită.*

Capitolul 71

Yuki se aplecă în faţă pe locul ei în momentul în care Maureen se adresă martorului.

— Doctore Garza, Jessie Falk v-a fost pacientă? îl întrebă O'Mara. V-o amintiţi?

— Sigur că da.

— Onorată Instanţă, s-a stabilit deja că Jessie Falk a fost internată la Spitalul Municipal pentru aritmie cardiacă. Iar decesul a fost cauzat de faptul că i s-a administrat din greşeală epinefrină, care a dus la un atac de cord şi la moartea pacientei.

— Domnule Kramer? se asigură judecătorul.

— E totul în regulă, domnule judecător.

— Bun, să se consemneze.

Yuki simţea o stare de tensiune plutind prin aer şi-şi imagina aşteptarea şi teama soţului decedatei, un bărbat tânăr care stătea cu trei rânduri în faţa ei.

— Doctore Garza, cum a murit doamna Falk?

— După cum aţi spus, a avut un atac de cord.

— E adevărat, doctore. Dar vreau să spun… Puteţi descrie moartea ei ca să înţelegem şi noi mai bine cum au fost ultimele clipe din viaţa dumneaei?

Larry Kramer se ridică imediat.

— Obiecţie! Onorată Instanţă, avocata încearcă să influenţeze juriul. Este ruşinos.

— Onorată Instanţă, îl întrebam pe martor numai *cum a murit pacientul.* Despre asta e tot cazul acesta.

— Da, da, sigur. Doctore Garza, puteţi răspunde la întrebare.

Yuki îl văzu pe Garza surprins de situaţie. Era o chestie interesantă. Îşi drese glasul înainte să vorbească.

— Ei bine, a intrat în tahicardie ventriculară. Bătăi ale inimii foarte rapide.

— Aţi spune că asta ar fi durut-o şi ar fi înfricoşat-o?

— Probabil că da.

— Altceva, doctore?

— Ar fi încercat să schiţeze vreun gest.

— Să-şi încleştеze mâinile de cearşafuri, de exemplu?

— Probabil.

— Să strige după ajutor?

— Onorată Instanţă! întrerupse Kramer. Puţin respect pentru familia Falk…

— Sunt mişcată, domnule Kramer, spuse O'Mara. Acum sunteţi îngrijorat pentru clienţii mei?!

— Se respinge. Doctore Garza, răspundeţi la întrebare.

— Se prea poate să fi strigat. Nu ştiu. Nu eram acolo.

— Altceva, doctore Garza? În limbaj medical.

— A intrat în fibrilaţie ventriculară. De vreme ce circulaţia sângelui spre creier descreşte, se poate să fi avut unele mişcări clonice, o criză scurtă. Pielea i s-a umezit şi s-a răcit. Se prea poate să fi fost ameţită şi slăbită înainte să intre în şocul cardiac. Durează cam două sau trei minute până ce intră în starea de inconştienţă.

— Doctore, sunteţi familiarizat cu sintagma „oroare psihică"?

Kramer se ridică iarăşi şi începu cu o voce plină de dezamăgire:

— Onorată Instanţă, obiectez. Avocata încearcă să ni-i pună în cap pe juraţi.

— Se respinge, domnule Kramer. „Oroarea psihică" este o expresie care se acceptă în instanţă. Sunt sigur că ştiţi asta. Doctore Garza, vă rog răspundeţi.

— Pot să aud întrebarea încă o dată?

O'Mara accentuă fiecare cuvânt.

— Doctore, ştiţi ce înseamnă sintagma „oroare psihică"?

— Da.

— Ne puteţi spune şi nouă ce este?

Garza se foi un pic în scaun, dar într-un final răspunse:

— Este o expresie care descrie cele câteva secunde înainte de a muri. Eşti conştient că te aşteaptă moartea, ştii că n-o poţi evita.

O'Mara îşi duse mâinile la spate şi spuse:

— Doctore, un exemplu ar fi ce a simţit acel ziarist

american care a fost decapitat de teroriști, așa e?

— Mă rog…

— Nu sunteți de acord că, atunci când pulsul lui Jessie Falk s-a triplat, și-a ieșit din minți de frică? Că, în timpul acelor două sau trei minute, ea a experimentat acea oroare psihică?

— E posibil.

— Numai două sau trei minute de durere oribilă și de teroare?

O'Mara se opri. Urmă o pauză lungă, stânjenitoare.

Yuki se uită la acele ceasului cum se mișcau încet și înțelese ce făcea O'Mara. Voia să se asigure că toată lumea din acea sală de judecată simțea cât de mult îi luase lui Jessie Falk să moară.

Capitolul 72

Cindy era acolo, pe rândul alocat presei, cu degetele care zburau pe tastatură şi care înregistrau aproape toate cuvintele interogatoriului lui O'Mara. Era isteaţă foc, incisivă, nu bătea câmpii şi părea nemiloasă. Unul dintre cele mai bune interogatorii la care asistase vreodată. „Fata asta e bună, la fel de talentată ca Larry Kramer."

— Doctore, ne-aţi spus că moartea lui Jessie Falk a fost o greşeală. Acum, spuneţi-ne şi nouă *cum* s-a întâmplat această greşeală.

— N-am nici cea mai mică idee cum a ajuns epinefrina în perfuzia ei. N-a prescris-o nimeni, dar ştiţi – spuse doctorul, aplecându-se în faţă, exasperat –, doctorii şi asistentele sunt şi ei *oameni. Se fac* greşeli. Oamenii mor. Câteodată bate un vânt neprielnic.

Se auzi un suspin printre spectatori. Cindy se opri cu degetele în aer. Ce a spus? *Un vânt neprielnic?*

„Ce naiba mai înseamnă şi asta?"

Murmurul se mai potoli, iar în sală se aşternu liniştea. Nimeni nu tuşea, nu-şi mişca picioarele şi nu foşnea hârtia de la bomboane.

O'Mara întrebă într-o doară:

— Şi, doctore, aveţi ceva de-a face cu acest „vânt neprielnic"?

Lawrence Kramer se ridică vijelios.

— Obiecţie! Se încearcă hărţuirea martorului. Asta trebuie să înceteze.

— Se respinge! Staţi jos, domnule Kramer.

— De ce anume mă acuzaţi? întrebă Garza.

— Nu dumneavoastră puneţi întrebările, doctore Garza, replică O'Mara. Paisprezece dintre cei douăzeci de oameni cărora le reprezint familiile au fost fie trataţi, fie au murit în tura dumneavoastră…

Garza se repezi furios:

— Cum *îndrăzniţi?*

— Onorată Instanţă, vă rog cereţi-i martorului să răspundă la întrebare.

— Doctore Garza, răspundeţi la întrebare.

— O să mai întreb o dată, reluă O'Mara, cu vocea puţin gâtuită. Aţi avut vreo legătură cu decesele acelor persoane?

Garza se ridică drept din scaun şi se uită fix la O'Mara. „Dacă ar putea, ar împuşca-o chiar acum", îşi zise Cindy.

— Invoc al Cincilea Amendament, zise Garza.

— Poftim?

— Am spus că invoc al Cincilea Amendament.

Şocul cuprinse într-un moment feţele juraţilor; apoi, voci explodară în sala de judecată. Judecătorul Bevins încercă să facă linişte, lovind cu ciocănelul de mai multe ori.

— Mulţumesc, zise O'Mara, cu un zâmbet fluturându-i pe buze. Se uită scurt la Larry Kramer. Nu mai am întrebări pentru acest martor.

— Ceea ce *am vrut* să spun de fapt…

— Asta-i tot, doctore Garza.

— Martorul poate coborî. Şedinţa se suspendă până mâine-dimineaţă la ora nouă, anunţă judecătorul, cu o lovitură puternică de ciocănel.

Cindy îşi salvă notiţele, închise laptopul şi-l îndesă în geantă. Declaraţiile uimitoare ale lui Garza se tot repetau în mintea ei în timp ce-şi făcea loc printre oamenii din hol.

„Câteodată bate un vânt neprielnic."

„Invoc al Cincilea Amendament."

Doctorul scrisese singur titlurile articolelor ce urmau a fi publicate.

Şi aveau să fie văzute de o naţiune întreagă.

Yuki o aştepta pe Cindy la uşă. Ochii ei se măriseră de emoţie. Era ca şi cum ea ar fi câştigat cazul.

— Cindy, îţi vine să crezi ce-a spus?

— L-am auzit foarte bine. Prostul ăla a refuzat să răspundă fiindcă s-ar fi învinuit pe el însuşi!

— Gata, a mărturisit, explodă Yuki, cu vocea plină de fericire. Nenorocitul ăla e *vinovat, vinovat, vinovat.*

Capitolul 73

Mirosul de friptură, ceapă şi banane coapte mă întâmpină de cum am deschis uşa la Susie’s. Prietenele mele erau deja absorbite de conversaţie când am ajuns la masă.

Am dat-o pe Claire mai încolo pe banchetă şi am comandat o bere.

— Am pierdut ceva? m-am băgat eu în discuţie.

— Doamne, ce mi-ar fi plăcut să fi fost şi tu azi la tribunal, zise Yuki însufleţită şi strălucitoare, prima dată de la moartea mamei sale. Garza s-a dat de gol singur. *Spectaculos!*

— Vreau să aud tot. Nu rata nimic.

Eram sigură că Yuki luase ceva mai mult la bord. A luat de bună rugămintea mea de-a auzi tot, aşa că începu să-i imite pe O’Mara şi pe Garza, repetând ce spusese fiecare cuvânt cu cuvânt.

Cindy interveni şi ea, vorbea odată cu Yuki, şi continuară aşa până când eu şi cu Claire n-am mai putut suporta.

Cindy continuă:

— Chestia este că – nu, pe cuvânt! Tot ce ar fi trebuit să spună era: „Nuuu. Nu am nicio legătură cu moartea acelor pacienţi”.

— În schimb, el invocă al Cincilea Amendament, zise Yuki, plesnind masa cu palma. I se vedea satisfacţia pe faţă. Ce nesimţit, şi cum şi-a făcut-o cu mâna lui!

— După mine, cred că puţina conştiinţă pe care o mai are l-a îndemnat la asta, adăugă Cindy. Cu cât scotocesc în trecutul lui Garza, cu atât văd ce neisprăvit este.

— Puţin spus, am zis eu, cu paharul gol în mână.

Loretta făcu cu ochiul şi se întoarse să mi-l umple. Ne lăsă şi meniurile pe masă.

— De exemplu, continuă Cindy, a plecat din nişte posturi în condiţii nu foarte clare. Nu de genul „Eşti concediat”,

dar ca un ultimatum: „Acolo e uşa”. Cel puţin o dată a scăpat ca prin urechile acului de un proces intentat pentru hărţuire sexuală.

— De ce nu mă miră să aflu că Garza e fustangiu? zise Yuki. Un nesimţit care se iubeşte numai pe el.

Cindy dădu din cap cu convingere.

— Şi, pe deasupra, prea multe „accidente” care li s-au întâmplat pacienţilor săi. Dacă n-aş fi aflat şi de alte cazuri similare, aş zice că e de necrezut.

— Vezi, tocmai asta mă sperie, se auzi Claire. Numai unul din zece cazuri este raportat. Majoritatea nu sunt fatale, aşa că n-ar fi nicio problemă. Pacientul supravieţuieşte şi pleacă acasă. Dar, chiar şi când pacienţii mor în împrejurări dubioase, oamenii cred că doctorii sunt ca Dumnezeu, aşa că acceptă tot ce li se spune. Am văzut-o cu ochii mei.

— Eu nu, nu mai sunt aşa deloc, zise Yuki. Zâmbetul îi pieri. Nu cred că Dennis Garza e Dumnezeu, ba dimpotrivă. *Ştiu* sigur că e ne-curat!

Capitolul 74

Yuki se întinse pe spate în pat, uitându-se cum se plimbau luminile de la faruri pe tavanul ei.

Se scula de atâtea ori în timpul nopţii, încât nici nu mai ştia dacă adormise vreun pic. Acum, cu câteva minute înainte de ora 6.00, era aşa de trează, de parcă i-ar fi sunat alarma chiar sub pernă.

Aruncă la o parte păturile de pe ea, se duse la birou şi dădu drumul la computer. Se auziră trei acorduri ca de harpă când se conectă la internet.

Îi localiză adresa din prima. Stătea la mai puţin de trei kilometri depărtare de ea.

Şi *era* ne-curat.

Yuki îşi aruncă pardesiul peste pijamalele ei albastre de satin, luă liftul până jos în garaj, îşi descuie maşina, o Acura, urcă şi îşi puse centura de siguranţă.

Se simţea înviorată şi curajoasă – de parcă ar fi urmat să se urce pe marginea acoperişului unei clădiri înalte ca să vadă priveliştea de jos. Îşi ambală motorul şi porni cu maşina în jos pe Jones Street.

Frână pe Washington Street, se uită cum trecea cu zgomot tramvaiul pe şine, bătând cu unghiile în volanul maşinii. Aşteptă încordată încă un minut lung de tot în spatele unui autobuz de şcoală care încărca elevii, înainte de a face la stânga pe Pacific Street.

Apoi, Yuki acceleră, gândindu-se că nu se mai simţise aşa de înfuriată de la moartea tatălui ei. Îl iubise. Îl jelise şi nu avea să uite niciodată dragostea ei pentru el.

Dar decesul mamei ei era diferit. Îi rănise sufletul, fusese o lovitură sub centură şi o mare pierdere. Niciodată, dar niciodată, n-avea s-o uite pe Keiko.

Ceaţa se ridicase când intră pe Filbert. Căută din priviri numerele caselor şi văzu 908 pe la jumătatea străzii.

Casa era foarte înaltă, cu trei etaje, văruită într-un galben pal, cu marginea albă.

Yuki rămase în maşina ei, parcată vizavi de clădire, uitându-se cum se lumina de ziuă. Stătu acolo ore întregi; începuse să se simtă ca o maniacă.

Poştaşul de la FedEx luă un pachet. O babysitter mexicană împingea un cărucior cu gemeni, un terier îi venea din urmă. Lucruri obişnuite se derulau în faţa ochilor ei, pătate cu tristeţea-i din suflet.

Apoi, garajul de la casa galbenă se deschise. Un Mercedes negru dădu cu spatele.

El era. Nenorocitul!

Yuki se hotărî într-o secundă să-l urmărească – mai mult din instinct.

Două maşini se îndreptau în tandem spre sud, pe Leavenworth, zburând pe şoseaua şerpuitoare, în sus şi în jos, până când Spitalul Municipal apăru în toată splendoarea sa.

Pe când Yuki semnaliza ca să o ia după maşina care intra în parcarea instituţiei, văzu în oglinda retrovizoare un echipaj de poliţie. Strânse de volan şi apăsă pe frână.

Mersese cumva cu viteză?

Trase uşor pe dreapta, privind drept în faţă în vreme ce maşina de poliţie trecea pe lângă ea.

„Ce fată proastă. Proastă, proastă de tot.”

Cu mâna tremurândă, opri motorul şi aşteptă ca inima să i se mai liniştească.

Pijamalele ei se udaseră de tot, iar gulerul şi manşetele îi ieşeau din pardesiu. Oh, Doamne. Dacă ar fi întrebat-o poliţiştii ce căuta acolo, ce le-ar fi spus?

Că-l urmărea pe Garza?!

Pietonii treceau pe roşu la intersecţia din faţa ei. Oameni care lucrau în birouri, cu servietele lor şi cu paharele din carton cu cafea aburindă. Asistente şi doctori, cu pardesiile închise până la ultimul nasture peste uniformele de lucru, cu pantofi confortabili în picioare.

Toată lumea se ducea la lucru.

Yuki îşi aduse aminte de faptul că, în urmă cu două săptămâni, se ducea la biroul ei de la un etaj superior, o firmă de avocatură de renume unde era asociată, un

avocat nemaipomenit specializat pe litigii.

Îşi iubea munca. Dar acum nu se vedea întorcându-se la lucru. În momentul de faţă nu o preocupa decât obsesia ei pentru Dennis Garza. Nu se putea gândi decât la faptul că acel om, cumva, îi omorâse mama.

Capitolul 75

Am văzut plicul maro trântit pe maldărul cu corespondenţă de pe biroul meu. L-am luat de acolo şi i-am tăiat clapeta cu cuţitaşul pentru scrisori din sertarul de sus.

Am citit raportul. O dată şi încă o dată, să mă asigur că aveam dreptate. Latent scosese cincizeci de milioane de bani murdari numai din vânzarea acestor nasturi cu caduceu.

Nu era nimic în acea grămadă care să poată fi folosit.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus spre Jacobi, care-şi despacheta un sendviş cu salată de ouă şi-şi punea salată de varză şi murături pe o farfurie.

— Vrei şi tu? mă întrebă, ţinând în sus o jumătate din sendviş.

— Da.

Mi-am tras un scaun, i-am dat la o parte dosarele şi mi-am făcut loc la masă.

În timp ce mâncam, i-am spus lui Jacobi despre cum Yuki susţinea că mama ei fusese omorâtă într-un spital de renume din oraş.

I-am spus şi restul poveştii – conversaţia cu asistenta de la Spitalul Municipal şi i-am vorbit despre nasturii cu caduceu pe care-i luasem de la Carl Whiteley în timpul discuţiei noastre ca de la şef la şef.

Am continuat să vorbesc, şi Jacobi nu m-a oprit deloc. Când am ajuns la procesul de malpraxis, el deja ajunsese la pachetul de biscuiţi cu cremă. Puse unul cu glazură de ciocolată în faţa mea, pe un şerveţel.

— Deci ce crezi, Boxer? Te gândeşti la asta ca un locotenent sau ca un poliţist de investigaţie?

— Singurul raport de autopsie pe care îl avem este al lui Keiko.

— Şi Claire ce părere are?

— Până se dovedeşte contrariul? Încă aşteaptă, până

când primeşte toate datele.

— Deci e ceva care-mi scapă aici? Ce-are a face Garza cu asta? Vouă, fetelor, nu vă place cum arată tipul?

— Sincer, arată chiar bine.

I-am spus lui Jacobi că Keiko, precum şi toţi pacienţii din cazul de malpraxis care dusese la intentarea procesului împotriva Spitalului Municipal, fuseseră internaţi trecând mai întâi pe la Urgenţă, domeniul lui Garza.

Dar e drept că existaseră şi mii de pacienţi care supravieţuiseră, se externaseră şi, după câte se ştia, trăiau fericiţi şi în prezent.

— Trebuie să găsesc ceva pe lista doctorilor de la Spitalul Municipal, a asistentelor şi a personalului de întreţinere care fie să-mi dea dreptate, fie să mă contrazică, i-am spus.

— Deci care e şmenu', ce vrei de la mine, Boxer?

Strânse toate hârtiile murdare de la masa noastră şi le aruncă în coşul de gunoi.

— Vreau să lucrezi nişte ore suplimentare.

— Diseară?

— *Neplătit.*

— Ei, fir-ar, acum mi-am amintit. Am bilete la operă.

— Fiindcă am depăşit bugetul pe luna asta. Fiindcă nu am o victimă evidentă. Şi pentru că habar nu am cum să pun lucrurile cap la cap.

Jacobi se învoi, ştiind că şi eu aş fi făcut la fel pentru el.

După ce plecară din birou cei din schimbul doi şi veniră cei care lucrau noaptea, eu şi Jacobi am comparat numele a vreo şase sute de angajaţi de la Spitalul Municipal cu bazele noastre de date.

Am descoperit medici cu o istorie îndoielnică în ceea ce priveşte pregătirea profesională, angajaţi care fuseseră implicaţi în procese de violenţă domestică, asalt, furt armat, abuz de droguri şi multe cazuri de conducere în stare de ebrietate.

Imprimanta mea deskjet scoase o listă a victimelor „cu nasturi".

I-am citit-o lui Jacobi.

— Toţi cei treizeci şi doi de pacienţi au venit în camera de urgenţă, şi jumătate dintre ei au fost consultaţi de Garza. Erau negri, albi, maro şi de orice altă culoare posibilă. Cu vârste între şaptesprezece şi optzeci şi trei. Iar frecvenţa deceselor din ultimii trei ani pare să fie întâmplătoare, nu are niciun tipar.

— Deci, Boxer, spui că nu există un profil al victimei. Dacă toţi cei treizeci şi doi de pacienţi „cu nasturi” au fost „aranjaţi” – un *dacă* cu D mare…

— Ai dreptate. Şi totuşi, sunt confuză. Tot ce avem este această semnătură, numitor comun, care le leagă pe victime.

Jacobi începu să tuşească din senin. Rana de la glonţ care-i atinsese plămânul nu-i dădea pace. Puse un capsator peste grămada de foi de pe birou şi se ridică să-şi ia sacoul.

— Poate spun prostii, dar Yuki e singura care se gândeşte la crimă. Pe ce se bazează? Îl urăşte pe tipul ăla?

— Da, bună observaţie, Warren. Dar nasturii de pe pleoapele victimelor înseamnă ceva. Convinge-mă că greşesc dacă ai impresia că sunt nebună. Fiindcă nu pot să-mi scot deloc chestia asta din cap.

Capitolul 76

M-am tot gândit la mintea bolnavă care era îndărătul acelor nasturi cu caduceu în timp ce conduceam spre casă. Mă întrebam dacă eu şi Yuki eram nebune de-adevăratelea sau chiar aveam dreptate – un ucigaş deosebit de ciudat omora pacienţi de la Spitalul Municipal.

Şi nimeni nu-l oprea.

Nici măcar nu încerca.

M-am trezit dintr-odată la uşa din faţă a apartamentului, dar nici nu mi-am dat seama cum ajunsesem acolo aşa iute. M-am întors rapid, m-am urcat în Explorer şi am pornit-o spre spital.

Scena crimei – scenă de omucidere?

Am parcat aproape de intrarea la Urgenţă şi am pătruns în clădire. M-am plimbat de colo-colo prin sala de aşteptare pentru vreo câteva minute, am răsfoit un număr mai vechi din *Field and Stream,* amestecându-mă în mulţimea din jur.

Apoi am pornit la o plimbare scurtă.

Coridorul era luminat de un neon alb, obişnuit. Pacienţii se mişcau cu mare grijă, cu bastoanele, cu tuburile de perfuzii. Angajaţii spitalului umblau atenţi, cu privirea aţintită în faţă.

Mi-am păstrat mâinile în buzunare, cu şapca de baseball trasă peste faţă, sperând din toată inima ca umflătura de la pistolul meu Glock să nu se vadă de sub jacheta moale, cu fermoar.

Şi nici nu ştiam ce naiba căutam acolo.

Poate, dacă aş fi început să stârnesc apele, aş fi aflat câte ceva, şi indiciile s-ar fi îngrămădit unul peste altul în cazul ăsta, poate cel mai urât caz de crimă din San Francisco.

În acelaşi timp, nu aveam niciun motiv să cercetez spitalul. Eram locotenent la Omucideri, nu un dement de detectiv particular. Dacă Tracchio ar fi aflat că bântuiam

pe acolo pe cont propriu, m-ar fi sfâşiat de vie.

La asta mă gândeam când am dat colţul şi m-am izbit de un bărbat în halat alb, cu părul negru până aproape de umeri. În urma impactului a scăpat clipboardul din mână.

„Hristoase!”

— Scuze, am spus.

Am tresărit imediat. Mă gândisem deseori la el, dar nu-l văzusem pe doctorul Garza din ziua în care le adusesem pe Yuki şi pe Keiko la Urgenţă.

Doctorul îşi luă de pe jos lucrurile şi se uită la mine cu nişte ochi negri pătrunzători. A fost ca o provocare, şi am simţit în mine cum creştea dorinţa de a-l izbi de perete şi de a-i pune cătuşele.

„Eşti arestat pentru că eşti un nenorocit, pentru că îi dai coşmaruri prietenei mele şi pentru că eşti suspectul principal în mai multe morţi dubioase care s-ar putea să fie sau nu omucideri. Îţi cunoşti drepturile?”

În schimb, mi-am strâns pumnii în buzunare şi am stat acolo, nemişcată.

— Ştiu cine eşti, zise Garza. Locotenent de poliţie. Prietenă cu domnişoara Castellano. Dânsa e puţin cam tulburată, nu crezi? Încă nu s-a împăcat cu moartea mamei sale.

— Prietena mea e bine, i-am zis. Dar nu ştiu cum stai tu.

Gura lui se lăţi într-un rânjet. Ne uitam unul la altul. Tăcerea fu întreruptă de o voce care se auzi în difuzor.

— Doctorul Garza, imediat la Urgenţă. Amândoi am făcut câţiva paşi în spate.

— Am ceva de lucru, zise el.

Capitolul 77

Lauren McKenna respiră scurt, apoi bătu la uşă. Aşteptă nerăbdătoare în holul carpetat al hotelului, cu stomacul strâns de emoţie, gândindu-se că era nebună dacă făcea asta. Absolut nebună.

Se uită în jos la pantofii aurii, imitaţie de piele de crocodil, asortaţi cu fusta de mătase moale, întrebându-se dacă el avea să observe – şi apoi, o secundă mai târziu, mergând în cealaltă direcţie, dar ştiind că era prea târziu să se răzgândească şi să plece naibii de acolo.

Dacă nu-l plăcea, ar fi zis: „Scuze, am greşit camera”.

Uşa se deschise.

„Partenerul” zâmbi. Părea de origine asiatică, în jur de treizeci de ani, slăbuţ, cu părul dat cu gel. Arăta destul de bine într-o cămaşă de bumbac albastră şi cu pantaloni eleganţi de culoare bej. Pentru un moment stătu în cumpănă – oare era destul de drăguţă pentru tipul ăsta?

El întinse mâna şi o apucă pe a ei.

— Sunt Ken, îi zise el, cu o voce caldă. Eşti superbă, Lauren. Îmi place cum eşti îmbrăcată. Peste aşteptările mele. Te rog, intră!

Lauren îi mulţumi şi intră în camera de hotel. Inima îi bătea de să-i spargă pieptul.

Ken îi zise:

— Lasă-mă să mă uit la faţa ta, te deranjează?

O atinse şi-i dădu bretonul de pe ochi.

— Vrei să zâmbeşti? spuse şi zâmbi şi el spre încurajare.

Lauren îşi ţinu fălcile încleştate, îşi strânse geanta la piept şi se uită cam speriată împrejur. Încerca să le cuprindă pe toate dintr-odată. *Fear Factor* la televizor, sticla de şampanie la rece, bărbatul acela din faţa ei – *un străin, un necunoscut.*

Cum se gândise ea c-avea să facă faţă unei asemenea situaţii?

— Haide, zise el, zâmbeşte.

Atunci, ea îşi dezveli puţin dinţii, mai degrabă un rânjet. Ken continuă:

— Ah, ai aparat dentar? Câţi ani ai, Lauren?

— Nouăsprezece. Sunt anul doi la facultate.

— Nu prea arăţi, zise el, zâmbindu-i. Dinţii lui foarte albi, pielea superbă îl făceau să pară destul de tânăr. Dar, oricum, asta nu părea o simplă întâlnire.

Era într-o cameră de hotel cu un necunoscut, unul care voia să-i dea bani – Dumnezeu ştie ce avea să-i ceară.

Lauren ezită un moment, dar îi veniră în cap toate întâmplările de săptămâna trecută – ea implorându-l pe proprietar, cecul ei neacoperit care fusese lipit cu scotch de geamul de la biblioteca facultăţii, toţi banii pe care-i împrumutase de pe la prieteni.

Colega ei de cameră îi zisese: „Sună la numărul ăsta. Margot are să te ajute cu o slujbă uşurică pentru nişte bani buni”.

Uşurică? Prea frumos să fie adevărat!

Ken o ajută să-şi dea jos pardesiul ei din păr de cămilă. În capul ei se încuraja continuu: „Rezistă, Lulu. Fii îndrăzneaţă. Distrează-te. Gândeşte-te la toţi banii ăia pe care o să-i ai!”

Văzu că lui Ken i se scurgeau ochii la picioarele ei lungi, că o iscodea cu ochii pe dedesubtul bluzei prin care i se vedea sutienul. Aşa că îşi puse mâinile pe şolduri, ca un manechin, şi râse un pic forţat când Ken se arătă uşor amuzat.

Lauren se auzi spunând aceleaşi cuvinte ca fetele din filme.

— Te deranjează dacă te rog să mă plăteşti înainte?

— Nu, deloc. Ken scoase câteva bancnote din buzunarul său de la spate. Îi puse în palmă o grămadă de zece bancnote noi. Poţi să-i numeri, sunt toţi acolo. Nu-ţi face griji, sunt om de cuvânt.

Lauren zâmbi un pic stângaci, băgă banii în geanta ei Kate Spade şi o lăsă lângă televizor.

Ken îi oferi scaunul de lângă fereastră, şi ea acceptă graţioasă. La fel şi paharul de şampanie. Băutura alunecă

uşor pe gât şi-i mai risipi puţin neliniştea.

— Fă-mi o favoare, te rog, spuse Ken. Pune-ţi picioarele pe podea. Scuturǎ-ţi un pic capul, ca şi cum ţi-ar bate vântul printre plete. Aşa cum numai fotomodelele frumoase ştiu s-o facă.

— Aşa?

— Excelent. Nemaipomenit. Relaxează-te, Lauren! Vreau să te distrezi în seara asta.

Se simţea *un pic* mai relaxată. Se încălzise în camera scumpă, cu perdelele de catifea. În zare, podul era puternic luminat şi se vedea prin fereastră ca un tablou.

Ken *era* într-adevăr foarte drăguţ. N-o zorea, nu se purta deloc ca un bădăran. Luă sticla din coşul cu gheaţă şi-i umplu din nou paharul.

Ea şopti:

— Să-ţi spun un secret, Ken. E prima dată când fac asta.

— Ei bine, sunt onorat, răspunse el. Am văzut de la început că eşti o drăguţă. Hei, vreau să-mi zici ce părere ai despre asta.

Traversă camera şi luă nişte broşuri din buzunarul pardesiului său. I le dădu ei.

— Mă gândesc să-mi iau o maşină nouă. Care ţi-ar plăcea mai mult? Porsche, BMW, Mercedes?

Lauren se uita cu atenţie la broşurile din hârtie cerată, încercând să pară cât mai serioasă. În momentul acela, se auzi deschizându-se uşa de la camera alăturată.

Inima îi zvâcni puternic la văzul acelui bărbat masiv, cu păr blond, care intră în camera lor de parcă era la el acasă.

Se uită alarmată la Ken, întrebându-l din ochi ce se întâmpla.

— Chiar acum voiam să-ţi spun, zise Ken. El e prietenul meu, Louie.

Capitolul 78

Broşurile auto îi zburară lui Lauren din mână, peste pantofii ei aurii. Deodată o luă frigul. Îşi simţea stomacul de parcă s-ar fi aflat într-un lift în cădere liberă.

Se sufocă brusc când îl văzu mai bine pe Louie – cu spatele lat, musculos, în pantaloni de camuflaj şi un tricou polo roz. Arăta ca un jocheu; poate un pic mai în vârstă, mai degrabă ca un antrenor.

Se uită la Lauren şi aproape că scoase o exclamaţie de încântare. Îşi întoarse capul mai bine şi se uită iarăşi la ea.

— Uite ce este, zise Lauren.

O luă cu ameţeli când se ridică grăbită de pe scaun. Măsură din ochi distanţa până la uşă.

— Nimeni nu mi-a spus că vom face sex în… trei. Nu pot face asta nici în ruptul capului.

— Nu-ţi face griji, spuse Ken, ridicându-şi braţele şi fluturând mâinile în aer, ca s-o liniştească. Louie e – e un tip grozav. Uite, Lauren, e totul în regulă. Nu ai de ce să te sperii. Dacă ar fi fost ceva în neregulă, nu ai fi fost trimisă aici.

— Am făcut o greşeală, zise ea, cu mâinile strânse pe piept. Nu vă supăraţi, dar nu sunt ca acelea. Chiar nu fac aşa ceva…

— Louie, zise Ken, întorcându-se spre el, salut-o pe Lauren!

Bărbatul cel masiv traversă camera şi întinse mâna lui mare spre ea. Ochii îi erau calzi şi cam timizi.

— Lauren? Îmi pare bine de cunoştinţă. Sunt Louie.

Ea îşi ţinu mâna pe lângă corp, clipi de câteva ori, gândindu-se cum să se prefacă veselă, să le spună că avea nevoie la baie, să-şi ia geanta cu un gest normal. Să scoată cei o mie de dolari de acolo. Să-i pună pe televizor… şi s-o şteargă dracului de acolo.

— Louie, de ce nu-i arăţi lui Lauren… ştii tu.

Lui Lauren i se păru că timpul stătea în loc. Se sprijini

de scaun şi se îndreptă un pic când Louie deschise uşa de la şifonier. „Uşa de la şifonier?”

— Are o inimă de aur, îi zise Ken în şoaptă, ca să nu-l audă Louie. N-a mai avut o prietenă de anul trecut, de când l-a părăsit fosta. E o persoană cu mult bun-simţ. Bag mâna în foc pentru el.

Louie scoase un geamantan pe roţi şi îl aduse în mijlocul camerei, lângă canapea.

— Porţi numărul treizeci şi şapte jumate, nu? Ken zâmbi la ea. Am cerut să ne trimită pe cineva cu măsura asta.

Lauren dădu încet din cap.

— Azi e ziua lui de naştere, continuă Ken. N-am vrut să fie singur, înţelegi?

Îşi cam făcuse o idee despre Louie. Era unul dintre aceia mai molcomi, dar care respectau fetele. Un tip drăguţ. Se uită la el cum desfăcea fermoarul, scoase o rochie lungă de acolo şi o ţinu în sus ca s-o vadă ea.

— Asta e pentru tine, Lauren. Pe bune. Poţi s-o păstrezi. Fără nicio obligaţie.

Lauren se holbă la rochia aceea bleumarin, dantelată şi cu un decolteu potrivit pentru bijuterii. Avea şi o pelerină pe deasupra. Monique Lhuillier. Costa o avere. Putea s-o păstreze?

— Am pile prin lumea modei, explică Louie.

Putea s-o păstreze? Chiar aşa?

Nu se mai simţea deloc încordată. Doi tipi drăguţi… o să-i lase să-i facă ce vor ei… o să-şi plătească datoriile… ce rochie frumoasă… O cuprinse euforia dintr-odată.

Ken ţinea în mână un colier, un lanţ curbat cu bucăţele de diamante, pe care lumina le făcea să strălucească şi mai tare.

— E seara ta norocoasă, spuse Ken.

Lauren încercă să se ducă spre el, să-i arate că totul era în regulă, dar ochii i se înceţoşară, şi camera începu să se clatine. Picioarele i se îndoiră şi căzu moale pe covor. Şampania îi veni înapoi pe gât.

„Nu pot să-mi deschid ochii! Ce mi se întâmplă?”

Simţi cum cei doi bărbaţi o împinseră pe pat… mâinile

lor îi smulgeau hainele de pe ea… degetele care se agăţau de chiloţii ei… picioarele ei pe umerii cuiva… nişte smucituri zdravene şi… oare ce se întâmpla?

Plămânii i se goliră brusc de aer. O greutate prea mare îi apăsa pieptul. Nu mai putea să respire!

— Te rog, gemu ea. Opreşte-te… te rog…

Lauren auzi pe cineva râzând.

Ceva i se încolăcea în jurul gâtului. Încercă să se lupte, dar nu se putea mişca!

Se forţă să tragă aer în piept, dar simţi *plastic* în nas şi în gură. Prin folia apăsată pe faţă văzu ochii lui Ken holbaţi la ea, ochii lui căprui de-a dreptul hidoşi. Îngrozitori, de nerecunoscut.

„De ce?

De ce-mi faceţi asta? N-ar fi trebuit să vin aici, niciodată. Oh, Doamne, mă omori! Nu e prea târziu, te rog… opreşte-te… Doamne, mai dă-mi o şansă, şi n-am să mai fac asta niciodată, nu, nuuuu. Nu vreau să mor. Te rog. Nu aşa.”

Capitolul 79

Jake Hadley se uită la ceasul de la mână, o chestie pe care o făcea de-acum din minut în minut. Nouă fără un sfert. În sâmbăta aceea stătuse cu băieţii la coadă în faţa sălii polivalente de la 7.00. Se uita la ei cum îşi frângeau degetele de nerăbdare, se alergau unul pe altul în jurul său, imitând maşinile şi întrebând:

— Când, tati, când? Gata, intrăm?

Azi era ziua pe care cei doi băieţei o aşteptaseră un an întreg – deschiderea Expoziţiei Internaţionale de Maşini.

În sfârşit, înaintau.

— Tati! Oh, ce bine, ce bine. Se deschide!

Jake zâmbi când scoase biletele din buzunarul de la cămaşă şi i le dădu tânărului de la intrare.

— Distracţie plăcută, le ură bărbatul.

Purta un tricou roşu cu negru, cu logoul expoziţiei scris de-a curmezişul pieptului, cu litere care păreau s-o ia ele însele la goană, asemenea maşinilor de curse. Jake se gândea că ar fi frumos să le ia şi băieţilor câte unul.

— Mulţumesc, asta şi vrem, replică Hadley, ţinându-i de mână pe băieţeii care tot săreau, mai să-i smulgă braţele din încheieturi.

Aer condiţionat, muzică liniştită şi mirosul acela inconfundabil de ceară de maşină şi de piele îi înconjurară de îndată ce păşiră în sala plină de automobile strălucitoare.

Unde să te uiţi prima dată?

Maşinile prototip se roteau pe platformele lor. Fete drăguţe în rochii mulate, puţin cam scurte, cel mai nou amestec de sex şi bani, toate făceau banii să curgă din belşug.

Muzică şi lumini îi bombardau din toate părţile.

Chiar în faţă, nişte femei foarte frumoase, cu insigne pe costume, stăteau în spatele unor mese lungi şi împărţeau de zor broşuri frumos colorate.

— Dacă ne rătăcim unul de altul, ăsta e cartierul general al familiei Hadley, zise Jake, aşezându-se pe vine lângă băieţelul de şase ani. Uită-te împrejur! Ţine minte bine locul ăsta, fiindcă aici am să vin să te caut.

— Bine, tati, bine, zise Stevie. Pa, pa! Apoi începu să alerge spre maşinile europene din sala principală.

— Vrea să vadă maşinile Ferrari, îi explică Michael tatălui său. Şi Monstarotti.

Jake râse, îl luă pe Michael de mână şi porniră după Stevie. Spaţiul se umplu repede, fiindcă mulţimea năvălea pe porţi.

Jake îl pierdu din ochi pe Stevie pentru o secundă; apoi, îl văzu pe băiat sus pe o platformă cu covor lângă vânzătorul care trăgea prelata de pe un Ferrari coupé argintiu din 2007.

Jake strigă la el, acoperind mulţimea:

— Steven! Dă-te jos. Nu ai voie să stai acolo sus, fiule!

Când Stevie se întoarse, Jake văzu teroarea întipărită pe faţa lui. Pe Jake îl apucă un tremur de frică, chiar dacă nu-l scăpa din ochi pe băiatul său.

Îl apucă pe Michael de mâna lui firavă.

— Hai, Stevie, dă-te jos…

— Doamna din maşină, tată. E ceva în neregulă cu ea.

Jake Hadley începu să-i spună fiului său că modelul de acolo nu este real, dar, când se apropie şi se uită înăuntru, bătăile inimii i se accelerară – apoi inima o luă razna.

Ochii fetei, larg deschişi, erau înceţoşaţi, iar capul ei stătea aplecat într-un unghi foarte nepotrivit. Împrejurul gâtului, o urmă destul de mare de culoare mov. Avea un fel de rochie de seară pe ea.

Ce dracu’ mai era şi asta?

— Steven! urlă el la fiu-său, apucându-l repede de braţ. Ţi-am zis să te dai jos chiar acum.

Deja mai văzuseră şi alţii fata, cu corpul ei îngheţat ca o imitaţie proastă de ceară a unui manechin – îngheţată într-o maşină de două sute de mii de dolari.

Vânzătorul făcu semn oamenilor să se dea înapoi şi le strigă:

— Înapoi, înapoi, nu vă mai apropiaţi. Daţi-vă naibii mai în spate!

Oamenii se îngrămădeau spre Ferrari, apoi se depărtau, ca nişte valuri care se învolburau împrejurul lui Jake şi al băieţilor.

Ţipete ascuţite acopereau muzica din difuzoare. Băieţii lui Jake izbucniră în plâns. Ei îşi lipiră feţele de corpul tatălui lor, ţinându-se cu putere de mijlocul şi de picioarele lui.

Inima lui parcă nu se mai oprea din cursă. Jake îi înşfăcă pe cei doi băieţi şi fugi spre ieşire.

Se opri pentru o clipă în faţa individului cu biletele, care se uita la ei cu ochii holbaţi.

— E cineva mort acolo. O femeie. Ai face bine să suni la poliţie chiar acum.

Partea a cincea
CUMPĂRĂTURI LA MALL

Capitolul 80

Vizitatorii expoziţiei de maşini ieşeau în cârduri din sală. Arătau ca nişte navetişti coborând din maşina care se apropiase prea mult de scena unui accident sângeros.

Jacobi mă aştepta chiar în spatele uşilor de sticlă de la intrarea dinspre Howard Street.

— Bine ai venit la *Groundhog Day*[21], îmi zise.

— Zi-mi despre ce e vorba!

În timp ce ne făceam loc prin mulţime spre partea cealaltă a holului, Jacobi mă puse la curent cu ce ştia:

— Femeie, albă, între optsprezece şi douăzeci de ani, blondă, cincizeci de kilograme, îmbrăcată, o urmă de strangulare în jurul gâtului, aşezată frumos într-un Ferrari.

— Oh, Doamne. Tâmpiţii ăia. Ce *nesimţire, nebuni* de-a binelea. Ce *tupeu* să faci chestia asta în public. Uită-te la toţi copiii ăştia care au venit la târg!

— Îşi bat joc de noi, Boxer, zise Jacobi, scobindu-se în nas şi râzând de mama focului. Asta e părerea mea.

Arătă spre un grup de poliţişti şi de tehnicieni care stăteau între standurile de fast-food şi maşinile europene sport. Cordonul galben al poliţiei încercuia zona.

De parcă douăzeci de metri pătraţi puteau să cuprindă toată scena crimei.

Am păşit în spatele cordonului şi am văzut un sticker care-mi dădu fiori până-n măduva oaselor. Victima fusese îmbrăcată, coafată şi aşezată ca un tablou de natură moartă: *Femeie blondă într-o maşină argintie elegantă.* Era un fel de umor sinistru, o glumă de interior – o altă fată tânără, frumoasă, omorâtă din plăcerea bolnavă a cuiva.

— Adu-l pe manager, i-am zis lui Jacobi. Închid locul ăsta, nu se mai poate!

L-am sunat pe şeful mare, i-am cerut să-mi trimită la

---

[21] *Ziua cârtiţei,* film în regia lui Harold Ramis, cu Bill Murray şi Andie MacDowell în rolurile principale. (n.tr.).

târg până la ultimul om din secţie şi să-l informeze şi pe primar. În câteva minute, eram sigură că strada avea să se umple deja de maşini cu antene satelit, şi elicopterele de la canalele de ştiri aveau să bâzâie deasupra capetelor noastre.

Charlie Chopper se opri din fotografiat şi-mi întinse o pereche de mănuşi chirurgicale din latex.

— Facem tot ce ne stă în putinţă, Lindsay. Am să duc maşina asta la laborator. S-o iau la puricat.

— Ştim cine e victima?

— Nu e niciun portofel, poşetă, nimic.

Am băgat mâna prin geamul pasagerului şi i-am atins obrazul fetei cu dosul palmei mele. Era caldă încă. Temperatura dimprejur era cam de douăzeci de grade, iar aerul – uscat.

Mi-a venit o idee. Dacă ne mişcăm repede, s-ar fi putut să meargă.

— Charlie? Hai să luăm nişte amprente de aici!

Tehnicienii îşi instalau cortul de lucru. La un moment dat, un bărbat masiv, cu faţa roşie de furie, îşi făcu loc prin mulţime şi se postă în faţa mea.

Pe insignă am citit: „Patrick Leroy, Managerul expoziţiei”. Se apucă să urle la mine:

— Nu poţi să-nchizi locul ăsta acum, ai înnebunit de tot?

Scuipatul îi zbura din gură, odată cu întrebările fără răspuns: aveam idee câţi bani se duceau pe apa sâmbetei? Cum aveam să transform toată publicitatea într-un rahat? Câte tâmpenii aveau să se abată asupra mea*, personal,* din cauza asta?

Fusese o declamaţie lungă, scatologică, foarte neplăcută urechilor mele.

— Cineva a fost omorât, domnule Leroy, înţelegeţi asta? Trebuie să am grijă să se păstreze orice posibil indiciu şi să-l prind pe criminal. Aşa că, în timp ce dumneavoastră vă purtaţi ca un nesimţit, oamenii fug apucaţi ca de streche de colo-colo şi împrăştie ADN-ul pe la toalete. Cu cât oamenii dumneavoastră de pază ne ajută să golim locul ăsta mai repede şi ne lasă să facem interogatoriile, cu atât

mai rapid ne cărăm de aici.

— Şi când credeţi că se va întâmpla lucrul ăsta? mă întrebă el, cu respiraţia întretăiată.

— O să terminăm când om termina.

— Mai lasă-mă cu asta! Trebuie să le spun oamenilor ceva.

Mi-a părut rău pentru el. Mă rog, aproape rău.

— Să zicem că vreo douăsprezece ore, i-am răspuns.

— O zi întreagă? *Adică anulezi sâmbăta?* Milioane de dolari se duc pe apa sâmbetei. *Milioane,* zise el, pregătindu-se să dea un telefon. N-ai habar de nimic.

— În acel Ferrari este o femeie moartă, am replicat.

Apoi, m-am întors cu spatele spre el, chiar în momentul în care Jacobi apăru lângă mine. Făcuse rost de casetele video de supraveghere, inclusiv de cele de la porţile de încărcare.

Ne-am oprit să ne uităm cum poliţiştii îi pofteau afară pe vizitatorii care plătiseră. Nimeni nu părea prea încântat – ca să nu spun mai multe.

— Dacă nu-i prindem pe psihopaţii ăştia, zise Jacobi, o să cer să ies la pensie mai devreme. Fără nicio petrecere de adio. Iar tu, Boxer, o să fii făcută praf şi pulbere.

— Ştii ce mă tot întreb? i-am spus fostului meu partener. Cum naiba au pus fata asta aici?

Capitolul 81

Mi-am tot frecat braţele din cauza frigului din camera de la morgă. Mă uitam cu milă la ultima Jane Doe cum stătea goală, aşezată pe masa de oţel.

Arăta la fel de inocentă şi de vulnerabilă ca un copil în somn.

Claire mă salută de pe scara mobilă, unde se urcase pentru a face poze de sus victimei. Jos, o mulţime de oameni n-o slăbeau din priviri pe fata frumoasă şi goală.

— Hei, zbieră la ei Claire. Hai, toată lumea afară. Afară! Nu tu, Lindsay. Bunny! Pune pantofii în pungă şi scrie pe ea. Dă-i totul lui Loomis. Nu uita de colier, e acolo pe masă.

Claire se dădu greu jos de pe scară şi reglă un pic lumina. Pe gâtul fetei se vedeau foarte slab patru pete.

„Amprente.”

Nu-mi venea să cred. Mulţumesc, Doamne, aveam şi noi în sfârşit ceva.

— Alea sunt ale unui copil, zise Claire, aducându-mă repede cu picioarele pe pământ. Un băieţel de şase ani care a găsit-o.

La naiba! Hei, dar asta ce e?

M-am dat mai aproape să văd strălucirea unui obiect din gura fetei. Un indiciu? Poate un mesaj?

— Prea trist să-ţi spun, răspunse Claire. Fata de la Expoziţie purta aparat dentar.

Am simţit că rămân fără aer.

Era aşa de tânără. Prea tânără să moară, şi mai ales aşa.

„De ce te-ai dus acolo, fetiţo?”

M-am uitat la Claire cum scobea sub unghiile victimei şi cum le tăia, punându-le într-un plic. Sigilat, semnat. Înconjură masa şi făcu acelaşi lucru şi la cealaltă mână.

— Am rezultatele de la examenul toxicologic, Lindsay, zise ea. Aceeaşi poveste. Alcool zero, dar o tonă de Rohypnol în sânge. La fel ca la celelalte.

— Deci i-au dat de băut şi au drogat-o. De ce să rişte ca ea să riposteze? Cauza morţii?

— La fel ca înainte, au strangulat-o probabil şi au sufocat-o cândva înainte de miezul nopţii. Crimă, bineînţeles.

— Nenorociţii ăia sunt consecvenţi, nu? Bănuiesc că au spălat-o bine ca să scape de orice urmă. Cum au făcut şi cu celelalte două.

— Deci crezi că a fost ucisă într-o cameră de hotel?

— Da, şi e una dintre escorte. Avem trei fete moarte şi nici o pistă încă.

— Cred că am ceva pentru tine, draga mea, zise Claire. Se întoarse spre asistenta ei. Hei, Bunny, ajută-mă s-o rostogolesc pe Jane Doe. Poţi? Claire îi aşează braţul Fetei de la Expoziţie de-a lungul corpului şi o trase spre ea în momentul în care Bunny o ridică. Uită-te aici, spuse Claire, arătând spre o pată din spatele genunchiului stâng.

M-am lăsat în jos şi am văzut marginile unei amprente care fusese colectată de pe pielea fetei cu nişte lipici.

Rochia albastră de dantelă era lungă până în pământ. Picioarele ei fuseseră acoperite până la glezne.

Amprenta aia nu fusese făcută de vreun trecător.

Mi-am întors capul spre Claire, cu ochii strălucind de bucurie.

— Violatorul care a spălat-o, zise ea, cu aceeaşi fericire în glas. A uitat de asta.

Capitolul 82

Jacobi deschise uşa dublă de la morgă şi ne anunţă:

— Ştiu cum au băgat victima în expoziţia de maşini!

— Suntem numai ochi şi urechi, i-am zis.

Se duse direct spre biroul lui Claire şi se întoarse cu o sticlă de apă.

— Azi am mâncat numai hotdog, se simţi el dator să explice.

— Hai şi tu, zise Claire. Warren, ia vreo doi.

Jacobi se aşeză bine pe un scăunel. Pe chip i se citea oboseala, dar i se ghicea mulţumirea în ochi.

— Ascultă aici, Boxer. Un camion vine de la staţia de triaj către sala de expoziţie, cu o încărcătură de covoare. Se pare că şoferul s-a oprit să se uşureze lângă o clădire de pe Folsom. Camioanele nu au voie să se oprească acolo, dar ei tot o fac.

— Deci a fost un furt?

— Da, dar nu unul obişnuit. Mai degrabă un autostop. Tipul cel rău vine din spatele şoferului şi-l împinge pe la spate cu ceva ce aduce a pistol.

Jacobi începu să râdă.

— Hai, care-i poanta?

— Scuze. Mi-l imaginez pe tipul care-şi ţinea scula şi a simţit dintr-odată un pistol în coaste. E o chestie bărbătească, Boxer. Oricum, tipul cu pistolul îl foloseşte pe şofer ca să-l scoată pe celălalt tip din maşină. Le vine de hac cu o armă cu electroşocuri. Apoi, el şi prietenul lui îi încarcă pe cei doi în spatele camionului, le bagă ceva în gură şi le lipeşte o bandă izolantă.

— În momentul acela, ei aveau un camion cu plăcuţele verificate şi aprobate şi cărţile de identitate ale şoferilor, am zis eu. Te gândeşti cum au transferat-o pe victimă în camionul ăla? Poate era deja într-un container.

— Foarte bine gândit, locotenente.

— Încerc să ţin pasul cu tine, Jacobi. Ascult, dă-i înainte!

Jacobi încuviinţă din cap.

— Deci cei doi conduc spre rampele de încărcare ale expoziţiei, descarcă rapid containerul în care se afla tânăra într-un cărucior de marfă, aşteaptă momentul potrivit. Apoi, o strecoară în sală şi o plantează în Ferrari.

— Poate containerul era vreo valiză, am zis. Una mare. Piele. Pe roţi.

— Putea foarte bine să fie asta.

— De necrezut, zise Claire. Cum au ei tupeul să mute un corp în vederea tuturor şi să-l mai şi pună într-o maşină de la expoziţie!

Jacobi continuă:

— Dacă s-ar fi uitat cineva la ea, ar fi văzut-o ca pe un manechin. Dar nu s-a uitat nimeni. Am scanat toate casetele video. A fost un haos total noaptea trecută. Automacarale peste tot. Maşini care erau descărcate. Sute de tipi îmbrăcaţi în uniforme la fel care aranjau standurile.

— Şoferii ar putea să-şi identifice atacatorii? am întrebat.

— Era întuneric. Au fost luaţi prin surprindere. Iar criminalii purtau măşti. Jacobi se apropie de corpul victimei. Simţi mirosul ăsta? Apare iarăşi. E magnolie.

— Black Pearl.

Un gând fugar îmi trecu prin minte, precum o bulă de aer care se ridică la suprafaţa unui lac. Era aşa de simplu şi de evident. De ce îmi luase aşa de mult timp să fac legătura?

— Astea sunt cumpărături făcute în hipermarket, am zis eu, cu voce tare.

— Adică?

— Îmbrăcămintea de firmă şi pantofii. Criminalii au pus mâna pe ce au apucat, haine pentru o fată pe care n-o văzuseră niciodată. Aşa că, uneori, mai iau şi mărimea greşită. Bijuteriile, marfa bună sunt păstrate sub cheie, dar mărgelele şi diamantele false? Fără probleme.

— Iar parfumul, continuă Jacobi, cu aceeaşi voce. Se vinde numai într-un singur loc.

— Unde asasinii au acces liber, am zis. Le-au luat pe

toate din acelaşi magazin.

Capitolul 83

Conduceam un Lincoln la ora 8.00 în dimineaţa aceea de luni. Şeful era îngrămădit pe scaunul de lângă mine, ca un castravete în borcanul de murături. Îmbrăcat în uniformă, cu părul aranjat, transpira abundent.

În spate aveam o duzină de maşini de poliţie care ne escortau în goana noastră nebună pe străzile din San Francisco. Ce plimbare de pomină avea să fie!

— Am scos din sărite o mulţime de oameni importanţi din cauza unei târfuliţe moarte, îmi zise Tracchio.

— Îi datorăm chestia asta.

— Ştiu, Boxer. Tuturor le suntem datori.

Tracchio lăsă geamurile jos, şi aerul rece pătrunse în maşină.

Ştiam că se cam încălzise.

Fusese făcut căpitan fără să fi lucrat ca detectiv înainte. Şi primise în subordine o secţie de poliţie cu cel mai prost procent de rezolvare a crimelor din întreaga ţară. În momentul ăla, se baza pe mine sută la sută. Voiam să-l ajut.

Ziarul *Chronicle* de duminică era pus între noi. Titlul cu litere de-o şchioapă apărea pe prima pagină: „CRIMA DE LA EXPOZIŢIA DE MAŞINI”. Povestea se continua pe a treia, cu o poză a victimei, acum numită Fata de la Expoziţie, împreună cu un anunţ în care se cereau cât mai multe informaţii din partea publicului despre ea. Sau orice altceva care avea legătură cu cazul.

Prietenii disperaţi ai victimei sunaseră, iar acum Fata de la Expoziţie avea un nume.

Lauren McKenna nu avea acum un prieten stabil, era înnebunită după pantofii drăguţi, la modă. Şi, în timp ce, probabil, se prostitua, era şi studentă la zi la Berkeley.

În vârstă de numai nouăsprezece ani.

Moartea ei fusese fără rost şi tragică. Iar criminalii se bucurau încă de libertate. Şi plănuiau, probabil, o altă

crimă.

Tracchio bătea cu degetele în bordul maşinii în timp ce eu luam curba înspre Union Square.

M-am gândit încă o dată la ipoteza pe care o lansasem. Dacă era greşită, şeful avea să suporte toate consecinţele.

În ciuda licăririi unei îndoieli foarte firave, mi se părea foarte plauzibilă. Criminalii Fetelor din Maşină lucrau la Nordstrom.

Capitolul 84

Magazinul cu articole de lux, unul dintre favoritele mele, nu se deschisese încă pentru public. Dar angajaţii de la Nordstrom veniseră la lucru şi aşteptau în pâlcuri chiar la etajul principal al magazinului.

Directorul de la Nordstrom, Peter Fox, arăta foarte bine în costumul Ralph Lauren în carouri şi cu pantofi de cinci sute de dolari din Italia.

Era destul de calm, dar se putea vedea cum transpirase pe faţă, şi în ochi i se citea îngrijorarea în timp ce se plimba de la mine la căpitan.

— Am verificat cu mare atenţie mărfurile de pe lista pe care mi-aţi trimis-o prin fax, îmi spuse. Chiar eu, cu mâna mea. Aţi avut dreptate despre articolele furate, dar nu prea cred că vreunul dintre angajaţii noştri au ceva de-a face cu *crimele.*

Lifturile mari care legau etajul principal de la Nordstrom de cele de mai sus şi de jos ale mallului fuseseră închise.

Simţeam aroma de Black Pearl în aer în timp ce urcam câteva trepte ca să fiu văzută de jos. M-am prezentat şi, când lumea se mai linişti, le-am explicat de ce ne aflam acolo.

— Laboratorul nostru criminalistic a găsit nişte amprente pe pantofii victimei, am spus, şi dorim să excludem pe oricine ar fi atins acei pantofi în timp ce îi aranjau în magazin. Dacă vreunul dintre dumneavoastră refuză să i se ia amprente şi o mostră de salivă, vă rog să vă adresaţi inspectorului Jacobi. Este domnul acela chipeş, îmbrăcat cu sacou maro, de lângă standul de informaţii. Apoi sunteţi liberi să plecaţi.

Se formară trei cozi de-a lungul rafturilor. Echipa lui Clapper luă mostre de salivă şi-i îndrumă pe oameni la o masă, unde li se verificau documentele de identitate şi li se luau amprentele.

Molly Pierson, directorul de la Relaţii Umane, stătea chiar lângă mine. Părul cărunt tuns scurt şi ramele verzui îi conturau foarte bine ochii de culoare închisă. Luă un pix şi făcu un semn pe lista de angajaţi în dreptul celor prezenţi.

— L-am văzut acum un minut, ştiu că e aici pe undeva, murmură ea nervoasă, plimbându-şi ochii prin sală.

Neliniştea ei mi se transmise într-o secundă.

— Despre cine vorbiţi?

— Louis Bergin. Managerul nostru de la aprovizionare. Nu-l văd pe Louie.

Capitolul 85

— Louie era în faţa mea, zise un om slăbuţ cu bărbiţă care stătea la câţiva metri de noi. Mi-a zis că trebuie să se ducă la baie.

Bărbatul arătă cu degetul spre toaletă, aflată la vreo trei metri de lift. Am văzut săgeata care arăta că liftul cobora; apoi acesta se opri la parter, trei etaje mai jos.

— Cum arată Louie ăsta? am întrebat eu repede.

— Tip masiv. Peste doi metri. Blond.

M-am uitat la căpitan.

— Stau eu aici, zise el. Am strigat la McNeil şi la Samuels să verifice baia. Lui Lemke şi lui Chi le-am cerut să blocheze uşile de la toate ieşirile.

— Nu iese *nimeni.*

Conklin şi Jacobi erau chiar în spatele meu; am urcat toţi în lift şi am ieşit repede în mallul imens.

Ne-am avântat printre oamenii care intrau şi ieşeau din magazinele faimoase – Godiva, Club Monaco, Bailey Banks & Biddle, Bandolino şi Kenneth Cole.

Nu ştiam unde să mă uit prima dată, în ce parte s-o iau. Nu vedeam pe nimeni care să-i semene lui Louis Bergin.

Telefonul meu sună. L-am înşfăcat de la curea. Era McNeil.

— Şefa, nu e în baie. Nu e nimeni aici.

— Tu şi Samuel mergeţi pe Fifth Street.

— Uite-l, l-am auzit pe Jacobi.

Atunci l-am văzut şi eu.

În partea cealaltă a mallului, un om fără geacă, cu un tricou alb, se îndepărta de noi, amestecându-se în mulţime. Avea cam doi metri înălţime, păr de un blond-cenuşiu şi fuma o ţigară.

„Ca un boxer.”

Mi-am scos arma şi l-am strigat pe nume, acoperind tot murmurul acelei mulţimi.

— Louis Bergin, poliţia! Stai acolo unde eşti. Ridică

mâinile!

Capitolul 86

Louie Bergin îşi întoarse capul către mine. Ne-am uitat unul la altul pentru o secundă, apoi am strigat la el încă o dată:

— Bergin. Opreşte-te acolo. Nu mă face să trag în tine!

Îşi întoarse capul în partea cealaltă şi fugi.

Adrenalina începu să-mi curgă prin vene atunci când eu, Conklin şi Jacobi ne-am făcut loc printre oameni şi l-am urmat pe Bergin fugind. Am luat-o prin ieşirea din sud-est, în aglomeraţia de dimineaţă de pe Market Street.

Trebuie să fi avut un motiv, altfel nu ar fi fugit de noi.

Era vreun mandat de arestare pe numele lui?

Sau fugea fiindcă omorâse trei fete?

Pentru o secundă, totul mi s-a întunecat în faţa ochilor în timp ce încercam să văd printre maşinile care treceau grăbite pe lângă noi, să scanez trecătorii şi să aleg din grămadă un bărbat cu un tricou alb, fără mâneci.

Inima aproape îmi sări din piept când l-am zărit vreo treizeci de metri mai încolo, trecând pe roşu şi luând-o la dreapta pe Powell.

— Acolo, am urlat eu la Jacobi şi la Conklin. Mi-am fixat privirea asupra lui Bergin, care îşi făcea loc prin mulţimea speriată din faţa noastră.

Trotuarul care flanca Powell era ca o pistă cu obstacole formate din trecători, vânzători ambulanţi, oameni care aşteptau tramvaiul.

Deja simţeam momentul în care aveam să-l trântesc la pământ – dar Bergin împinse un om care vindea vase de ceramică acolo, pe asfalt. Farfurii şi căni se sparseră în urma lui.

Atunci fu momentul în care acesta prinse viteză, paşii lui uriaşi înghiţind parcă pământul, şi se depărtă de noi.

Bărbatul a cărui marfă fusese distrusă se alătură urmăririi. La fel şi un grup de tineri petrecăreţi, care se tot învârteau pe lângă taraba cu ceramică.

Am scos insigna şi mi-am vărsat mânia pe ei.

— Daţi-vă la o parte, aţi putea fi împuşcaţi!

Jacobi răsufla greu şi se forţa să ţină pasul. Partea străzii care o lua în sus era prea mult pentru el, şi rămase în urmă, şi din cauza rănilor pe care le căpătase în mai anul trecut.

Am urlat:

— Warren, trimite toate unităţile mobile la Union Square.

În faţa noastră, Conklin parcă se învârtea în cerc. Atunci am crezut că-l pierdusem pe Bergin.

Am măturat cu privirea uşile de la câteva duzini de magazine. Dacă Bergin s-ar fi ascuns într-unul dintre hotelurile sau restaurantele de acolo sau, Doamne fereşte, ar fi intrat la metrou la staţia BART, l-am fi *pierdut.*

Ceva nu foarte clar îmi atrase privirea – Bergin care alerga în pas cu tramvaiul, folosindu-se de el ca un paravan.

— Conklin!

— Îl văd, Lou.

Fuga lui Rich Conklin era aproape la fel de rapidă ca a lui Bergin. Era într-o formă bună. Conklin traversă Powell prin spatele tramvaiului, şi l-am auzit ţipând la trecători:

— La o parte, la o parte!

Încerca din răsputeri să se apropie de fugar.

Eram destul de aproape să-l văd pe Conklin cum se agăţă de bara din spate a tramvaiului, se urcă pe platforma din spate şi merse cu el vreo cincizeci de metri. După aceea, se aruncă drept în spatele lui Bergin şi-l trase pe uriaş în jos.

Bergin căzu pe trotuar, grohăind în timp ce plămânii i se goleau de aer.

Mă simţeam istovită, de-abia mă mai mişcăm de oboseală. Nici nu-mi închipuisem că inima putea să bată aşa de tare, dar totul e posibil. Ţineam pistolul Glock cu amândouă mâinile, îndreptat spre capul lui Bergin.

— Stai acolo, nenorocitule, am gâfâit deasupra lui. Stai acolo şi ţine-ţi mâinile în faţă. Nu mişca niciun deget.

Capitolul 87

Cu respiraţia întretăiată, am sunat la secţie, în timp ce Conklin îi punea lui Louie Bergin cătuşele şi îi prindea mâinile la spate.

Palmele lui Bergin şi obrazul drept îi erau zgâriate de la căzătură.

Dar nu scoase un cuvânt.

Şi nici nu opuse rezistenţă.

Gândurile mele o luaseră înainte, şi eram tare neliniştită. Singura acuzaţie pe care i-o puteam aduce lui Bergin era că „vorbise urât cu ofiţerul”, o chestie cu care avea să iasă din arest pentru o sumă modică. Nimic altceva.

Dacă ar face rost de o mie de dolari, ar fi înapoi în stradă într-o jumătate de oră. Ar ajunge la Vancouver la timp pentru cină. Iar de-atunci nu l-am mai fi văzut niciodată.

Conklin îmi citi gândurile.

— Lou, l-ai văzut şi tu, nu? S-a opus arestării.

Am ridicat din sprâncene. S-a opus? Omul stătea pe trotuar ca un peşte mort.

— M-a lovit, insistă Conklin, frecându-şi bărbia. Am încasat una bună înainte de a-l pune jos. Trebuie să raportez, gorila asta a lovit un ofiţer de poliţie.

— Mi-aş fi dorit eu să te lovesc, puţoiule, murmură Bergin de pe trotuar. Ţi-aş fi rupt falca aia de tot.

— Tine-ţi fleanca, se stropşi Conklin la el. Îţi spun eu când să vorbeşti.

Am înţeles într-o clipită ce încerca Conklin: să facă fapta cât mai gravă, ca să mărească foarte mult cauţiunea.

Nu era un joc cinstit, dar eram disperaţi. Aveam nevoie de timp ca să aflăm dacă Bergin avea de-a face cu Fetele din Maşină.

Conklin îi citi lui Bergin drepturile şi îl băgă pe bancheta din spate a unei maşini. Tot atunci, Jacobi opri lângă mine

şi se oferi să mă ducă la secţie.

În timp ce mergeam, îi spuneam lui Jacobi că ardeam de nerăbdare să-l interoghez pe Louis Bergin, să scot nişte răspunsuri de la el, o mărturisire, să aflu numele complicelui, să ştiu rezolvat cazul Fetelor din Maşină.

— Eşti bine, Boxer? Că prea trăncăneşti.

— Mda, am recunoscut eu. Mă gândesc acum, ce facem dacă Louis Bergin nu e cel pe care-l căutăm? Ce urmează? Fiindcă nu-mi trece nimic altceva prin cap.

Capitolul 88

Eu şi Jacobi am aşteptat nerăbdători în birou în timp ce lui Bergin i se luau datele – pozele de rigoare şi amprentele care ajungeau în sistem prima dată.

— Tu şi Conklin ar trebui să-l interogaţi, zise Jacobi.

— E cazul tău, i-am răspuns. Interogatoriul tău.

— Boxer, să vedem cum se descurcă Conklin. O să fiu chiar în spatele geamului.

Louie Bergin, tipul cel masiv, stătea la masă în Sala Doi. Eu şi Conklin ne-am aşezat, şi m-am uitat la puţinele informaţii pe care le aveam din computer.

— Scrie aici că eşti un cetăţean onorabil, i-am spus lui Bergin. Locuri bune de muncă şi fără probleme. Ei, înseamnă că asta n-o să dureze mult.

— Bun. Fiindcă, atunci când o să ies de aici, o să vă dau în judecată pentru arest fals. Şi mai ales pe tine, pentru că m-ai atacat.

— Hei, hei, stai liniştit, Louie. Cred că te uiţi prea mult la *Law and Order*[22]*.* Ia aici, zise Conklin, întinzându-i un şerveţel. Şterge-te!

Bergin se uită urât la Conklin în timp ce-şi tampona faţa. Ţinu şerveţelul în mână.

Conklin continuă:

— Deci, Louie, explică-ne mie şi locotenentului de ce ai fugit.

— Alerg în fiecare zi. Gimnastică, prostule.

— Încerc să te ajut, omule, să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie.

Louie râse.

— Mda, noul meu prieten la cataramă.

— Ai face bine să mă crezi, zise Conklin. Poate ai şmanglit nişte haine şi le-ai vândut. Nu ne pasă de furt, nu-i aşa, locotenente? Suntem de la Omucideri.

— Ar fi fost mai indicat să mă întrebi direct de la

[22] *Lege şi ordine,* serial de televiziune. (n.red.).

început, în loc să mă bagi la zdup pentru un căcat de „opunere la arestare”.

Conklin se ridică şi-l lovi pe Bergin. Acesta se feri într-o parte. Când Conklin îi izbi ceafa lui Bergin, şerveţelul murdar de sânge zbură cât colo, în spatele scaunului.

— Arată respect faţă de cei aflaţi în slujba oamenilor, zise Conklin. Cel puţin când e o doamnă de faţă.

Conklin se aplecă aşa, aproape imperceptibil, ridică şerveţelul şi-l băgă în buzunarul din spate.

— Mă mai loveşti o dată, zise Bergin, mişcându-şi capul greoi, şi vă dau în judecată pentru bătaie în arest. N-aveţi nimic să mă incrimineze, aşa că, ori mă pupaţi în cur şi mă lăsaţi să plec de aici, ori îmi aduceţi un avocat. N-am nimic de declarat.

Celularul meu sună chiar atunci – cel mai nepotrivit moment. M-am uitat pe ecran, la număr.

Era Joe.

— E primarul, am spus. Trebuie să răspund, îmi pare rău. Da, domnule, îl interogăm acum.

M-am întors cu spatele la Conklin şi la Bergin.

Vocea bărbatului suna dulce în urechea mea.

— Sunt într-un avion către Hong Kong, blondino. Mă întorc weekendul viitor. Aş putea să mă opresc în San Francisco.

— Bine, domnule. E în regulă, am zis.

— Deci speri că vei fi liberă?

— Absolut.

— Nu mai uiţi, da?

— Vă promit solemn.

M-am uitat la faţa mea în oglinda geamului din sală şi m-am surprins zâmbind.

— Te iubesc, Lindsay.

— Sigur, domnule. O să vă ţin la curent.

Am închis şi am încercat să revin la starea mea de dinainte de acel telefon minunat.

— Cum e asta, Louie? Să fii prioritatea numărul unu a primarului Hefferon.

— Bine, ce să zic? rânji el.

Louie avea dreptate. Nu aveam nimic împotriva lui. Şi, odată ce-şi angaja un avocat, ne întorceam la jocul nostru de-a învârtitul în jurul cozii.

Am auzit o bătaie în geam. Am ieşit în hol, unde mă aştepta Jacobi.

— Ai auzit? Bergin a cerut un avocat.

— Chiar are nevoie de un avocat. De unul bun, zise Jacobi. Amprentele lui se potrivesc cu cea din spatele genunchiului lui Lauren McKenna, se bucură el. Asta o să-l mai ţină pe aici o vreme.

M-am simţit dintr-odată cuprinsă de fericire. Am zâmbit la Jacobi, apoi am schiţat dansul victoriei – bătut de palme, lovit de coapse, orice, numai că nu ne-am pupat.

Am deschis uşa şi l-am chemat pe Conklin afară.

— Amprenta lui Louie este similară celei pe care am luat-o de pe corpul Fetei de la Expoziţie. Hei, Richie, du-te şi fă onorurile, doar e cazul tău.

Stăteam în picioare lângă inspectorul Conklin, când l-am auzit:

— Louis Bergin, renunţăm la acuzaţia de opunere la arestare. Te arestăm pentru uciderea lui Lauren McKenna.

Capitolul 89

Am atins patul pistolului pentru a avea noroc; apoi, eu, Conklin şi Jacobi am pătruns în complexul Keystone Apartments, la intrarea din Hyde Street. Clădirea de cărămidă, cu şapte etaje, era aproape de linia de tramvai. Iar drumul până la Nordstrom Square era în linie dreaptă şi foarte scurt.

Bărbatul de culoare care ne deschise uşa principală ne spuse că aveam să o găsim acasă pe colega de cameră a lui Louie.

— E artistă. Mereu acasă în timpul zilei.

Ne-am urcat în liftul care scârţâia; am găsit apartamentul 7F cu vedere spre faţa clădirii.

— Deschideţi uşa! Poliţia din San Francisco.

Am auzit ceva agitaţie înăuntru, dar nu veni nimeni la uşă. Am ciocănit încă o dată, de data asta cu patul armei. Sunetul se auzi lung pe holul din casă. Iarăşi nu veni nimeni să deschidă.

Am încercat uşa, dar nu s-a clintit,

— Sparge-o, i-am zis, dându-mă la o parte.

Conklin se buşi cu toată greutatea de uşa subţire până când săriră aşchii din ea.

Jacobi intră primul, eu după el, în camera mică din faţă. O canapea, câteva schiţe în creion înrămate, deasupra ei – fete frumoase în maşini de epocă.

Am văzut un plic prins cu o piuneză pe un panou de lângă fereastră. Îi era adresat lui Louie.

— Poliţia, am strigat. Ieşi de acolo, cu mâinile sus.

Am băgat în buzunar mandatul, am traversat camera mică şi întunecată, ţinând bine pistolul cu amândouă mâinile. Am mirosit cu câteva secunde înainte ca Jacobi să-mi şoptească:

— Magnolie.

În spatele nostru, Conklin aprinse luminile.

Dormitorul era la capătul unui hol scurt. Am apucat de

mânerul vechi şi l-am răsucit.

Am împins uşa uşor şi am lăsat-o să se deschidă până s-a oprit de la sine.

Ochii mei se plimbară repede de la patul în dezordine, acoperit cu haine, la fereastra deschisă.

Am făcut chestia asta de două ori – aşa de greu îmi era să accept ceea ce vedeam acolo.

O femeie asiatică, de o vârstă nedefinită, stătea ghemuită pe pervazul ferestrei.

Neglijeul ei alb, subţire era reliefat superb de lumina slabă a soarelui. Mânecile ei şi bretonul părului scurt fluturau în briza uşoară.

Am fost surprinsă de expresia ei copilăroasă, având în vedere atmosfera din cameră.

— Sunt locotenent Boxer, am spus moale, coborând pistolul. Speram din tot sufletul ca Jacobi şi Conklin să mă acopere din spate. Cum te cheamă? Vino înăuntru, ca să putem vorbi.

Ochii femeii licăriră, şi ceva o făcu să zâmbească. M-am uitat la buzele ei rujate. Deodată, şi le încreţi, de parcă ne-ar fi trimis pupici.

— Vrrum, vrrum, zise.

Se petrecu aşa de repede.

M-am aruncat în faţă – prea târziu. Sărise pe fereastră.

Pentru câteva secunde, nu mi-am putut scoate din minte silueta din fereastră. Apoi, aceasta păru a zbura. Mi se întipărise în creier pentru totdeauna.

Jacobi şi Conklin stăteau lângă mine la fereastră când corpul ei se lovi de asfaltul de dedesubt.

Capitolul 90

Lui Louie Bergin nu prea-i căzuseră bine cele douăzeci şi patru de ore în închisoare. Hainele erau răvăşite, iar faţa lui aspră şi nerasă îl făcea să pară că-şi petrecuse noaptea undeva în parc, pe o bancă.

Dar în ochii lui se citea furia.

Şi avea un avocat acum.

Oscar Montana, un tânăr turc, cu faţa ascuţită, făcea parte din rândul avocaţilor din oficiu.

Îl întâlnisem pe Montana înainte, îmi plăcuse de el. Nimerise bine Bergin.

— Ce acuzaţii îi sunt aduse clientului meu? începu Montana, lovindu-şi servieta Halliburton de masă, apoi desfăcându-i clapetele cu zgomot.

— Am făcut o percheziţie în apartamentul domnului Bergin azi-dimineaţă, zise Conklin. Am găsit o femeie frumoasă acolo. Prietena ta, nu, Louie? Pe numele ei Cherry Chu.

— Ea nu are nimic de-a face cu chestia asta, murmură Louie.

Vocea lui Louie semăna cu un vulcan periculos, care stătea să erupă. Conklin se aşează mai aproape de suspect, trăgându-şi scaunul numai la jumătate de metru de acesta.

— Nu, nu are?! continuă Conklin. Ei bine, oricum o s-o reţinem în custodie. De fapt, cred că are de gând să ciripească ceva despre tine. Dacă mă gândesc bine, deja a făcut-o.

Louie îşi strânse pumnii şi scutură din cap sfidător.

— Ea *niciodată* n-ar spune ceva împotriva mea.

— Nici n-a trebuit s-o facă. O reţinem din motiv de *defenestratio*[23], spuse Conklin. Ştii ce e aia, Louie?

— Pentru Dumnezeu, se auzi Montana. Inspectare, eşti un om sadic.

Louie se uita cu neîncredere.

---

[23] Aruncarea unei persoane pe fereastră. (n.red.).

— Sunteţi de la Omucideri şi o reţineţi pentru o crimă sexuală?

Conklin se aşează mai bine în scaun.

— *Defenestratio* este din latină şi înseamnă „în afara *ferestrei”.* Da, Louie. Am încercat s-o salvăm, dar a sărit. O reţinem la morgă. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Louie ţipă un „NU” din toată fiinţa.

Corpul lui părea să se umfle, venele de la gât aproape că-i explodau, iar muşchii îşi măriseră volumul. În clipa următoare, precum Samson care a dărâmat coloanele templului, Louie îşi apăsă pumnii pe masă şi dădu să se ridice.

Conklin se sprijini pe umerii lui Bergin şi-l forţă să se aşeze înapoi.

— Domnule Montana, i-am zis, spuneți-i clientului dumneavoastră să se poarte cum trebuie, altfel îl legăm.

— Louie, nu-i lăsa să te aţâţe, ascultă-i numai.

La fel făceam şi eu, ascultam şi mă uitam.

Conklin gândea repede, se mişca repede. Era un maestru al interogatoriilor. Şi un poliţist curajos pe deasupra.

Acum vedeam de ce Jacobi era aşa de mândru de el. Şi eu eram.

— Am găsit ceva neobişnuit acolo, la morgă, zise Conklin netulburat. Să-ţi spun drept, am fost surprins atunci când medicul legist mi-a atras atenţia asupra acestui lucru. Recunosc că Cherry era o frumuseţe, Louie. Greu de crezut.

Mă uitam cu atenţie la faţa lui Louie în timp ce Conklin scoase şi trânti pe masă două carnete de conducere, ca două cărţi de joc.

Fotografiile erau perfecte pentru comparaţie. Dacă te uitai de la una la alta, se vedea foarte clar. Aceiaşi ochi, aceiaşi pometi. Aceeaşi gură.

Conklin continuă:

— A trebuit să le am în faţă pe amândouă ca să cred. Kenneth Guthrie. Cherry Chu. *Ei sunt una şi aceeaşi persoană.* Bănuiesc că era Ken atunci când aţi comis

crimele, nu-i aşa, Louie? Şi Cherry Chu când era prietena ta. *Iubita ta,* zise Conklin cu o umbră de uimire în voce, *era bărbat.*

Capitolul 91

Mă uitam cum faţa lui Louie din roşie devenea roz, apoi ajungea la alb. Gemea, apoi începu să-şi lovească violent capul de masă. Avocatul lui se ridică de pe scaun, îl prinse de umeri şi-l scutură până se potoli.

Montana se uită în sus spre mine, cu o expresie de neputinţă întipărită pe chip. Şi nu juca teatru.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, domnule inspector? Aveţi vreo dovadă împotriva domnului Bergin? Dacă nu, mă scuzaţi că vă dau dracului şi să ne vedem în instanţă.

— Am ridicat o amprentă a lui Louie de pe una dintre victime, i-am zis, iar ADN-ul său este la laborator. Marcat cu „urgent” şi „atenţie”.

— El v-a dat ADN-ul său?

— Fără să ştie. Noi l-am cules, am zis, aşezându-mă lângă Louie şi vorbindu-i doar lui. Louie, ajută-mă să înţeleg de ce tu şi „Cherry” le-aţi omorât pe acele tinere. Eu şi inspectorul Conklin ne dorim foarte mult să auzim versiunea ta. Poate găsim nişte circumstanţe atenuante…

— Să mi-o sugi…

— Hmm. Ei bine, ai avut dreptate, Richie, i-am zis eu lui Conklin. Louie nu se omoară după femei, dar trag concluzia că e atras de ele sexual. Tu ce zici?

— Şi atunci intră Ken în scenă, zise Conklin, făcându-mi mie jocul. El era cel care pescuia pentru Louie. Nu-i aşa? Tu le violai, şi apoi amândoi le făceaţi de petrecanie. Şi după ce tu şi iubitul tău le omorâţi, ce urma? Vă distraţi de minune, nu? Cred că juraţii o să te urască pentru asta, nu-i aşa, locotenente?

— Louie, nu răspunde. Nu spune niciun cuvânt, zise Montana repede.

— Ba cred c-o să ne spui totul, i-am zis lui Bergin, fiindcă noi suntem mai înţelegători decât vor fi juraţii. Şi apoi, mai sunt *astea.*

Am lipit de tablă un plic alb. Îi era adresat lui Louie,

mâzgălit cu cerneală albastră. Îl vedea, dar nu-l putea atinge.

Clipi rapid fiindcă recunoscuse scrisul.

Puteam să pun pariu.

— Moartea lui Cherry pe alee este o nimica toată pe lângă ce-o să ţi se întâmple ţie, i-am zis. Te-ai gândit cum o să fie? Vreo douăzeci şi ceva de ani în rândul condamnaţilor la moarte, cu gândul la acul care o să te omoare?

— Gata, locotenente, sări Montana, lovind servieta cu palma. Domnul Bergin n-a fost nici măcar amendat pentru trecere neregulamentară…

— O să-l prindem pe domnul Bergin pentru trei crime, am sărit la rândul meu. Dar asta e tot ce vă ofer.

Şi le-am arătat cu degetele cam o jumătate de centimetru.

— Chiar aşa? Atât de mult? comentă Montana.

— O femeie tânără a fost găsită acum doi ani în LA, aruncată la marginea autostrăzii. ADN-ul colectat de la ea se potriveşte cu cel de la victimele lui Louie. Dacă omul tău se hotărăşte să coopereze în cazul crimelor Fetelor din Maşină şi a celei din LA, o să-i punem o vorbă bună la procuror. Să vedem dacă îl scăpăm de sentinţa la moarte. Ai cuvântul meu.

— O să mai vorbim despre asta. Louie, hai să plecăm acum! îl îndemnă Montana.

— Oferta nu durează foarte mult, am zis eu, acoperind plicul.

— Pot să mă uit la scrisoarea aia? întrebă timid Louie.

În ultimele minute, expresia lui Louie se înmuiase precum ceara de la lumânarea aprinsă. Ochii îi erau roşii, iar faţa ascundea o mare durere provocată de pierderea sa.

— Asta face parte din probe, i-am zis, uitându-mă în ochii lui mari şi umezi. Dar am să-ţi citesc un rând sau două.

Am deschis plicul pe care-l luasem de pe panoul din sufrageria lui Louie. Am scos cinci pagini subţiri, scrise de

la o margine la alta cu un scris ordonat, cu litere rotunde.

— Cred că mai scria la ea când am intrat, vezi că semnătura e mâzgălită. Cerneala e umedă.

Gura lui Louie era căscată. Respiraţia întretăiată. Ochii aţintiţi.

— Cherry scrie aici: „Iartă-mă, dragostea mea, dar nu pot trăi fără tine. Tu ai fost singurul meu vis pe care voiam să-l văd împlinindu-se…” Ei bine, urmează câteva chestii foarte personale, am zis, netezind paginile şi băgându-le înapoi în plic. Mi se sfâşie inima.

Louie spuse:

— Spune-mi ce am de făcut. Orice.

— Ascultă-mă, interveni Montana, atingându-l cu mâna pe braţ. Nu spune o vorbă. Lasă-mă să-mi fac treaba! Singurul martor pe care-l au este *mort.*

Lucrurile parcă o luaseră razna. Louie aproape îl lovi pe avocat, îndepărtându-i mâna, şi-l trânti apoi cu tot cu scaun la podea. Sângele îi ţâşni lui Montana din nas.

Am sărit de pe scaunul meu când Louie se ridică, cu pumnii încleştaţi şi ţipând la el.

— Nu înţelegi, căcatule ce eşti? Puţin îmi pasă dacă mor sau trăiesc. Viaţa mea e terminată. N-am s-o mai văd niciodată. Se întoarse cu o privire pierdută spre mine. Ce trebuie să spun ca să-mi dai SCRISOAREA aia nenorocită?

— Spune-ne numai ce ai făcut.

— Bine, o să spun.

Inima mi-o luă razna de bucurie.

M-am străduit să rămân impasibilă, chiar dacă în capul meu dansam deja sub râuri de şampanie.

Am ieşit din cameră să mă asigur că se înregistra în continuare. M-am întors când Conklin îl ajuta pe Montana să se ridice.

— O să-l sun pe procuror, l-am anunţat pe Louie. O să-ţi dau o copie a scrisorii. Imediat ce mărturiseşti tot.

Capitolul 92

Jacobi se simţea ca pe val gândindu-se cum Louie se transforma într-o grămadă de carne moale – era fantastic că făcuse parte din echipa care îl îngenunchease pe psihopat. Pe *ambii* psihopaţi.

Acum, la 8.00 seara, era încă la lucru, încercând să pună la zid un alt ticălos.

Poate unul mai rău. Posibil cel mai periculos criminal care existase vreodată în San Francisco.

Conducea o maşină a poliţiei fără însemne. O luă spre nord, pe Leavenworth, pe urmele maşinii Mercedes coupé negru a lui Dennis Garza, aflat la o distanţă mică în faţă. Ceaţa se ridica straniu din asfalt, chiar dacă ploaia răpăia în continuare.

Se opri la semaforul de la Clay, se uită lung la stopurile roşii, gândindu-se la viaţa frumoasă pe care trebuia s-o fi avut Garza.

De ce naiba îşi tăia singur craca de sub picioare făcând-o pe Dumnezeu acolo, la spital?

Maşinile care veneau luminară interiorul automobilului din faţa lui. Jacobi fu surprins peste măsură s-o recunoască pe Yuki Castellano conducând maşina Acura dintre el şi Mercedes. Ce naiba făcea acolo?

Coloana se urni, şi Jacobi acceleră, încercând să nu scape din ochi cele două maşini. Surpriza lui se transformă în certitudine când văzu că şi Acura se ţinea după Mercedesul din faţă. Jacobi se gândi atunci la cele două opţiuni posibile. Dădu drumul la sirenă şi la lumini, transformând vechiul Crown Vic într-o arătare venită din iad.

În faţa lui, avocatul se uită în oglinda retrovizoare şi trase maşina pe dreapta.

Jacobi se strecură în spatele ei, sună la Dispecerat şi le ceru ca o altă maşină nemarcată să continue urmărirea Mercedesului. Le spuse numărul acestuia şi închise. Apoi

se dădu jos din maşină.

Merse spre Acura, se aplecă până la înălţimea geamului şi aprinse lanterna în ochii lui Yuki.

— Pot să văd permisul? întrebă el.

— Sigur, domnule poliţist. Îl am chiar aici. Cu ce am greşit?

— Permisul, vă rog.

— Da, zise Yuki, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

Se întoarse să caute în geanta ei, împrăştiind cărţile de credit şi mărunţişul din portofelul ei. Părea cam nervoasă, nu era în apele ei. Îşi găsi, în sfârşit, permisul şi i-l dădu poliţistului.

Jacobi luă carnetul şi se întoarse la maşina lui. Îl verifică pe computer, ca să-i dea ei timp să se mai gândească. Apoi merse înapoi la maşina lui Yuki, prin ploaia deasă, şi-i ceru să coboare.

— Vreţi să ies din maşină?

— Exact. Coborâţi şi puneţi mâinile pe capotă. Vă deranjează dacă mă uit înăuntru? E ceva despre care ar trebui să ştiu? Armă? Droguri?

— *Warren?* Tu eşti? Sunt *eu,* Yuki. Ce e cu toate astea?

— Asta vreau să ştiu şi eu.

Yuki era aproape udă până la piele, cu părul în ochi, semănând cu un Yorkie ud ciuciulete. Purta pantaloni de trening, un tricou subţire, papuci de casă, fără ciorapi. Dinţii îi clănţăneau de frig.

Jacobi aruncă o privire scurtă în interiorul maşinii, apoi îi spuse lui Yuki:

— OK, poţi să intri în maşină.

Se uită la ea cum îşi puse centura, îi dădu permisul înapoi şi spuse:

— Te urmăresc de ceva vreme, Yuki. Ce naiba făceai aici?

— Mă urmăreai?

— Răspunde-mi la întrebare.

— Ieşisem la o plimbare, atâta tot, răspunse ea, nervoasă.

— Nu mă minţi! Te ţineai după Mercedesul acela.

— Nu… Mă rog. Şi ce dacă? Voiam să… nimic!

— Gândeşte-te la ce spui, zise el, ridicând vocea ca s-o sperie un pic. Dacă tipul ăla e cel care crezi că este, nu te gândeşti că nu l-ar deranja să te dea la o parte din calea lui? Gândeşte-te numai, e evident.

O văzu pe Yuki cum îşi ţuguie buzele, dar nu scoase un cuvânt.

— Să ştii că nu fac pe durul aici ca să mă distrez. Yuki, eşti o persoană prea drăguţă şi mult prea deşteaptă pentru asta. O cauţi cu lumânarea, şi mă rog la Dumnezeu să nu găseşti nimic.

Yuki îşi şterse apa de pe faţă şi dădu din cap.

— O să-i spui lui Lindsay?

— Asta depinde de tine.

— O să mă duc acasă, Warren. Nu mă opresc nici măcar ca să pun benzină. E bine aşa?

— Da. Apropo, trebuie o inspecţie nouă la maşină, a expirat cea veche. Ai grijă.

— Mersi, Warren.

— În regulă. Vezi cum conduci. Şi fii fată cuminte!

Jacobi se întoarse la maşină, gândindu-se la slujba lui. Apoi, mintea îi zbură la un restaurant mic, aproape de apartamentul lui, de unde avea să-şi cumpere nişte mâncare gătită. Acasă avea să bea un şpriţ mic şi să se uite la meciul echipei 49ers.

Când deschise portiera, în difuzor auzi numerele lui de serviciu.

Capitolul 93

Jacobi trase în spatele Fordului albastru parcat la intersecţia dintre Taylor şi Washington. Ieşi iarăşi în ploaia aia supărătoare, se duse către maşina cealaltă şi schimbă câteva vorbe cu Chi şi cu Lemke.

În timp ce Fordul lor se îndepărta, Jacobi traversă Washington Street şi se ascunse sub copertina neagră pe care era scris cu litere aurii: Venticello Ristorante.

Urcă scările clădirii bej cu două etaje. Aerul cald şi mirosul de oregano şi de usturoi îl învăluiră când intră în hol. Maţele începură să-i chiorăie.

În dreapta, fata de la garderobă îi ceru haina, dar el refuză. Se opri pentru un moment, cu ploaia şiroind, iar apoi intră pe o uşă şi coborî pe scări undeva în stânga, către restaurantul propriu-zis.

Jacobi se aşeză pe un taburet, comandă un Buckler şi-şi puse haina pe un scaun de lângă el. Apoi, îi spuse barmanului că avea nevoie să meargă la toaletă.

Coborî vreo douăzeci de trepte până în sala mică dreptunghiulară, cu geamuri înalte ce dădeau spre stradă; doar vreo zece mese erau ocupate. Un şemineu din teracotă albastră domina spaţiul strâmt.

Masa doctorului era chiar lângă foc, cu spatele către Jacobi. O femeie foarte frumoasă îi zâmbea. Vinul roşu sclipea în paharele din faţa lor.

Jacobi trecu pe lângă masă, împingând scaunul doctorului. Fu încântat de cum se întoarse acesta, cu o faţă furioasă.

Jacobi se scuză, părând cât se poate de serios:

— Hei, îmi pare rău. Scuze.

Apoi merse mai departe, se duse la baie şi urcă din nou la bar.

Bău o bere şi încă una, foarte încet. Plăti după fiecare halbă. Mai lăsă o bancnotă de cinci dolari pe tejghea în momentul în care doctorul brunet şi prietena lui trecură

spre garderobă.

Jacobi se strecură pe uşă înaintea lor şi ieşi în noaptea nemiloasă. Porni maşina, dădu drumul la ştergătoare şi anunţă prin staţie unde se afla.

Mercedesul negru ieşi din parcarea de pe Taylor, şi Jacobi îl urmă îndeaproape, convins că doctorul n-avea să-l alerge prea tare pe vremea asta. Nu cu femeia aia blondă drăguţă care aproape că-i stătea în poală, cu braţele încolăcite de gâtul lui şi sărutându-l în spatele urechii.

Doctorul o luă spre Pacific Street, merse pe ea de-a lungul a două cvartale, apoi vira dreapta pe Leavenworth şi trecu de alte patru blocuri, către Filbert.

Jacobi îl văzu pe Garza oprind maşina în faţa garajului, deschizând uşa acestuia şi intrând.

Jacobi conduse pe lângă casa de un galben pal şi trecu mai departe. Întoarse până ajunse înapoi peste drum de casa lui Garza, de unde putea să supravegheze mai bine.

Spatele îi amorţise şi trebuia să se ducă la baie. Se gândea să iasă, să-şi facă nevoile lângă roata din spate, când văzu cum se sting luminile de la parterul casei. După un sfert de oră, se stinseră şi cele de la etaj.

Jacobi o sună pe Lindsay. O anunţă că-l urmărea pe Garza de când acesta plecase de la spital. Mda, ore suplimentare. *Gratis.*

— Nici măcar nu a trecut pe roşu, Boxer. Omul a luat cina cu o tipă cam de patruzeci de ani, o blondă slăbănoagă. S-au ţinut de mână la masă. Apoi, ea s-a căţărat pe el în drum spre casă. Din câte am văzut, zise Jacobi, doctorul poate fi acuzat doar că are o iubită.

Capitolul 94

Mă plimbam nervoasă de colo-colo pe coridoarele de la Reanimare din Spitalul Municipal, când Jacobi mă sună să-mi spună că Garza avea să stea acasă în noaptea aceea.

M-am lăsat moale într-un scaun albastru din plastic, gândindu-mă ce proastă fusesem să-mi trimit partenerul acolo pentru nimic. Şi totuşi, nu puteam crede că Garza nu era vinovat de toate astea.

Imagini mi se perindară prin minte – mama lui Keiko, genunchii slăbiţi, căzătura pe trotuar, acea femeie glumeaţă, plină de viaţă, care ar fi putut să mai trăiască multă vreme.

M-am gândit la nasturii aceia de pe ochii ei stinşi şi de pe ai celorlalţi treizeci şi unu care fuseseră marcaţi la fel.

Acei nasturi nenorociţi. Ca nişte semne.

Dar unde era plăcerea criminalului dacă nimeni nu înţelegea ce făcea şi de ce?

Mi-am amintit aroganţa bărbatului care-i avusese în grijă. Doctorul care spusese: „Câteodată bate un vânt neprielnic”.

Şi m-am întrebat pentru a o suta oară dacă Dennis Garza era ca unul dintre acei criminali ţicniţi şi depravaţi, ca Charles Cullen şi Swango, acel chirurg din Ohio, medici obsedaţi de puterea de a lua vieţile oamenilor.

M-am răsucit în scaunul meu, am vărsat jumătate din ceaşca de cafea şi m-am uitat cum balta se prelingea pe adidaşii mei Nike.

„Oh, Doamne, Lindsay. Vrei să prinzi un criminal. *Nu poţi nici măcar să-ţi bei cafeaua cum trebuie.”*

Am luat o bucată de ziar, am şters mizeria şi am aruncat ceaşca la gunoi, zicându-mi: „Gata, mi-a ajuns pe ziua de azi”.

Garza se dusese la culcare, şi, dacă mai aveam ceva minte, aveam să fac şi eu la fel.

Îmi trăgeam fermoarul de la jachetă, când am auzit

telefonul.

— Locotenente? şopti o voce. Sunt Noddie Wilkins. Asistenta de la Spitalul Municipal. Mi-aţi spus să vă sun, zise ea. Un alt pacient a murit. Şi nasturii aceia…

Mi se făcu rău de la stomac.

— Când s-a întâmplat?

— Chiar acum.

— Care e numele pacientului?

— Anthony Ruffio. Corpul e încă la Reanimare.

Am luat-o la fugă pe scări, întrebându-mă câţi pacienţi muriseră în acel spital, câţi dintre ei fuseseră găsiţi cu nasturii aceia cu caduceu pe ochii lor fără viaţă.

Dar de data aceasta era diferit.

Eram în spital, şi probabil că şi asasinul era tot aici.

Capitolul 95

Am luat-o pe scări către Reanimare, urcând câte două trepte odată. Un criminal maniac umbla liber prin spital, şi acum se ivise ocazia de a-l prinde asupra faptului.

l-am arătat insigna mea asistentei-şefe de la Reanimare şi am stat lângă ea până l-a chemat prin pager pe medicul de gardă de la secţie.

Doctorul Daniel Wassel apăru câteva momente mai târziu. Un bărbat slăbuţ, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu un nas lung şi subţire. Ochii aveau cearcăne adânci de la nesomn.

I-am spus cine eram, l-am pus la curent cu investigaţiile noastre şi i-am cerut o listă cu tot personalul care lucra în momentul în care un pacient pe numele lui Anthony Ruffio a fost internat la Reanimare după operaţie.

Şi i-am cerut să-mi arate corpul lui Ruffio cât mai repede posibil.

Doctorul se alarmă, şi ochii lui adormiţi se măriră pe măsură ce toropeala îi dispărea.

— Nu înţeleg, locotenente, de ce e poliţia aşa de interesată de moartea acestui pacient?

— Să zicem că, pentru moment, este o moarte suspectă.

— Totul e aşa de ireal, până şi explicaţiile dumneavoastră, zise el.

Doctorul Wassel deschise uşa glisantă de la cămăruţa întunecată şi aprinse lumina. Neonul licări pentru o clipă.

Privirea ni se îndreptă direct spre corpul victimei.

Mă cuprinse un sentiment de teamă când am dat la o parte cearşaful de pe faţa mortului.

Ruffio părea şocat de propria moarte. Gura lui era deschisă, pielea palidă, aproape transparentă.

Se vedea nişte sânge coagulat în jurul nărilor şi un pic de lipici în colţul gurii unde fusese intubat în timpul operaţiei.

Am dat cearşaful mai în jos şi am văzut incizia încă

proaspătă, care mergea de la coşul pieptului către buric.

L-am acoperit înapoi pe domnul Ruffio până în creştetul capului.

Când m-am întors, am zărit o pereche de nasturi cu caduceu uitându-se la mine de pe noptiera de lângă pat. M-am aşezat între nasturi şi doctorul Wassel.

— Din acest moment, personalul spitalului nu va mai intra în această cameră, am anunţat. Vor veni imediat oamenii de la laboratorul criminalistic. După ce termină ei, medicul legist îl va transporta pe domnul Ruffio la morga poliţiei.

— În acest caz, trebuie să anunţ directorii.

— Doctore, vorbeşte cu cei de sus.

Am luat nişte mănuşi de latex şi un plic din buzunarul meu de la jachetă şi am pus nasturii în el, înainte ca aceştia să dispară. Am sunat la echipa tehnică şi am găsit doi criminalişti care lucrau în schimbul de noapte. Le-am cerut ajutorul, şi ei au acceptat imediat. Apoi l-am sunat pe Jacobi. L-am scos din pat.

În timp ce aşteptam să vină întăririle, am demarat propria investigaţie. Era ca şi cum mă băgăm singură în gura lupului.

Am tot arătat insigna, adresând iritată aceeaşi întrebare doctorilor, asistentelor, infirmierelor: „Unde eraţi atunci când Anthony Ruffio a fost internat la Spitalul Municipal? Unde eraţi atunci când a decedat?”

În timpul fiecărui interviu, căutam un gest, un tremur al vocii, un „ceva” care să mă lumineze şi să mă ajute să descopăr ucigaşul.

N-am detectat niciun indiciu.

Capitolul 96

Doctoriţa Marie Calhoun era medicul de gardă de la Urgenţă din noaptea aceea. Puţin trecută de treizeci de ani, cu părul numai bucle brunete, unghii neîngrijite şi o energie aproape maniacă.

Am stat de vorbă în spatele biroului asistentelor de la Urgenţă. Cu ochii în altă parte, vorbind grăbită, scurtând cuvintele, doctoriţa Calhoun încerca să-mi explice cauza morţii lui Ruffio.

— Domnul Ruffio a zburat din Geneva, cu escală în New York, zise ea scurt. A fost o călătorie lungă, iar piciorul lui stâng era în ghips. În avion, a început să aibă probleme cu respiraţia. Când a aterizat, a fost adus imediat la Urgenţă.

— L-ai văzut când a ajuns aici?

— Da. I-am făcut o radiografie amănunţită şi am descoperit că avea o embolie pulmonară imensă. Am făcut şi nişte raze X la piciorul rupt, şi am mai găsit un cheag şi acolo. I-am dat un anticoagulant, heparină, pentru a dizolva cheagurile; apoi l-am pus pe respiraţie artificială la Terapie Intensivă. După aceea, aflu că începuse să vomite sânge, să aibă sânge în fecale. Apoi a intrat în şoc.

— Dar care a fost cauza?

— Nu mi-am dat seama atunci. L-am dus repede la Chirurgie, unde am văzut că sângera masiv de la un ulcer la stomac. De la heparină, sângele se subţiase prea mult…

Doctoriţa îşi scutură buclele în timp ce-mi povestea în continuare, părând a încerca ea însăşi să înţeleagă mai bine ce se întâmplase.

— Bill Rosen, zise ea, un chirurg foarte bun. A încercat din răsputeri să rezolve ulcerul ăla. I-am dat pacientului o serie de perfuzii, dar acesta avea hemoragie generală, şi n-am mai putut face nimic. Era deja în insuficienţă respiratorie severă, şi totul s-a dus naibii în sala de operaţie.

— Adică?

— Practic, l-am pierdut pe masă. Rosen l-a resuscitat, l-a stabilizat. Ruffio a murit după ce fusese deja la Reanimare vreo douăzeci de minute.

Mi se părea ca un déjà-vu. Keiko Castellano primise o cantitate prea mare dintr-un alt anticoagulant. Şi asta o omorâse.

— Mă iertaţi că nu ştiu chestiile astea, doctore, dar cât de des se întâmplă ca heparina să dilueze sângele excesiv?

Ea se uită la mine, iar ochii ei negri se făcură ca onixul.

— Ce vreţi, pentru numele lui Dumnezeu, să întrebaţi?

— Este posibil ca Ruffio să fi primit prea multă heparină?

— Orice e posibil. Dar e o cauză mai evidentă, iar aceasta va apărea în raportul meu, adăugă Calhoun cu subînţeles. Aproape că i-am auzit dinţii scrâşnind.

— Nivelul de alcool în sânge al bărbatului era de zero douăzeci şi şase când a venit. În termeni medicali, asta înseamnă beat mort. Cred c-a tras la măsea în avion. Poate tot din cauza beţiei a şi căzut şi şi-a rupt piciorul.

— Îmi pare rău, dar nu văd legătura.

— Ulcerele hemoragice sunt destul de frecvente la alcoolici. Nimeni nu ştia de acest ulcer, continuă Calhoun. Poate îi era jenă că bea aşa de mult.

— Deci spuneţi că este un deces din neglijenţă.

— Exact. Am terminat?

— Nu chiar, am spus.

La Urgenţă fusese adus un tânăr pe targă. Sângele îi curgea dintr-o rană deschisă la picior. Urla de durere. Am păşit în faţa lui Calhoun înainte ca aceasta să se repeadă la victimă.

— Era doctorul Garza în spital atunci când s-a internat Ruffio?

— Nu-mi amintesc. N-am idee. De ce nu-l întrebaţi?

— O voi face. Ştiţi despre nasturii pe care infirmiera i-a găsit pe ochii lui Ruffio după ce acesta a murit?

— Nasturi? Nu ştiu despre ce vorbiţi, locotenente. Dar Anthony Ruffio nu a murit de la nasturi. Ulcerul acela l-a doborât.

Capitolul 97

În dimineaţa următoare, stăteam în Explorerul meu amărât, gândindu-mă la cât de mult timp petrecusem cu echipa tehnică şi cu Jacobi, dezbătând problema corpului lui Ruffio.

Acum mă uitam cum ploaia firavă bătea în raza farurilor maşinii mele. Soarele se ridica încet.

Am ieşit din parcare, direct în Pine Street, întrebându-mă dacă într-adevăr moartea lui Ruffio fusese un accident medical, aşa cum o descrisese Calhoun – şi nu din vina spitalului.

Îmi amintesc disperarea de pe faţa doctoriţei atunci când spuse „sângele se subţiase prea mult” – îmi rămăsese în minte.

Ştiam asta sigur: în jur de şaizeci de angajaţi care se tot perindaseră pe lângă Ruffio în timp ce acesta zăcea inconştient la Reanimare, cu un aparat de respiraţie artificială.

Era foarte probabil să-i fi injectat cineva supradoza de heparină în perfuzie, înainte sau după operaţie.

Garza putea să o fi făcut înainte să iasă din schimb.

Dar era un lucru care nu-mi dădea pace.

Cum ar fi putut pune Garza nasturii pe ochii mortului?

Capitolul 98

Cindy era la biroul ei din camera de la *Chronicle,* lucrând la povestea ei, mai condimentând-o puţin. Trebuia s-o predea la publicare cât mai repede, dar tot se bucură când sună telefonul şi văzu numele de pe ecran.

Ridică şi se gândi: „Uf, ce bine. Poate mergem amândouă la masă”.

— Cindy, ce naiba faci? urlă Lindsay în telefon. Ţi-am cerut să nu scrii nicio poveste despre Garza şi ai fost de acord!

— Linds, a trebuit s-o fac, zise Cindy, cu o voce calmă, ca să nu atragă atenţia tuturor. Sursa mea de la Spitalul Municipal mi-a zis că Garza e interogat de către consiliul director…

— Asta nu dovedeşte nimic, Cindy.

— Ai citit articolul? Am scris, citez: „Se pare că suspect ar fi şeful de la Urgenţă, doctorul Dennis Garza”. „Se pare” nu este un lucru sigur. Fir-ar să fie, Lindsay! Săptămâna trecută, tipul aproape că s-a dat de gol la tribunal. Îşi merită şi el partea lui de poveste!

— Dar dacă e vinovat şi de altceva în afară de malpraxis? Dar dacă, acum, faptul că l-ai aruncat în arenă o să-l facă să se retragă şi mai mult? Dacă îşi face bagajele şi pleacă din San Francisco?

— Ce înseamnă „şi de altceva în afară de malpraxis”?

— Nu ştiu, răspunse Lindsay, cu vocea tot iritată. Încă lucrez la cazul ăsta.

— Şi eu la fel, replică Cindy. Ştii ce, tu nu mi-ai dat nicio informaţie despre cazul ăsta. Eu le-am adunat. E cazul meu încă de la început. Şi nu e deloc cinstit să vii aşa şi să-mi spui ce să fac.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Cindy simţi cum treceau secundele, gândindu-se la lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. Dar totul se rezuma la asta: Lindsay se baza pe ea fiindcă erau prietene – dar acum întrecuse măsura prea

de tot.

— O mulţime de reporteri urmăresc povestea asta, Lindsay! Că o spun eu sau altcineva, Garza tot ajunge în ziare.

Lindsay oftă în urechea ei şi zise:

— Speram să am mai mult timp.

— Ei, bine, visai.

Îşi luară la revedere scurt.

Cindy puse telefonul jos şi se uită la caietul de notiţe. Citi cuvintele pe care de-abia le mâzgălise: „Vinovat şi de altceva în afară de malpraxis”.

Capitolul 99

Noaptea nedormită pe care o petrecusem la Spitalul Municipal mă slăbise şi mă dezamăgise peste măsură. Am aruncat ziarul de dimineaţă la coşul de gunoi de sub biroul meu. Eram mai mult decât sigură că următoarea poveste a lui Cindy avea să fie despre cum erau ucişi oamenii la Spitalul Municipal – şi cum poliţia nu făcea mare lucru.

Venise timpul să renunţ la investigaţia mea personală şi să prezint cazul „nasturelui de alamă" înainte ca Justiţia să intre în gura presei.

Am ridicat telefonul şi l-am sunat pe şeful secţiei.

— Tony, trebuie să ne vedem. E ceva urgent.

Flower Market Cafe de pe Brannan şi Sixth e aproape de ieşirea de pe autostradă şi la câteva străzi de tribunal. În orice altă zi m-aş fi bucurat de atmosfera liniştită a localului, cu pardoseala frumoasă, cu lambriurile întunecate şi care dădea înspre piaţa de flori.

Dar nu şi astăzi.

Eu şi Tracchio ne-am aşezat la una dintre mesele mici, rotunde şi am comandat nişte sendvişuri.

— Spune, Boxer, zise el.

Am fost aşa de liniştită când l-am pus la curent cu toate detaliile pe care le ştiam – despre mama lui Yuki, nasturii puşi pe ochii celor treizeci şi doi de pacienţi, zvonurile, statisticile şi datele despre procesul de malpraxis deschis împotriva Spitalului Municipal.

De asemenea, i-am spus şi despre recordurile proaste ale lui Garza care-l urmăreau prin toate spitalele pe unde se perindase. Am sfârşit cu raportul de urmărire al lui Jacobi şi cu investigaţiile noastre neoficiale de noaptea trecută, după ce un pacient murise în condiţii misterioase.

— Corpul lui Ruffio era la Reanimare, aşteptând să fie mutat la morgă, când cineva i-a pus acei nasturi pe ochi.

— Ce chestie! pufni căpitanul.

— Garza a părăsit spitalul pe la şase seara. Pacientul a

murit imediat după opt, am precizat, dar nu sunt sigură că Garza nu a fost deloc implicat.

— Dacă Garza nu era acolo, cum poţi spune că are ceva de-a face cu asta?

— El are acces în orice loc din spital. Poate i-a dat supradoza aceea pacientului înainte de a pleca, şi medicamentului i-a luat ceva ore până să-şi facă efectul. Poate are un complice sau poate nu e el vinovatul, am recunoscut. Dar Tony, pentru numele lui Dumnezeu, Garza ar putea fi un monstru nemilos! Şi cred asta din tot sufletul. Oricum, trebuie s-o „luăm înaintea presei”. *Chronicle* l-a pus pe pagina trei azi-dimineaţă.

Căpitanul dădu farfuria la o parte şi mai comandă o cafea.

— Yuki a depus plângere? mă întrebă el.

— Da. Dar autopsia lui Claire arată numai că a primit mai multe medicamente decât trebuia. Nici o dovadă că ar fi fost omorâtă. Cam acelaşi lucru mă aştept să văd şi în raportul despre Ruffio.

— Cu alte cuvinte, ai adunat nişte chestii diferite care nu se leagă în niciun fel, nu duc nicăieri.

— Simt că mă îndrept într-o direcţie greşită, Tony. Presimţirile mele sunt negre şi n-o să dispară aşa de uşor.

— Deci acum ce mai vrei să faci?

Fiindcă rezolvasem cazul cu Fetele din Maşină, aveam un cuvânt greu de spus.

— Vreau să împânzesc spitalul cu poliţişti, am zis. Să împrumut nişte oameni de la Droguri să lucreze sub acoperire. L-aş supraveghea pe Garza 24 din 24 şi aş vrea să am pe cineva şi în farmacia spitalului.

Tracchio îşi goli ceaşca de cafea. Se vedea că se gândea dacă să pună la treabă o parte din oamenii noştri, şi aşa puţini, doar pentru „presimţirile” mele negre.

— Pentru cât timp?

— Sincer? Habar n-am.

Tracchio îi ceru chelneriţei nota de plată, şi apoi se întoarse spre mine.

— Îţi dau patru oameni pentru o săptămână. Apoi

evaluăm situaţia. Lindsay, să mă ţii la curent. Vreau să ştiu tot ce se întâmplă, nu mai lucra pe la spatele meu!

M-am întins şi i-am strâns mâna lui grăsuţă.

— N-aş putea nici dacă aş vrea.

Capitolul 100

Jacobi era aşezat pe scaunul pasagerului din maşina gri, uitându-se la casa aceea înaltă, galbenă de pe Filbert. Doctorul Garza ajunsese acasă de vreo jumătate de oră, cu ochii la ştirile de seară. Deodată, uşa de la garaj se deschise brusc şi un Mercedes Roadster negru dădu înapoi, cu scrâşnet de cauciucuri.

Rich Conklin se îndreptă în scaunul şoferului. Jacobi sună la secţie şi dădu codul 33[24].

Lângă el, Conklin numără până la cinci, apoi îndreptă maşina nemarcată de poliţie în aceeaşi direcţie, la vreo zece lungimi de Mercedes.

— Stai liniştit, îl avertiză pe Conklin. Avem destule întăriri.

— Ce naiba? răbufni Conklin. De unde ştim dacă Garza este în maşina aia?

— Vrei să te întorci să supraveghezi casa?

— Nu. Aş vrea să mă clonez.

Jacobi râse scurt.

— Crezi că încap doi ca tine în lumea asta?

Apoi rânji, aducându-şi aminte de vremea când fusese la fel de neexperimentat cum era şi Conklin, când de-abia aştepta orice urmărire, orice arestare; chiar dacă era epuizat, Jacobi începea să aibă iarăşi acele trăiri.

Conklin o luă la stânga pe Jones, frână repede la semaforul de la Greenwich şi trecu pe lângă şcoala primară Yick Wo.

Jacobi sună la dispecerat.

— Mercedes negru sport coupé, WDF 390, spre nord pe Jones, zise el, în timp ce traversau Lombard şi Francisco, zburând prin intersecţii, frânând la Columbus şi încercând din nou la secţie.

Se auzi radioul când o altă maşină de poliţie nemarcată zări Mercedesul pe Columbus şi anunţă intersecţia:

---

[24] Cod pentru situaţii de urgenţă. (n.red.).

— Se pare că se duce spre Cannery South.

Conklin porni girofarul. O luă brusc la dreapta, apoi luă viteză pe o stradă paralelă cu Columbus. Era o altă rută spre destinaţia probabilă a lui Garza, Ghirardelli Square.

Jacobi îi spuse lui Conklin să parcheze pe Beach Street, aproape de colţul cu Hyde.

— Trebuie să treacă pe aici din clipă în clipă.

Circulaţia era greoaie la ora aceea de vârf, şi trotuarele, încă pline de pietoni care se uitau la tarabele vânzătorilor ambulanţi.

— Ăla e, zise Conklin.

Jacobi văzu cum micul Roadster trase lângă trotuar. Bărbatul dinăuntru coborî, îmbrăcat cu un pardesiu Armani din caşmir, cu părul în bătaia vântului.

Se uită cu uimire cum Garza veni înspre maşină. „Fir-ar al naibii.” Bătu cu pumnul în geamul de la locul pasagerului.

Jacobi cobori geamul şi se uită la doctor cu o privire plictisită.

— Aşteaptă, inspectore, mă întorc imediat, îi zise Garza; apoi traversă strada peste liniile de tramvai şi intră în clădirea bej cu semnul de neon roşu deasupra, Buena Vista.

Jacobi îl vedea pe Garza prin geamurile bistroului, comandând ceva de la barman.

— Ce-a fost asta? întrebă Conklin, puţin nedumerit. Nu numai că ne-a păcălit, dar ne mai face şi proşti. Cam neplăcut.

Jacobi simţi că îl apucă iar durerea de cap. Să vină Garza la ei nu făcea parte din niciun plan. Cum să reacţioneze?

— E cam naşpa, Richie, zise, dar jocul de-abia a început.

Jacobi se uită prin geam cu atenţie cum Garza plecă din cafenea, aşteptă să se facă verde, traversă strada şi veni spre maşina lor. Bătu iarăşi în geam şi-i dădu lui Jacobi două ceşti de cafea puse într-un suport.

— Fără zahăr, e tare, zise Garza. O să fie o noapte lungă.

— Mulţumesc. Foarte frumos din partea dumneavoastră,

răspunse Jacobi. Sper să vă întorc politeţurile cât mai curând.

Se uită după Garza cum se urcă în maşina lui şi semnalizează intrarea în trafic. Jacobi sună la dispecerat, zicând:

— Avem nevoie de o maşină pentru o urmărire. Suspectul o ia spre sud pe Hyde şi merge regulamentar. Închise telefonul şi se întoarse spre Conklin. O să facă el o greşeală, sunt convins. Aşa se întâmplă mereu cu ăştia care se cred deştepţi.

Jacobi deschise capacul de la cafea, vărsă un pliculeţ de zahăr înăuntru şi amestecă. Gustă prudent din ea.

Capitolul 101

Era 20.45, şi noaptea se aşternea pe coridoarele spitalului. Garza plecase cu multe ore înainte de la birou, îmi făcuse cu mâna de parcă eram prieteni la cataramă şi ieşise în stradă.

„Îl distrează chestia asta, nu?”

În timp ce bântuiam holurile de la Urgenţă la Reanimare, mă tot gândeam la un alt plan.

Poate Garza nu era un ucigaş.

Poate numai semăna cu unul.

Dar dacă nu era Garza, atunci cine ar putea fi?

Băteam acelaşi drum de atâtea zile, că aproape mă dădusem de gol.

Căutam ceva nou şi am urcat la etajul trei, la Oncologie.

Abia am păşit în hol, că am şi văzut ceva care îmi făcu părul măciucă.

Un bărbat alb, de aproape treizeci de ani, cam un metru optzeci, şaptezeci şi cinci de kilograme, cu părul de culoarea nisipului sub o şapcă albastră de baseball, o jachetă gri şi pantaloni negri, vorbea în hol cu o asistentă cam obosită.

Felul de a sta al bărbatului era cam neobişnuit – repeziciunea cu care schimba priviri cu asistenta, modul cum se uita la ea mă pusese pe gânduri. Instinctul îmi spunea că era ceva în neregulă.

Cappy McNeil era un poliţist experimentat de la Omucideri. Lucrase mulţi ani de zile cu Jacobi, şi stătea acum de pază la etajul de dedesubt.

L-am sunat şi, un minut mai târziu, ne-am întâlnit la camera 386 – chiar când omul cu părul ca nisipul se strecură în camera pacientului.

Am oprit cu mâna uşa care dădea să se închidă şi am strigat:

— Opreşte-te chiar acolo!

Am scos insigna şi, apucându-l pe suspect de braţ, l-am

făcut să se întoarcă. L-am împins la perete cu putere.

În spatele meu, Cappy blocase ieşirea cu trupul lui de o sută douăzeci de kilograme.

— Cum vă numiţi? l-am întrebat pe tânăr.

— Alan Feirstein. *Ce mai e şi asta?*

— Ţineţi mâinile sus pe perete, domnule Feirstein. Aveţi ceva prin buzunare despre care să ştiu? Droguri? Ace? Vreo armă?

— Am o periuţă de dinţi, strigă el. Cheile de la maşină. Şi un pachet de bomboane Good and Plenty.

L-am pipăit peste tot, am căutat în toate cele zece buzunare ale lui. I-am zis:

— O să vă iau portofelul.

— Draga mea, zise Feirstein şi se întoarse rugător către femeia palidă din pat, eşti trează?

O mulţime de tuburi şi de fire ieşeau din braţele ei spre aparatul de perfuzii şi către un monitor cardiac.

— El este soţul meu, se auzi femeia, cu o voce slăbită de medicamente. Alan este soţul meu.

Am examinat permisul lui Feirstein. Mi se pusese un nod în stomac, inima îmi bătea mai tare.

Tipul ăsta nu avea nicio armă asupra lui, nici nasturi. La naiba, avea până şi semnul de donator de organe pe carnetul de conducere.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat eu încet.

— O să stau peste noapte, zise el. Carol are limfom. Metastază.

Am înghiţit cu greutate.

— Îmi pare nespus de rău, i-am spus. Ceea ce s-a întâmplat aici este o greşeală imensă. Nu ştiu cum să-mi cer iertare.

Bărbatul dădu din cap, nu zise nimic, lucru pentru care i-am fost mai mult decât recunoscătoare. Soţiei i-am spus:

— Să aveţi mare grijă, bine?

Apoi, eu şi Cappy am ieşit în hol.

— Doamne, zic eu, mă simt foarte prost, Cappy. Mi s-a părut că pun ceva la cale. Tipul încerca să se strecoare ca să doarmă aici, pe podea! Cum am putut să fiu aşa de

proastă?

— Se mai întâmplă, şefa, zise el, dând din umeri. Ne întoarcem de unde am plecat.

Cappy coborî la etajul lui, iar eu m-am dus în camera de aşteptare din faţă de la Urgenţe.

Eram dezamăgită şi jenată. Simţeam că aveam să mă sufoc dacă nu trăgeam un foc.

Cari Whiteley, directorul spitalului, declarase în repetate rânduri că rata mortalităţii de la Spitalul Municipal era similară cu rata celorlalte spitale, iar nasturii cu caduceu erau doar o glumă.

Îl luasem pe Tracchio după mine bazându-mă numai pe instinct.

Riscant pentru el. Riscant pentru mine.

Automatele din colţul camerei de aşteptare de la Urgenţă se porniră, gata să servească pungi pline cu bunătăţi în locul acela pustiit de culoare.

Am băgat o bancnotă de un dolar, am apăsat pe nişte butoane şi am văzut cum pacheţelul portocaliu de Reese’s Pieces căzu în tavă.

Aveam să stau acolo toată noaptea. Voiam să se creadă că eram acolo să descoperim un criminal nenorocit şi să salvăm vieţi.

Dar exista şi posibilitatea să mă fac de râs. Oh, Doamne, bietul bărbat şi soţia lui. Ce dezastru!

Partea a șasea
VERDICTUL

Capitolul 102

„Din toate zilele posibile, de ce trebuie ca tocmai astăzi să întârzii?”

Luptându-se să care geanta prea mare, Cindy mută servieta cu laptopul pe umărul stâng şi încercă să meargă mai iute pe McAllister către tribunal, gândindu-se că nu pierduse nicio zi de când începuse procesul.

Iar acum, mărturiile zbuciumate şi interogatoriile încrucişate se terminaseră.

Azi, O’Mara şi Kramer aveau să-şi prezinte pledoariile finale, indiferent dacă ea se afla sau nu pe treptele curţii de judecată când aceasta îşi deschidea uşile dimineaţa.

Of, Doamne.

Dacă îi luase locul un alt reporter… Nu prea suporta ideea asta.

Cindy traversă McAllister pe roşu, către tribunal, o clădire din cărămidă de culoare deschisă aflată cu faţa spre intersecţia dintre McAllister şi Polk.

Se uită în sus şi răsuflă uşurată când văzu că uşile erau încă închise.

Şi o văzu pe Yuki, la capătul scărilor, cu mâinile încleştate pe mânerul servietei. Privea în gol.

Cindy era cam îngrijorată pentru Yuki. Pierduse mult în greutate, devenise foarte fragilă. Şi, mai mult, nu se mai dusese la lucru de la moartea mamei sale.

Procesul o consuma enorm, şi se vedea de la o poştă. Cindy îşi croi drum prin mulţimea care aştepta pe scările tribunalului şi o strigă pe Yuki în timp ce urca spre ea. Într-un final, Yuki o văzu şi spuse:

— Ce s-a *întâmplat?* Mi-am făcut griji pentru tine.

— Accident pe BART, răspunse Cindy. Am stat o jumătate de oră între staţii. Am înnebunit, nu alta!

Oamenii de la pază deschiseră uşile grele de oţel, iar Cindy şi Yuki intrară odată cu mulţimea adunată acolo.

Liftul burduşit de oameni îi duse la etajul patru. Din

cauza mulţimii, Cindy fu despărţită de Yuki pentru câteva momente în drumul lor spre sala 4A. Cindy se duse direct la banca din spatele sălii, din zona rezervată presei.

Se uita cum oamenii continuau să intre. Apoi îşi porni laptopul.

Începu să scrie.

Maureen O'Mara poartă un costum Oscar de la Renta de un roşu intens. Acesta este costumul ei de luptă, culoarea cu care iese la atac, fiindcă aşa vrea ea ca juraţii să-şi amintească de pledoaria ei finală.

Capitolul 103

Judecătorul Carter Bevins îşi scutură ceasul de la mână, apoi se întoarse, cu ochelarii puşi la ochi, către Maureen O'Mara. O întrebă dacă era gata să înceapă.

— Da, Onorată Instanţă, zise O'Mara, aşezându-se în spatele pupitrului din stejar.

Îşi ordonă notiţele, dar nu avea nevoie de ele. Le revăzuse împreună cu colegii ei de mai multe ori noaptea trecută, îşi memorase punctele-cheie, ştia care era tonul potrivit şi ce avea să spună. Pusese tot ce avea în această pledoarie, iar viitorul ei depinde mult de acest proces.

Se descurcase minunat până acum, şi o ştia prea bine.

Dar acum trebuia să dea lovitura de graţie.

Respiră adânc, le zâmbi juraţilor şi începu:

— Doamnelor şi domnilor, acum trei ani, Spitalul Municipal San Francisco s-a privatizat; a fost vândut unei corporaţii. De atunci, zise O'Mara, numărul victimelor rezultate din cauza erorilor de medicamentaţie *s-a triplat* în acest spital. *De ce?* Consider că din cauza greşelilor provocate de incompetenţă şi de munca excesivă. În ultimii trei ani, aproape trei sferturi din personal a fost înlocuit cu oameni mai puţin experimentaţi care lucrează mai multe ore pentru mai puţini bani. Spitalul câştigă bani, continuă O'Mara, dar preţul care trebuie plătit e inacceptabil de mare.

Aţi auzit mărturiile despre circa douăzeci de morţi tragice, fără sens, şi asta numai pentru că s-au internat la Spitalul Municipal.

Este îngrozitor şi strigător la cer. Iar managerii spitalului sunt singurii vinovaţi. Fiindcă nu le pasă nici cât negru sub unghie de pacienţii lor. Ci numai de ce le intră în buzunar. O'Mara se plimbă prin faţa juraţilor, îşi puse mâinile pe bara din faţa lor şi îi privi fix în timp ce le vorbea. Am auzit despre doctorul Garza săptămâna trecută, continuă O'Mara. De trei ani, dumnealui lucrează

pe postul de şef al Secţiei de urgenţă de la Spitalul Municipal, şi nu m-a contrazis că, în tot acest timp, rata mortalităţii pacienţilor internaţi la Urgenţă a depăşit orice statistici. Şi doctorul Garza ne-a spus el însuşi de ce s-au întâmplat toate astea: „Câteodată bate un vânt neprielnic”. Doamnelor şi domnilor, nu e nimic mai rău într-un spital decât „un vânt neprielnic”. *Dar există şi medicamentaţie greşită.* Exprimarea legală este „funcţionarea sub standardul impus practicii”. Cu alte cuvinte, malpraxis. Când l-am întrebat pe doctorul Garza dacă are vreo legătură cu moartea acelor pacienţi, el a răspuns: „Invoc al Cincilea Amendament”. Imaginaţi-vă, numai. A refuzat să răspundă fiindcă nu voia să se acuze pe el însuşi! N-a fost ăsta un răspuns? Bineînţeles că a fost.

Nimeni nu mai tuşea, şi parcă încetaseră chiar şi să respire. O’Mara continuă la fel, uitându-se în ochii fiecărui jurat.

— Ăsta nu este un caz despre crime. Nimeni nu-l va acuza pe doctorul Garza de vreo *crimă,* chiar dacă a făcut acea declaraţie care-l incriminează.

Dar ceea ce *vrem* de la dumneavoastră este să faceţi responsabil spitalul pentru acest „vânt neprielnic”. Vă *cerem* să pedepsiţi Spitalul Municipal pentru faptul că acesta a pus mai presus propriul profit, nu sănătatea pacienţilor săi. Şi vă mai *rugăm* să oferiţi clienţilor noştri o recompensă de cincizeci de milioane de dolari – sumă ce va zdruncina spitalul, chiar dacă nu poate răscumpăra moartea celor douăzeci de oameni.

Doamnelor şi domnilor, acest spital trebuie oprit de la jocul de-a ruleta rusească – şi dumneavoastră puteţi face acest lucru. Puneţi-vă întrebarea – dacă o persoană care vă este dragă sufletului s-ar îmbolnăvi sau ar fi rănită, aţi vrea s-o duceţi la Spitalul Municipal? Dar dumneavoastră aţi vrea să mergeţi acolo? V-aţi mai pune problema să mergeţi, după ce aţi auzit aici? Vă rog, luaţi aceste mărturii cu dumneavoastră în camera de deliberare – şi daţi-le câştig de cauză clienţilor mei şi celor pe care i-au pierdut la Spitalul Municipal. Acordaţi-le suma maximă de

despăgubiri. Şi, tot în numele lor, vă mulţumesc.

Capitolul 104

Yuki aşteptă la coada lungă din faţa toaletei pentru femei. Cu braţele încrucişate, cu bărbia băgată în piept, se gândea ce impact avusese pledoaria finală a lui O'Mara asupra ei. Şi se întreba, a nu ştiu câta oară, de ce n-o smulsese pe maică-sa de acolo înainte ca nenorocitul ăla de Garza s-o omoare.

Coada înaintă atât de încet, încât, atunci când Yuki intră la baie, pauza era pe sfârşite.

Dădu drumul repede la apa rece şi se stropi pe faţă. Apoi încercă să găsească şerveţelele de hârtie cu ochii închişi.

Îşi uscă faţa şi, când deschise ochii, o văzu pe Maureen O'Mara în faţa oglinzii, împrospătându-şi machiajul.

Yuki fu plăcut surprinsă de întâmplare.

O felicită pentru pledoaria ei şi se prezentă:

— Lucrez pentru Duffy & Rogers, dar am venit aici pentru că mama mea a murit recent la Spitalul Municipal.

— Îmi pare rău să aud asta, zise O'Mara, dând din cap.

Apoi se întoarse spre oglindă.

Yuki fu şocată de această reacţie. Dar imediat se gândi că mai mult ca sigur O'Mara era absorbită de proces, pregătindu-se pentru pledoaria lui Kramer.

Costumul lui Maureen O'Mara era splendid. Dinţii îi erau albi, iar părul ei avea strălucirea pe care o vezi numai în reclamele de la televizor. „Femeia asta are mare grijă de ea", zise Yuki ca pentru ea, iar observaţia asta o irită puţin.

Îi veni dintr-odată în minte faptul că nu-şi mai făcuse nimic la păr de luni de zile. Cât despre îmbrăcăminte, alterna cele două costume bleumarin. Devenise un automatism să se îmbrace.

De când murise mama ei, chiar nu-i mai păsa cum arăta.

Lângă ea, O'Mara îşi împrospătă rujul, dădu jos un fir de păr de pe guler şi plecă din toaletă fără să se mai uite deloc la Yuki.

O femeie corpolentă, într-un costum cu dungi subţiri, o întrebă pe Yuki dacă o deranja să se dea puţin la o parte, ca să ajungă la săpun.

— Oh, nu, nu-i nicio problemă.

Yuki se dădu câţiva paşi înapoi, zicându-şi: „Şi ce dacă Maureen O'Mara era o scorpie înfumurată?!"

Cu toate astea, voia ca ea să câştige.

Voia ca ea să aibă o victorie *zdrobitoare.*

Capitolul 105

Lawrence Kramer îşi aranjă hârtiile în timp ce judecătorul lua loc şi portărelul încerca să facă linişte.

Se simţi puternic, nerăbdător să înceapă, fericit că-şi făcuse de dimineaţă porţia de alergat de opt kilometri, timp în care îşi revizuise pledoaria.

Era gata de atac.

Dacă n-ar fi fost acest tâmpit, Garza, nu ar fi avut nicio îndoială care ar fi fost verdictul. Nenorocitul ăsta avea să-şi piardă slujba. Dar ar fi o consolare minimă în cazul în care spitalul ar fi pierdut.

Kramer se ridică în secunda în care judecătorul îl strigă pe nume. Îşi încheie costumul de culoare bleumarin şi salută juraţii călduros, de parcă îi ştia de ani de zile.

— Există o mare diferenţă între greşeala umană şi malpraxis, zise Kramer, începându-şi în trombă pledoaria. Gândiţi-vă cum e la Urgenţă. Oameni care intră acolo de pe stradă, bolnavi şi răniţi, victime ale căzăturilor, ale accidentelor rutiere, oameni care sunt traumatizaţi. Uneori, nici nu pot să vorbească. Imaginaţi-vă viteza cu care se iau decizii de viaţă şi de moarte de către doctorii care nu-şi cunosc pacienţii, care nu au la îndemână dosarele lor medicale şi nu au timp pentru teste amănunţite. Atunci când doctorul trebuie să se mişte repede ca să salveze o viaţă, el trebuie să ia acea hotărâre. Asta e ce vreau să spun. O femeie de şaizeci şi cinci de ani, precum mama mea sau a dumneavoastră, vine la Urgenţă pentru un atac ischemic tranzitoriu. Un infarct minor şi un ritm neregulat al inimii. Dacă nu sunt tratate, pacienta poate muri. Un doctor decide să trateze situaţia cu un anticoagulant, pentru a preveni formarea de cheaguri de sânge. Un altul crede că e mai bine pentru pacientă să i se introducă imediat un stimulator cardiac. Ăsta e momentul luării unei hotărâri. În oricare din cazuri, decizia luată de doctor are riscurile ei; pacienta poate muri în timpul

operaţiei sau de la medicamente…

— Kramer! Vorbesc cu tine. Nenorocitule! Căcat ce eşti! Îţi baţi joc de moartea fiului meu. Un bărbat, la câteva rânduri în spatele mesei avocaţilor apărării, se ridicase şi striga din toate puterile. Era Stephen Friedlander, tatăl băiatului care murise de la injecţia de insulină prescrisă colegului de cameră. Faţa lui Friedlander era palidă, schimonosită, cu muşchii încordaţi în timp ce-l ameninţa cu degetul pe Kramer. Să te ia dracu'! îi zise lui Kramer. Apoi se întoarse spre masa avocaţilor apărării, îi arătă cu degetul pe fiecare dintre cei trei din echipa lui Kramer – doi bărbaţi şi o femeie, tineri – cu feţele îngrozite. Să te ia dracu' pe tine! Pe tine! Şi pe tine!

Judecătorul strigă la aprod, chiar în momentul în care Kramer i se adresa.

— Potoleşte-l! zise judecătorul. Omul ăsta sfidează curtea.

— Onorată Instanţă! Avocata acuzării foloseşte diverse tactici pentru a şoca. Ea e cea care a orchestrat totul.

O'Mara replică imediat:

— Crezi că eu i-am cerut să facă asta? Eşti nebun?

Bevins le ordonă scurt:

— Amândoi, treceţi în biroul meu!

În secunda următoare, Kramer auzi o femeie ţipând! Se întoarse şi văzu faţa lui Friedlander contorsionată şi pălind ca de moarte. Era evident că omul avea probleme – respira repede şi-şi întindea braţele în faţă, disperat. Se agăţă de femeia de lângă el care urla, înainte să-i cadă cu totul în poală, şi apoi pe podea.

— Chemaţi ambulanţa, strigă Bevins la oamenii de pază. Şedinţa se suspendă până la ora două. Aprod, du-i pe juraţi în camera lor!

Se dezlănţuise iadul.

Kramer văzu un bărbat cu ochelari, reporter la *Chicago Tribune,* deschizând uşa pentru ieşire în caz de incendiu şi ţinând-o blocată aşa.

Alarma de la uşă sună asurzitor, iar o echipă de medici urcă repede pe scări şi intră în sala de judecată.

Capitolul 106

Cindy se simţea cam neliniştită şi cu mintea confuză când şedinţa începu din nou. Scena cu Friedlander i se tot repeta în cap, cu o viteză uluitoare: înjurăturile şi ţipătul, modul cum se prăbuşise sărmanul om, sirena alarmei pe care o pornise prietenul ei nou, Whit Ewing de la *Chicago Tribune* atunci când deschisese uşa pentru ieşire în caz de incendiu.

Judecătorul lovi cu ciocănelul, şi murmurul din sală se linişti.

— Ca să se ştie, zise Bevins, l-am chestionat pe fiecare jurat în parte, şi sunt fericit să vă anunţ că opinia lor asupra cazului acestuia nu va fi influenţată de incidentul de azi-dimineaţă. Se uită spre avocaţii apărării. Domnule Kramer, sunteţi gata să continuaţi?

— Sunt, Onorată Instanţă.

Kramer făcu câţiva paşi către pupitru, dar zâmbetul lui era forţat.

Cindy se aplecă în scaunul ei şi o atinse pe Yuki pe umăr. Îi şopti:

— Acum să vedem!

— Doamnelor şi domnilor, zise Kramer. Vă pot asigura că domnului Friedlander i s-au acordat îngrijirile necesare, şi medicii spun că se va recupera pe deplin după acest atac de inimă.

Clienţilor mei, la fel ca mie, le pare rău pentru ce i s-a întâmplat. Şi-a pierdut fiul, şi durerea este imensă. Dar, chiar dacă ne pare rău, sarcina dumneavoastră ca juraţi este să hotărâţi verdictul în acest caz pe baza faptelor, nu a emoţiilor. Aşa cum spuneam mai devreme, este foarte important să distingem între greşeli şi malpraxis.

Este o greşeală atunci când o asistentă încurcă medicamentele pe tavă sau un doctor tratează o altă urgenţă şi uită să noteze pe fişă, aşa că pacientului i se mai dă o doză de medicament. Acestea sunt greşeli.

Malpraxisul este neglijenţă crasă. De exemplu… Şi să ştiţi că vă voi menţiona câteva cazuri reale. Un doctor care lasă pacientul pe masa de operaţie în timp ce se duce să-şi depună nişte bani la bancă. Sau un tampon chirurgical uitat în corpul pacientului. Un doctor beat sau intoxicat de droguri tratează un pacient sau nu-i dă tratamentul fiindcă are prejudecăţi împotriva unui pacient sau unei categorii de pacienţi. Sau îi recomandă un tratament de care ştie că nu are nevoie. Asta e neglijenţă crasă. Asta înseamnă malpraxis. Kramer se îndepărtă de pupitru şi se apropie de boxa juraţilor,plimbându-se prin faţa lor cu paşi mici. Este îngrozitor ce li s-a întâmplat oamenilor amintiţi aici. Asta nu trebuie să v-o spun, o ştiţi deja. Dar, în fiecare dintre situaţiile menţionate în sala aceasta, doctorii, asistentele şi chiar pacienţii au făcut aceleaşi greşeli care se petrec în toată ţara, în fiecare zi. Erori umane. Greşeli nevinovate. Oricât de mult ne-ar plăcea să credem că doctorii sunt infailibili, asta e o speranţă deşartă. Doctorii şi asistentele sunt fiinţe umane care vor să-i ajute pe oameni şi fac pe dracu’ în patru să ducă treaba la bun sfârşit.

Anul trecut, o sută cincizeci de pacienţi au intrat pe uşile Spitalului Municipal cu răni şi tot felul de boli. Şi au primit o îngrijire medicală excelentă, aşa cum ar primi-o în orice spital din oraşul acesta. Vă rog, lăsaţi la o parte retorica inflamatorie şi accentul pus pe diferenţa dintre greşeli şi malpraxis şi daţi un verdict favorabil pentru Spitalul Municipal.

Oraşul San Francisco, oraşul nostru, are nevoie de acest spital.

Capitolul 107

Yuki stătea cu Cindy pe holul din faţa sălii 4A, cu spatele rezemat de peretele rece de marmură, în timp ce lumea se scurgea afară.

Cindy era emoţionată; reporterul din ea fierbea, întrebând:

— Deci ce crezi?

Un grup de avocaţi ai apărării şi directorii spitalului trecură pe lângă ele, pălăvrăgind despre proces. Un avocat bătrân, viclean, îmbrăcat în costum gri spunea:

— Bine că-l avem pe Kramer. Şi-a revenit excepţional. Tipul e un superstar.

Grăbită, O'Mara, cu chipul lipsit de expresie, se duse spre lift. Uşile se deschiseră imediat, de parcă ar fi aşteptat-o.

— Yuki? întrebă Cindy din nou. Părerea ta, ca avocat. Care crezi c-o să fie verdictul?

Yuki simţi neliniştea din vocea lui Cindy, o văzu urmărindu-i pe avocaţi cu privirea şi ştiu că Cindy voia să intre în miezul evenimentelor de la tribunal.

— Ambele părţi s-au descurcat extrem de bine, şi-au făcut meseria ca la carte, zise Yuki. Ştii, nu există „îndoială firească" într-un caz civil. De obicei se decide asupra „superiorităţii probelor". Aşa că fiecare jurat va avea definiţia proprie a…

— Nu poţi să-ţi dai seama deloc?

— E ca şi cum ai da cu banul, Cindy. Juraţii pot lua orice decizie.

Cindy îi mulţumi, spuse c-avea să se întoarcă mai târziu şi apoi o luă la fugă pe scări.

Yuki aşteptă următorul lift, se urcă în el şi se uită cum se luminau numerele de la patru la unu.

Apoi ieşi în hol, trecu de pază şi ajunse afară, în aerul rece de octombrie.

În faţa tribunalului erau două grupuri de reporteri, unul

în jurul lui Larry Kramer, iar celălalt pe lângă Maureen O'Mara, îndesându-le microfoanele în faţă, făcând poze şi trimiţând informaţii la dubiţele cu antenă de satelit parcate pe McAllister.

Oricare ar fi fost rezultatul, atât lui Kramer, cât şi lui O'Mara li se făcea publicitate cât nici nu visaseră vreodată.

În timp ce trecea pe lângă ei, gândul lui Yuki zbură undeva cu două luni în urmă, la ultimul proces în care pledase, şi-şi aminti cât de bună fusese. Cum stătuse pe acele trepte ale tribunalului, sufocată de presă.

Oh, cât de mult îi plăcuse asta. Şi cât de mult se schimbase în ultimele două săptămâni.

Lăsase maşina la trei străzi de tribunal.

Luă biletul de parcare din aparat, îl puse în geantă, scoase cheile şi se urcă la volan.

Porni motorul, apoi stătu acolo pentru un timp, uitându-se la celelalte maşini, la trecătorii de pe trotuarul din faţa ei, pierduţi în rutina zilnică.

Era o lume cu care nu mai avea nicio legătură. Nu avea niciun loc unde să meargă.

Un sentiment apăsător de tristeţe începu să crească înăuntrul ei. Venise ca din senin, nu ştia de unde, împovărând-o. Îşi încrucişă braţele pe deasupra volanului, se aşeză cu capul pe ele şi începu să plângă.

Capitolul 108

Eu şi Claire eram la ora cinei la Susie's, acolo unde mirosul de friptură de porc şi de banane coapte, după care îmi lăsa gura apă, îmi făcea maţele să chiorăie. În timp ce le aşteptam pe celelalte, Claire ne povestea despre un caz recent care o întorsese pe dos. Începuse să lucreze la el cu noaptea-n cap.

— O fată, nouăsprezece ani, aparent sinucidere, a fost spânzurată de un cablu înfăşurat de uşa de la baie…

— Înfăşurat împrejurul *uşii?*

— Da. Un capăt era legat de clanţă, apoi strecurat pe sub uşă, dat peste partea de sus şi apoi legat în jurul gâtului.

— Isuse! Chiar a făcut ea asta?

— E o enigmă, zise Claire, turnând la fiecare bere din halba mare, rece. Prietenul ei, un tip jegos de vreo douăzeci şi opt de ani, cu violenţă domestică la activ, a fost, bineînţeles, singurul martor. A sunat la 911 şi a anunţat sinuciderea – după o ceartă între ei. A spus că a tăiat frânghia şi i-a acordat primul ajutor. Oh, şi încă o chestie – era gravidă.

— Ah, nu!

— Da. Pompierii au ajuns primii acolo şi au încercat să ţină corpul ei în viaţă ca să salveze copilul. Aşa că au început s-o resusciteze. Apoi, cei din echipa medicală o preiau şi încearcă şi *ei* s-o resusciteze. După aceea, cei de la Urgenţă îşi fac şi ei partea şi, în plus, fac o cezariană pe loc. Până să ajungă la mine a trecut pe la patru echipe de salvare, tăiată, învineţită peste tot, cu răni la spate şi la gât şi nu mai ştiu ce i s-a mai întâmplat fetei ăleia, săraca. Deci stau şi mă întreb dacă prietenul ei o aranjează şi apoi o spânzură, ca să acopere crima. Sau a fost sinucidere, iar toate urmele alea sunt de la operaţiunile de resuscitare?

— Dar cu copilul ce s-a întâmplat?

— Ah, fătul. Era prea mic, numai douăzeci şi şase de

săptămâni. A trăit câteva minute la spital.

Loretta ne dădu meniurile şi bolul cu chipsuri. Îi spuse lui Claire că arată minunat în albastrul acela, iar mie, că aş avea nevoie de o vacanţă.

I-am mulţumit călduros şi i-am spus că le aşteptăm pe Cindy şi pe Yuki înainte să comandăm. I-am cerut nişte pâine, şi apoi m-am întors spre Claire.

— Dublă crimă sau sinucidere? murmură Claire şi oftă. E prea devreme să ne pronunţăm. Trebuie să dau timpul înapoi, să intervievez prima echipă care a intervenit, să-i întreb ce anume au *văzut...*

Claire se opri, iar eu m-am întors spre uşa prin care intra Cindy.

Puloverul ei gri îi punea în valoare obrajii roz şi părul blond. Dar se vedea clar că era îngrijorată, după liniile de pe frunte.

Se întreba dacă noi două aveam să îngropăm securea războiului.

M-am ridicat, am mers către ea şi am îmbrăţişat-o zdravăn.

— Îmi pare rău, Cindy, i-am zis. Aveai toate motivele să scrii povestea aia despre Garza. Ţi-ai făcut meseria, iar eu nu trebuia să exagerez.

Capitolul 109

Un pic mai târziu, Cindy părea îmbujorată, emoţionată, dar poate şi puţin speriată. Ne spunea cum mergea procesul de malpraxis în momentul când Yuki ajunse la Susie's. Întârziase mult şi arăta ca naiba, chiar mai rău decât mine. Se strecură pe banchetă lângă Cindy, care-i strânse mâna protector.

— Ai ajuns aici chiar la timp, zise Cindy.

— La timp pentru ce?

— Sunt gata să vă dau o veste de milioane.

Pe cât de fericită arăta Cindy, pe atât de epuizată era Yuki. Părul dezordonat, ochii adânciţi şi bluza ei roz pal cu un nasture lipsă.

Când Cindy îşi puse reportofonul pe masă, am şoptit către Yuki:

— Eşti bine?

— Niciodată nu m-am simţit mai bine, zise ea cu un râs firav.

— Deci ai vestea mare în chestia aia mititică? o întrebă Claire pe Cindy.

Cindy rânji.

— Nu pot să-i dezvălui numele, zise ea, dând drumul la casetă. E asistentă la Spitalul Municipal. Ascultaţi aici!

Mă cuprinse un sentiment sumbru.

Şi mă rugam lui Dumnezeu să mă fi înşelat.

Caseta porni, şi o voce monotonă de femeie se auzi din aparat.

Noddie Wilkins vorbise şi cu alţii, de data asta cu cei de la *Chronicle.*

„— Le-am văzut cu ochii mei, zise vocea. Sunt aievea ca întunericul nopţii. Intri în cameră, şi pacientul e mort, cu acei nasturi aşezaţi pe ochi.

— Asigură-mă că am auzit bine, am auzit-o pe Cindy spunând, cu o voce diferită. Deci, când pacienţii mor, se pun nasturi pe ochii lor?

— Nu, nu la fiecare pacient. Numai la câţiva. Am văzut chestia asta de trei ori, alţii au văzut şi ei.

— Am un milion de întrebări în cap, dar hai să încep cu începutul! Cum arată nasturii ăia?

— Sunt de metal, ca monedele, şi *gravaţi* cu caduceul. Nimeni nu a fost prins asupra faptului.

— Câţi pacienţi au fost găsiţi cu acei nasturi pe ochi?

— Nu ştiu, probabil o grămadă.

— E vreun tipar? Altcineva vede aşa ceva? Adică, o anumită vârstă, un grup etnic, o boală?

— Am văzut numai trei dintre ei, dar toţi diferiţi. Ascultă, trebuie să plec acum…

— Numai o întrebare. Te rog. Ai vorbit cu cineva despre asta?

— Cu şeful meu. Mi-a spus că e o idee prostească, o glumă. Dar trebuie să recunoşti, e cam ciudat, nu crezi?

Vocea lui Noddie se înăbuşi, ca şi cum ar fi acoperit microfonul cu mâna. Vorbea cu cineva. Când începu din nou, vocea ei era tensionată.

— Trebuie să plec. Sunt în timpul programului, şi e nevoie de mine. Prea puţini oameni…

— Sună-mă dacă…”

Cindy închise reportofonul şi se uită la feţele noastre şocate. Apoi se întoarse la mine.

— Lindsay, spune-mi te rog, spitalul acoperă crimele multiple?

N-am zis nimic. M-am dat mai departe de masă.

Mintea mi se învârtea ca o morişcă.

Numai ce-i cerusem scuze lui Cindy pentru că exagerasem spunând că nu trebuia să relateze nimic, deşi avea tot dreptul să o facă.

Cum puteam să-i mai cer o dată?

— Lindsay, *ştiai deja,* nu? zise Yuki, citindu-mi pe chip ceva ce nici nu ştiam că lăsam să se vadă. Ştiai deja despre nasturi, nu-i aşa? Da, ştiai.

— Oh, nu pot să vorbesc despre asta.

— Lindsay, insistă Cindy. *Tu ştiai* despre nasturi, nu? Spune-mi, te rog, ce înseamnă asta.

— Îţi spun eu, zise Yuki, forţându-se. Cineva *însemnează* acei pacienţi. Poate îi şi omoară. E un tip arogant. E psihopat. Cu cine crezi că seamănă, Lindsay?

Am oftat lung, m-am uitat după Loretta şi am comandat o altă halbă de bere. Deodată, Yuki se întinse peste masă şi mă prinse de antebraţ.

— Te rog, zise ea. Nu-l lăsa pe Garza să scape cu toate crimele astea.

M-am uitat în ochii lui Yuki – negri şi foarte trişti. Mă salvase când avusesem nevoie şi, în plus, îmi era foarte dragă.

— Ne ocupăm noi, i-am spus prietenei mele. Dacă Garza e vinovat de ceva, orice ar fi, îţi promit că-l prindem.

Capitolul 110

Pe un post-it roz pe care Brenda îl lipise de telefon scria: „Şeful T. vrea să te vadă IMEDIAT”.

Ce mai era acum?

Am urcat scările câte două, croindu-mi drum prin labirintul de birouri către cel din colţ – al lui Tracchio –, lambrisat, ce dădea spre toate magazinele cămătarilor de pe Bryant Street.

Chiar când am intrat, Tracchio închidea telefonul. Îmi flutură o bucată de hârtie în faţă.

— O reclamaţie, locotenente. Doctorul Dennis Garza te acuză de hărţuire. Spune c-are să dea în judecată secţia de poliţie şi are să ceară o grămadă de bani. Ce zici?

— Ei bine, lasă-l s-o facă. E aşa plin de el!

— Hai, nu mă lua cu de-astea, Lindsay. Despre ce e vorba?

Ca termen juridic, „hărţuire” înseamnă cuvinte sau acţiuni îndreptate fără niciun motiv înspre o anumită persoană care e deranjată de asta sau care suferă de o tulburare emoţională.

Avusesem acel motiv cu vârf şi îndesat.

Mai mult, nu dormisem decât patru ore şi nu mâncasem decât un bol de Special K[25].

Mi-am pierdut imediat controlul.

— Îl strângem cu uşa, o să ciripească precum o privighetoare, am strigat la el. Ce tupeu are să ne ameninţe! E un psihopat. Trebuie să mă sprijini şi să mă laşi să-mi urmez instinctul.

— Câte milioane ai în bancă, locotenente? mă întrebă Tracchio. Vrei să ajungem de unde am plecat?

Am tăcut, uitându-mă fix în ochii mici şi căprui ai lui Tracchio, aşteptând să-mi revin un pic.

— Ai ceva împotriva lui? mă întrebă. Spune-mi cinstit!

— Nimic, nici o firimitură.

---

[25] Tip de cereale. (n.red.).

— Îl sun pe tip, zise el. O să-ncerc să-l fac să se răzgândească. Ce are să-mi spună?

— Eu şi Jacobi i-am supravegheat casa toată noaptea. L-am urmărit până la lucru în dimineaţa asta.

Tracchio scutură din cap.

Am mers până în pragul uşii şi, când să ies, m-am întors spre el.

— Apropo, *Chronicle* are o pistă în legătură cu nasturii ăia despre care-ţi spuneam.

— Oh, Hristoase.

— Reporterul încă mai lucrează la asta, dar e clar că bomba are să explodeze. Curând.

Tracchio ridică receptorul.

— Îl suni pe Garza?

— Nu, pe primarul din La Jolla. Să văd dacă mai e valabilă oferta pe care mi-a făcut-o, mârâi Tracchio. Pleacă de aici!

„Bine, domnule. Sigur. Am plecat deja.”

În timp ce ieşeam, l-am auzit pe Tracchio cerându-i secretarei să-i facă legătura cu doctorul Garza.

Capitolul 111

Yuki era încă în pat când telefonul sună lângă urechea ei. Era Cindy care ţipa în receptor:

— Se întorc juraţii cu verdictul. Dormi, Yuki? E aproape unsprezece şi un sfert.

— Sunt trează, sunt trează!

— Bine, hai, mişcă-ţi fundul până aici! Grăbeşte-te!

Douăzeci de minute mai târziu, Yuki intră în sala de judecată 4A, conştientă de privirile aţintite asupra ei în timp ce dădea la o parte genunchi osoşi şi serviete până la singurul loc ce rămăsese liber.

Yuki îşi încrucişă braţele şi picioarele, îngrămădindu-se pe banchetă.

Se uită drept în faţă atunci când judecătorul Bevins spuse:

— Vreau să atrag atenţia tuturor. Nu vreau să văd reacţii nelalocul lor atunci când se va citi verdictul. Altfel, am să-i arestez pe cei vinovaţi. Oricine nu-şi poate controla emoţiile are posibilitatea să plece acum. Bun, atunci înmânaţi-mi, vă rog, verdictul.

Primul jurat era un bărbat grăsuţ, la vreo cincizeci de ani, ochelari cu rame groase, faţa bronzată. Purta o jachetă de jucător de golf şi o cămaşă albă călcată frumos, iar manşetele de la pantalonii lui Dockers, de culoare crem, îi atingeau călcâiele pantofilor din velur.

Lui Yuki i se păru un om cu principii morale sănătoase, o persoană căreia îi displac dezordinea şi „greşelile”. Cel puţin, spera să fie aşa.

Judecătorul Bevins se uită la hârtii pentru câteva minute, apoi se întoarse spre primul jurat şi-l întrebă:

— Această decizie este unanimă?

— Da, Onorată Instanţă.

— În cazul lui Jessie Falk împotriva Spitalului Municipal, credeţi că spitalul a acţionat neglijent?

— Da.

— Şi reclamantul a fost păgubit?

— Da, a fost.

— Cu ce sumă, mai exact? întrebă judecătorul.

— Două sute cincizeci de mii de dolari, Onorată Instanţă.

— Au fost acţiunile pârâtului din acest caz atât de explicite, încât să justifice despăgubirile punitive?

— Da, au fost.

— Şi care sunt aceste despăgubiri?

— Cinci milioane de dolari, onorate judecător.

Lumea din sală icni.

Judecătorul lovi cu ciocănelul şi aşteptă până când se liniştiră toţi.

Apoi continuă să citească numele celorlalţi nouăsprezece reclamanţi, unul câte unul, punându-i primului jurat aceleaşi cinci întrebări şi primind aceleaşi cinci răspunsuri. Fiecăruia i se acordase două sute cincizeci de mii de dolari despăgubiri şi alte cinci milioane despăgubiri punitive.

Yuki simţea că plutea.

Spitalul fusese găsit vinovat de neglijenţă crasă.

Neglijenţă la toate capetele de acuzare.

În ciuda avertizărilor judecătorului, sala erupse în urale şi ţipete în partea reclamanţilor.

Judecătorul Bevins bătu în zadar cu ciocănelul. Clienţii lui O'Mara se ridicară de pe scaune şi se învălmăşiră în jurul acesteia, formând un fel de scut de protecţie. Îi strângeau mâinile, o îmbrăţişau şi o sărutau. Alţii stăteau acolo şi plângeau în hohote.

Yuki simţea aceeaşi emoţie explozivă. În timp ce judecătorul mulţumea şi îi lăsă să plece pe juraţi, Yuki o auzi pe Cindy strigând-o.

Cindy rânjea de fericire şi-i făcea cu mâna de pe scaunul lor.

— Ar trebui să fiu neutră, zise Cindy către Yuki în timp ce ieşeau împreună, făcându-şi loc printre mulţimea de pe hol. E un verdict nemaipomenit. O'Mara e în al nouălea cer. Cât îi revine ei din banii ăştia? Optsprezece milioane? Oh, Yuki.

Yuki încercă să-şi ascundă emoţia prin tuse, dar ochii ei erau plini de lacrimi. Simţea o greutate în piept şi nu se putea abţine din hohotit.

— Nu pot face asta, zicea ea cu vocea înăbuşită de plâns. Nu sunt deloc aşa.

Capitolul 112

Jamie Sweet plângea de mama focului, iar hohotele lui le rupea inimile părinţilor, Melissa şi Martin Sweet. Se aplecară peste pătuţul mic, alintându-l încă puţin înainte să fie nevoiţi să plece din cauză că se încheia programul de vizită.

— Nu vreau să rămân aici. Vă rog, vă rog, nu, se tânguia băieţelul de cinci ani.

Bărbia era zgâriată, un dinte din faţă era rupt, iar buza de jos – crăpată şi umflată.

Şi braţul fracturat.

— Dar de ce nu pot să vin acasă? Vreau să vin acasă. Trebuie să vin acasă.

— Băieţelul meu, zise Melissa, ridicându-l de pe pernă şi strângându-l la piept.

— Jamie, interveni tatăl, doctorii vor să te ţină aici peste noapte ca să-ţi dea un medicament pentru durere. Mâine-dimineaţă, asta facem primul lucru – venim să te luăm. Primul lucru, promit. Uite ce ţi-am cumpărat eu şi mami.

Melissa îşi şterse lacrimile de pe faţă şi ridică o pungă frumos colorată. O scutură puţin. Era ceva greu înăuntru.

— Vrei să vezi?

Hohotele lui Jamie se opriră în timp ce mama lui despacheta cadoul din hârtia lui specială. Apăru o maimuţică umplută cu paie, cu pantaloni de polcă şi un tricou cu dungi.

— Numele lui este Hooter, zise Melissa.

— Hooter?

— Este o maimuţică vorbitoare. Apasă pe stomăcelul ei, îi spuse Melissa.

Băiatul deveni curios. Întinse mâna stângă; cealaltă mână părea cu mult mai mare prin comparaţie – din cauza ghipsului.

Luă maimuţica de jucărie şi o apăsă pe stomac.

— Hoo, hoo, hoo, zise Hooter cu o voce amuzantă. Ţi-ai îmbrăţişat azi maimuţica?

Băieţelul zâmbi. Ochii şi expresia feţei i se îmblânzeau câte puţin, de la medicamentele împotriva durerii. O asistentă apăru în pragul uşii.

— Îmi pare rău, zise ea cu o voce dulce. Vizitatorii trebuie să plece.

— Nu, plânse Jamie. Nu se poate să plece.

— Jamie, te rog. Totul are să fie bine. Încearcă să dormi bine la noapte. Doar eşti băiat mare, nu? Eşti cel mai bun băiat din lume.

Pieptul lui Martin aproape că explodă, aşa de mare era durerea la gândul c-avea să-şi lase fiul acolo, singur. Jamie al lui, dragul lui.

Se simţea groaznic de vinovat. El scosese roţile ajutătoare de la bicicletă. Băiatul nu era încă gata pentru asta, dar voise să-l vadă pe Jamie încântat că mergea pe bicicletă ca *un băiat mare.* Îşi amintea cum Jamie se uitase peste umăr să vadă dacă tati era acolo. Se lovise de cutia poştală. Căzuse şi-şi rupse braţul.

Fusese extrem de egoist, acţionase atât de prostesc.

— Numai noaptea asta, iubitule, îi spuse mama lui încă o dată, aplecându-se peste pat şi sărutând obrazul umed al copilului.

— Ştiu douăzeci de şmecherii de maimuţă, se auzi Hooter.

Jamie râse printre lacrimi şi îşi lipi jucăria de obraz.

Tatăl lui se aplecă şi-l sărută.

— Eşti un băiat bun, zise el.

— Hoo, hoo, hoo. Maimuţica vede, maimuţica face, zise Hooter.

Dar zâmbetul lui Jamie pieri repede când îi văzu pe părinţi îndepărtându-se şi spunând:

— Noapte bună, Jamie, ne vedem curând.

Mai stătură în pragul uşii câteva momente şi-i făcură cu mâna.

Capitolul 113

Călătorul din Noapte se mişca repede pe coridor, simţindu-se un pic dezgustat de poliţia care păzea pe holuri şi chiar în unele săli de aşteptare. Dar, cu toate astea, simţea nevoia s-o facă.

Nevoia era mai mare ca orice.

Mai mare decât siguranţa, decât dorinţa de a nu fi niciodată prins.

Uşa de la camera 268 era închisă, copilul singur, dormind adânc din cauza medicamentelor.

Umbra deschise uşa şi văzu băieţelul în pat. Lumina din stradă cădea chiar pe faţa lui, iar pielea lui bronzată contrasta puternic cu cearşafurile albe. Întregul pat părea a pluti într-o misterioasă întunecime.

Călătorul din Noapte luă maimuţa de jucărie care căzuse pe jos, o puse lângă băiat şi se aplecă peste barele de la pat, gândindu-se la cât de frumos mirosea copilul. A vanilie şi a somn.

Jamie Sweet[26].

I se potrivea numele. Cu genele lungi şi cu guriţa ca o inimioară, cu braţul pus în ghips, băieţelul de cinci ani semăna cu un înger cu o aripă ruptă.

Păcat.

N-avea să mai fie niciun meci de baseball pentru băieţel. Şi nici n-avea să mai cadă de pe bicicletă.

Nu se mai putea schimba nimic acum.

Jamie Sweet avea să moară. Ăsta era destinul lui, soarta lui pe acest pământ.

Călătorul din Noapte încărcă seringa, puse sticla goală în buzunar şi se apropie de pat, injectând repede morfină în tubul de la perfuzie prins de braţul stâng al lui Jamie. Tratamentul fusese prescris pentru un pompier de vreo sută douăzeci de kilograme – un bărbat cu arsuri de gradul

[26] Dulce.

doi şi o mână ruptă care nu avea să-şi găsească alinarea în seara aceea.

Trecură câteva minute, iar singurele sunete care se auzeau erau traficul din strada de dedesubt şi respiraţia uşoară a lui Jamie.

Călătorul din Noapte se folosi de două degete pentru a deschide pleoapele copilului cu forţa. Pupilele lui erau deja cât un punct, respiraţia scurtă şi neregulată, transpiraţia era abundentă şi-i udase buclele, lipindu-le de cap.

Ca şi cum ar fi auzit gândurile intrusului, băieţelul se zvârcoli, îşi arcui spinarea şi mormăi ceva neînţeles. Apoi, capul i se dădu pe spate, expiră aerul, şi din gura lui ieşi un pic de spumă.

Nu mai apucă să inspire.

Criminalul îi atinse carotida lui Jamie să-i simtă pulsul, apoi scoase nasturii din buzunar. Puse unul câte unul pe ochii copilului şi şopti:

— Noapte bună, dulce prinţ. Noapte bună.

Capitolul 114

Brenda sună la interfon.

— Locotenente, răspunde pe linia trei. Zice că este urgent şi c-o cunoşti, dar nu a vrut să-şi spună numele.

Am apăsat repede pe tasta de la telefon şi am spus cine eram. Am recunoscut vocea lui Noddie, chiar dacă legătura se întrerupea şi o buşea plânsul.

— Locotenente, era aşa de mititel, zise Noddie Wilkins. Avea numai un os rupt, şi totuşi *a murit.* N-ar fi trebuit să moară. Am auzit vorbindu-se de el la cantină. Şi au găsit şi nasturii aceia pe ochii lui.

L-am sunat pe Tracchio, i-am spus de ce aveam nevoie şi ce voiam să fac.

Apoi a trebuit să ascult toate tâmpeniile de rigoare din gura lui: eram sigură că ştiam ce făceam? Înţelegeam care ar fi fost consecinţele dacă aş fi dat greş?

Am spus:

— Da, domnule, înţeleg.

Şi aşa era.

Un control fulger n-ar fi făcut altceva decât să işte panică: nu erau dovezi de crimă, nici suspecţi, nici vreo pistă. Telefoane de la oameni scandalizaţi, reclamaţii despre lipsa mea de judecată, instinctele mele greşite de lider, şi, mai mult decât atât, neputinţa poliţiei de a-i proteja pe oamenii pe care-i reprezintă.

Dar nu era timp pentru un plan mai bun.

O altă persoană murise.

De data asta era un băieţel de cinci ani.

Tracchio îmi dădu în final undă verde, iar eu am sunat imediat echipa.

Se adunară ca un stol de păsări în camera de intervenţie: Jacobi şi Conklin, Chi şi Rodriguez, Lemke, Samuels, McNeil şi alţi poliţişti buni cu care lucram de ani de zile şi de care depindeam acum.

Am alungat neliniştea din vocea mea, dar o simţeam în

suflet. Le-am spus că murise un copil la Spitalul Municipal, în condiţii misterioase. Că trebuia să păstreze dovezile cât mai erau pe acolo şi să-l găsească pe cel mai crud criminal în cel mai scurt timp.

Li se citea îngrijorarea pe feţe, dar încă aveau încredere în mine.

— Aveţi întrebări?

— Nu.

— Ne descurcăm, locotenente.

Echipa îmi dădu un curaj pe care-l pierdusem de mult.

Capitolul 115

În nici patruzeci şi cinci de minute de când îl sunasem pe Tracchio, aveam deja mandatele în mână şi o armată de inspectori şi poliţişti, pe care-i luasem cu împrumut de la Jafuri, Anticrimă şi Narcotice, care veneau în spatele meu cu sirenele pornite şi cu girofarurile în funcţiune. Ne îndreptam toţi spre nord, spre Spitalul Municipal.

Am lăsat maşinile pe Pine Street şi, odată intraţi în spital, ne-am împrăştiat conform planului.

Eu şi Jacobi ne-am urcat într-un lift către etajul directorilor. Am fluturat insigna prin faţa secretarei lui Whiteley; apoi, am intrat repede pe lângă ea, cu Jacobi în faţă, care dădu de perete uşile de la sala unde avea loc o şedinţă.

Whiteley era în capul mesei, arătând de parcă ar fi fost prins în mijlocul unui coşmar. Avea faţa pământie, era neras şi cu ochii roşii.

Ceilalţi de la masă aveau aceeaşi expresie de şoc întipărită pe chip.

— S-a raportat un deces suspect la Pediatrie. Aceste mandate ne autorizează să cercetăm spitalul, i-am spus, lovind bucăţile de hârtie de masa mare, de culoare deschisă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Whiteley, aproape în picioare, vărsând ceaşca de cafea din faţa lui. Şterse mizeria cu căptuşeala buzunarului. Orice doreşti, locotenente. Nici o problemă.

— În cazul ăsta, cine are să fie şeful? am întrebat.

Whiteley se uită în sus.

— Se pare că tu!

Capitolul 116

Eu şi Jacobi ne-am urcat într-un lift de serviciu zgomotos, cam instabil, care ne duse la demisol. Acolo, în burta spitalului, se întindea un adevărat labirint.

Am urmat indicatoarele spre morgă, ducându-ne după nişte infirmieri care împingeau huruind o targă în direcţia aceea.

Ne-am dat la o parte ca să le facem loc să intre în camera răcoroasă.

Un bărbat între două vârste, subţirel, cu o burtă ca o minge de baschet pe sub salopetă, se uită în sus în momentul intrării noastre.

Ne-am salutat.

Dr. Raymond Paul era şeful de la Patologie. Ne aştepta.

— Până aţi dat telefon, camera lui Jamie Sweet fusese deja curăţată, şi el fusese transportat aici, mă anunţă.

Şuieratul meu de dezamăgire se auzi în toată camera. Sperasem din tot sufletul ca scena crimei, dacă asta se întâmplase, să fi fost păstrată intactă.

L-am urmat pe doctorul Paul până la frigidere, unde acesta verifică o listă, apoi deschise un sertar din oţel inoxidabil. Îl trase afară foarte încet. Am dat cearşaful la o parte şi am văzut ce îmi descrisese Noddie Wilkins la telefon.

Corpul dezbrăcat al copilului era aşa de mic şi de vulnerabil. Ghipsul de la braţul său te făcea să simţi şi mai multă milă.

Ce anume îl ucisese pe băiat?

Cum se putuse transforma un braţ rupt în asta?

Jacobi îl întrebă pe patolog:

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

— Potrivit fişei, a avut o fractură simplă a humerusului drept şi o fisură a cubitusului la acelaşi braţ, zise doctorul Paul. Se pare că a căzut de pe bicicletă.

— Şi mai ce, doctore? zise Jacobi. Ştiam că nu se moare

de la un braţ rupt. Sau poate că da, în spitalul ăsta.

— Mi s-a cerut să nu-l ating pe copilul acesta, continuă doctorul. Aşa că nu pot să-mi dau seama.

— Bine, bine, doctore. Echipa de legişti e pe drum. Acest băieţel va fi examinat de către medicul nostru.

Capitolul 117

Era numai 9.00 dimineaţa, aproximativ la nouă ore după ce murise Jamie Sweet, cu barele de la patul lui ridicate, şi înconjurat de oamenii care ar fi trebuit să aibă grijă de el şi să-l facă bine.

L-am lăsat pe Jacobi la etajul doi, cu Charlie Clapper şi cu echipa acestuia. Încercau să investigheze ce mai rămăsese la locul crimei: să recupereze cearşafurile şi halatul copilului de la spălătorie, să caute amprente, să răstoarne gunoiul şi să se uite la perechea de nasturi cu caduceu care fuseseră puşi într-un pahar de apă gol atunci când fusese scos corpul din încăpere.

Am trecut pe lângă detectivii de pe hol care intervievau doctorii şi asistentele din Secţia de ortopedie. Cine îl văzuse pe băiat în viaţă şi când? Ce medicamente i se dăduseră?

Cine fusese de gardă noaptea trecută?

Cine-l găsise mort?

M-am întâlnit cu părinţii lui Jamie Sweet în sala de aşteptare aglomerată de la etajul doi. Era un cuplu tânăr, puţin peste treizeci de ani, înghesuiţi unul lângă altul într-un colţ, oscilând între furie şi şoc şi vrând să creadă cu totul altceva decât le spuneam eu.

— Asta e o tâmpenie, urlă Martin Sweet la mine, cu faţa umflată de durere. Jamie avea un braţ rupt. Numai un braţ rupt! Am *să omor* pe cineva, locotenente.

— Vă înţeleg, i-am zis.

— Chiar? E răspunderea dumneavoastră să aflaţi cine i-a făcut asta fiului meu.

Lângă el, mama copilului se legăna şi gemea. Dâre de sânge curgeau de pe obrajii ei pe gât, de la zgârieturile pe care şi le făcuse cu unghiile.

— Vreau să mor, plângea ea la pieptul soţului. Te rog, Doamne, lasă-mă să mor.

— Medicul legist al nostru îl va examina pe Jamie, am

spus uşor. Ochii mi se umplură de lacrimi. Am să vă sun când voi şti ce i s-a întâmplat. Îmi pare aşa de rău pentru pierderea dumneavoastră.

Capitolul 118

Câteodată bate un vânt neprielnic.

Un om de la pază mă însoţi către biroul doctorului Dennis Garza de la parter, aflat pe colţ, imediat după Secţia de urgenţă.

O femeie slabă moartă, cu sprâncenele pensate mult şi cu unghii lungi ojate era în faţa biroului, lucrând la faxul de pe masa din faţa ei.

Încercând din răsputeri să-mi controlez respiraţia şi nervii, i-am arătat insigna şi am întrebat-o dacă-l puteam vedea pe doctor.

— Doctorul Garza a fost aici mai devreme, dar acum e plecat pentru puţin timp, zise ea, cu ochii aţintiţi asupra armei mele. E probabil acasă. Vreţi să-l sun?

I-am întins hârtiile.

— Avem mandat de percheziţie. Daţi-ne cheile de la biroul lui!

Femeia se uită lung la mine în timp ce deschidea uşa şi aprinse lumina în cameră. Merse până la un dulap de lângă peretele din spate şi deschise o cutie de ţigări din argint dinăuntrul lui.

Cutia era goală.

— Îşi păstrează mereu cheile de la dosare aici, zise ea. Dar acum nu sunt. Foarte ciudat.

I-am spus celui de la pază să spargă încuietoarea cu o bară de metal şi am început să scotocesc locul acela cu mare grijă.

Dulapuri ca acela conţineau dosarele pacienţilor şi cărţile de medicină, care erau nedesfăcute. Am răsfoit sute de dosare, grafice, rapoarte, orice care mi-ar fi atras atenţia sau mi-ar fi dat de bănuit ceva, mi-ar fi oferit un indiciu.

Nimic.

Am scos furioasă sertarul de sus al biroului lui Garza. Pixuri şi agrafe de birou zburară cât colo pe podea. Am

cercetat acele bucăţi de metal, sperând să găsesc măcar un nasture de alamă cu caduceu sau o brăţară de identificare ce se punea în spital, suvenire sau trofee luate de un criminal în serie de la victimele lui.

Erau numai produse de la Office Depot[27].

În spatele uşii era o pungă cu lucruri curate.

Am deschis fermoarul şi am vărsat conţinutul: o jachetă albastră sport, mărimea 52; pantaloni gri; o curea Coach neagră; două cămăşi, una roz şi alta albastră; lenjerie intimă; un ac de cravată din piele. Era şi o casetă neagră acolo – o trusă cu seringi şi sticluţe de insulină.

Garza era diabetic.

Obiectele de toaletă erau cât se poate de normale – pastă de dinţi, lame, apă de gură, câteva somnifere, un antiacid, pilule pentru disfuncţii sexuale.

Ce căuta punga asta aici?

Haine curate pentru tribunal?

Chestii pe care să le îmbrace după o noapte cu prietena?

Orice ar fi fost, nu era nicio dovadă de crimă.

Căutam cu sârg în colţurile pungii şi înăuntrul buzunarelor cu fermoar, extrem de frustrată, când sună telefonul.

— Sunt în vestiarul asistentelor, zise Jacobi, oprindu-se să tuşească. Apoi spuse nişte cuvinte care mă făcură să-mi doresc să-i pun numele de Warren primului meu născut. Vino aici, Boxer. Am arestat o persoană suspectă de crimă.

[27] Magazin care vinde obiecte de papetărie şi mobilier de birou. (n.tr.).

Capitolul 119

Un suspect arestat? Mă simţeam de parcă toată munca noastră grea şi riscurile la care ne supuserăm dăduseră în sfârşit rezultate. Acum, cine era acest monstru?

O grămadă de asistente şi de infirmiere se buluciseră în dreptul peretelui din spate al vestiarului. Unele se auzeau mormăind ceva despre drepturile lor civile; altele făceau glume răutăcioase la adresa poliţiştilor în timp ce aceştia foloseau fierăstraie pentru a deschide lacătele de la dulapurile pe care nu le reclamase nimeni.

Jacobi, musculos şi încruntat, arăta mai mult a sportiv decât a poliţist. Stătea lângă o femeie de culoare îmbrăcată în uniformă albastră, care era aşezată pe o bancă între dulapuri. Mâinile ei erau prinse la spate cu cătuşe. Nu îmi dau seama să o mai fi văzut-o vreodată până atunci.

Avea cam patruzeci de ani, cu o faţă comună, ovală şi cu părul scurt şi întins cu placa. De gât îi atârna un lănţişor cu un pandantiv în formă de îngeraş care se ruga.

Cu capul în jos, mormăia ceva când m-am apropiat de ea. Ştia ea cine eram? Era ea criminalul?

— Am întrebat-o pe această doamnă dacă vrea să vină cu noi la secţie să ne răspundă la câteva întrebări. Iar ea a încercat să fugă spre uşă, îmi raportă Jacobi.

Apoi îmi arătă o cutie mică de plastic, jumătate plină de nasturi cu caduceu pe ei. Am luat cutia şi m-am uitat la grămada aia de alamă. Cum putea cineva care arăta aşa de inocent să comită aşa de multe crime?

M-am uitat la Jacobi şi am zâmbit triumfător.

— Pe acestea le-am găsit în sertarul de sus al dulapului acestei doamne, locotenente. I-am trimis pe Conklin şi pe Samuels înapoi la secţie să-mi aducă un mandat de percheziţie pentru apartamentul ei.

— Cum te cheamă? am întrebat-o pe femeie.

— Marie St. Germaine.

Parcă avea un uşor accent. India de Vest, cred.

Purta la gât un ecuson de asistentă medicală autorizată. Asta însemna că poziţia ei îi permitea să treacă de la un etaj la altul şi avea acces liber în camerele pacienţilor.

Şi ar fi avut şi mijloacele cu care să-i omoare.

Omorâse într-adevăr femeia asta aproape trei duzini de pacienţi? Sau poate chiar mai mulţi?

— Ţi-a citit inspectorul Jacobi drepturile?

— Da, i le-am citit. Dar acum, că eşti aici, le mai citesc o dată, zise Jacobi, cu faţa împietrită, la câţiva centimetri de a femeii. Ai dreptul să nu spui nimic. Dacă renunţi la acest drept, orice spui poate fi folosit împotriva ta la proces. Ai dreptul la un avocat. Dacă nu-ţi permiţi, ţi se va asigura unul din oficiu. Înţelegi ce spun?

— Las-o în pace pe fata aia, strigă cineva din mulţime. N-a făcut nimic. Las-o să plece!

Un grup de infirmiere prinseră ideea şi intrară şi ele în joc:

— Las-o să plece, las-o să plece!

— Asta e prea de tot, am ţipat eu, dând cu pumnul într-un dulap.

Grupul se linişti, dar nu încetă de tot.

— Îţi înţelegi drepturile? repetă Jacobi.

— Da, le înţeleg.

— De ce ai fugit, Marie?

— Mi-a fost frică.

— Frică de ce?

— De poliţie, recunoscu ea.

Mă gândeam deja cum procurorul era aşa de aglomerat cu cazurile lui; şi cum mi-ar fi spus s-o las să plece dacă nu aveam dovezi mai solide împotriva ei.

— Ai găsit şi altceva în afară de aceşti nasturi? l-am întrebat pe Jacobi.

— Astea sunt toate ale ei, zise el, arătând spre o grămadă de haine şi de articole de toaletă revărsate pe bancă. Cea mai periculoasă armă de acolo era o carte de Danielle Steel. I-am golit geanta lui St. Germaine – avea acolo un portofel cam uzat, o pungă de cosmetice, o

factură de telefon neplătită şi o păpuşă moale de lână de mărimea degetului meu mare.

Păpuşa era făcută din lână neagră, împodobită cu mărgele colorate.

— Ce e asta? am întrebat-o.

— E aducătoare de noroc, atâta tot.

Am oftat şi am pus păpuşa la loc în geanta femeii.

— Eşti gata, St. Germaine?

— Mă duc acasă?

În timp ce eu şi Jacobi o duceam pe St. Germaine spre secţie, mă gândeam la următoarele patruzeci şi opt de ore, la ce avea să dezvăluie autopsia făcută de Claire asupra lui Jamie Sweet sau dacă St. Germaine avea ceva de-a face cu Dennis Garza.

Dar cel mai mult speram la o mărturisire.

Fir-ar să fie, găsisem în sfârşit ceva.

Aveam un suspect în custodie.

Capitolul 120

Povestea senzaţională de pe prima pagină a lui Cindy despre „Misterioasele însemne ale morţii” ajunsese deja la standuri în ziua când o escortam pe St. Germaine la tribunal.

Şeful avusese ceva de oferit presei, dar, pe măsură ce ziua trecea, mă simţeam un pic ameţită, ca şi cum m-aş fi învârtit. Eu şi Jacobi petrecurăm patru ore cu St. Germaine în sala de interviuri. Camera din spatele geamului era plină cu poliţişti de la Omucideri, împreună cu şeful nostru şi cu procurorul.

Fusese şi primarul din San Francisco acolo, pentru cel puţin o oră.

St. Germaine ne spuse că se născuse în Haiti, că nu era cetăţean american, dar că locuia în America de aproape douăzeci de ani.

În afară de asta, nu prea mai avea nimic de spus. Îndoită de spate, plângea în scaunul său şi tot repeta:

— N-am ucis pe nimeni. N-am făcut nimic rău. Sunt o persoană bună.

— Nu mai plânge atât, zise Jacobi nervos, lovind masa cu pumnul. Spune-mi ce e cu nasturii ăştia, ca să înţeleg ceva din ce povesteşti. Dacă nu, îţi jur că vine INS[28]-ul şi te duce în cătuşe la avionul către Port-au-Prince înainte de căderea serii.

Bineînţeles că nu avea să se întâmple asta, dar l-am lăsat pe Warren să-şi facă numărul.

Umerii lui St. Germaine începură să tremure. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se bâlbâi:

— Nu mai vreau să spun nimic. Oricum n-o să mă credeţi.

---

[28] Immigration & Naturalization Service – Instituţia guvernamentală care se ocupă cu toate problemele referitoare la cetăţenii străini de pe teritoriul Statelor Unite. (n.tr.).

Dacă ar fi continuat cu „Vreau un avocat”, am fi încurcat-o de tot.

— Bine, bine, Marie, am zis. Inspectorul Jacobi nu a vrut să te sperie. Trebuie numai să aflăm adevărul. Înţelegi asta, nu? Spune-ne ce ştii.

Femeia dădu din cap. Întinse mâna spre cutia cu şerveţele Puffs de pe masă şi-şi suflă nasul.

— De ce aveai acei nasturi în vestiarul tău. Marie? Hai să începem de acolo!

Păru că în sfârşit avea de gând să-mi acorde atenţie. Întoarse spatele la Jacobi şi se îndreptă spre mine, cu ochii ţintă la faţa mea, la ochii mei. Nu arăta şi nici nu se purta ca un criminal, dar ştiam că nu trebuia să mă las păcălită de aparenţe.

— Am făcut chestia asta la şcoala de asistente, îmi zise. Punem monede sau scoici pe ochii oamenilor morţi, ca să-i ajutăm să treacă de partea cealaltă. Poţi să te interesezi la şcoala mea. Vrei să-i suni? Vocea ei deveni mai sigură când spuse: L-am găsit pe băieţelul acela azi-dimineaţă. A fost prea devreme pentru el, aşa că l-am marcat pentru Dumnezeu. Ca să se uite la el cu mai mare atenţie.

Mi-am apropiat scaunul mai mult de St. Germaine. Mi-am pus mâinile peste ale ei, cu o oarecare reţinere.

— Dar l-ai ajutat să moară, Marie? Crezi că băieţelul acela suferea? Acesta e motivul pentru care i-ai dat o mână de ajutor să moară?

Îşi trase mâinile de sub ale mele şi se depărtă de mine. În momentul acela, am crezut c-am pierdut-o.

— Mai degrabă m-aş fi omorât pe mine decât să-i fac vreun rău copilului aceluia, zise ea.

M-am uitat în geamul camerei şi am văzut reflecţia mea ostenită; ştiam că jumătate dintre oamenii care se uitau la noi, dacă ar fi fost în locul meu, ar fi spintecat-o pe acea femeie în două numai să ajungă la adevăr.

Am scos din buzunar lista pe care mi-o dăduse Carl Whiteley şi am aşezat-o frumos pe masă, netezind-o. Am întors-o într-un unghi din care putea să citească toate cele treizeci şi două de nume, terifianta listă a morţii.

— Uită-te la asta, Marie. Tu ai pus nasturii pe ochii acestor oameni?

Urmă o tăcere lungă, în timp ce femeia urmărea numele cu degetul şi le citea în şoaptă.

— Da, am pus nasturi pe ochii lor, zise ea într-un final, îndreptându-se în scaun şi uitându-se la mine, fără să clipească. Dar jur pe ce am mai sfânt că nu le-am făcut niciun rău. Cred că altcineva a fost. Şi am vrut să mă asigur că Dumnezeu ştie lucrul ăsta. Şi că ştie şi cineva din viaţa asta.

În spatele meu, Jacobi lovi un scaun cu putere şi-l făcu să zboare. Acesta se lovi de perete, ricoşă şi căzu pe o parte.

— Inspectore, l-am admonestat eu, dar fără intenţie. Privirea mi se întoarse la St. Germaine. E în regulă, Marie. Fii atentă la mine! De ce nu ai sunat la poliţie?

— Fiindcă am nevoie de slujba asta, răspunse indignată. Oricum, la ce bun? Nimeni nu ascultă pe cineva ca mine. Nu mă credeţi. Vi se vede asta în ochi.

— Fă-mă să te cred, i-am zis. Îmi doresc din tot sufletul.

Marie St. Germaine se aplecă înspre mine şi vorbi cu o voce foarte hotărâtă.

— Atunci ar trebui să mă ascultaţi acum. Vorbiţi cu cea care se ocupă de farmacia spitalului, doamna doctor Engstrom. Cu ea trebuie discutat, nu cu mine. Eu sunt o persoană bună. Ea nu.

Capitolul 121

Cumva, Sonja Engstrom făcuse ca halatul ei alb de spital să pară ca o piesă de îmbrăcăminte scumpă. Părul ei scurt blond platinat era pieptănat pe spate, cu un diamant solitar care atârna de un lanţ de platină la gâtul ei, iar machiajul era numai o pudră şi un ruj rozaliu.

Engstrom se ridică şi dădu mâna cu noi când eu şi Jacobi ne-am prezentat.

În timp ce luam loc, am observat că hârtiile ei erau aşezate toate în ordine, creioanele şi pixurile dintr-o tăviţă emailată – îndreptate în aceeaşi direcţie, iar diplomele – puse la distanţe egale una de alta.

Nelinişstea din ochii săi albaştri care se mutau de la mine la Jacobi şi invers îmi dădu însă impresia că viaţa ei nu era aşa de imaculată.

Mă uitam la Jacobi, când, deodată, o expresie ciudată îi apăru pe chip. Gura i se strânse, iar ochii i se micşorară.

Lucrasem cu Jacobi destui ani ca să ştiu ce însemna asta.

O recunoscuse.

Doctoriţa Engstrom nu-şi dăduse seama. Îşi aşeză mâinile sub bărbie şi începu să vorbească neîntrebată.

Ne spuse că personalul de la spital era în mare fierbere de când se dăduse verdictul, cu o zi în urmă. Ea însăşi era afectată.

— Nu mai ştim dacă ne vom păstra slujbele, zise ea. Sau dacă spitalul se va închide. Orice e posibil acum.

— Crezi că vă dă afară? am întrebat-o.

— Mă tem de asta de ani buni de zile. Acele morţi inexplicabile m-au măcinat foarte tare, zise ea, trecându-şi mâinile prin păr. I-am spus părerea mea lui Carl Whiteley. Am vorbit cu el, şi nu numai o dată. De fapt, am pregătit un raport cu ceea ce consideram eu erori din cauza medicamentelor. Dar Carl şi cei de la Juridic m-au asigurat că nu era de vină secţia mea. Spunea că cineva din spital

tot făcea glume, şi până la urmă avea să fie prins. Deci din punctul ăsta de vedere m-am liniştit. Bineînţeles, ştiu foarte bine că e exclus ca sistemul nostru computerizat să greşească, deci nici nu concepeam să…

Se întoarse cu faţa spre fereastră, nemaiterminându-şi propoziţia.

— Doctore Engstrom, interveni Jacobi, sunt un tip mai de modă veche, probabil v-aţi dat seama numai uitându-vă la mine. Nu prea le am cu computerele şi cu toate astea.

— E foarte simplu, inspectore. Computerul nostru e programat să elibereze medicamente atunci când se introduce în sistem un diagnostic. Este imposibil de prescris un medicament greşit fiindcă aparatul nu va elibera comanda dacă nu se potriveşte cu diagnosticul.

— Nu poate nimeni să păcălească programul? întrebă Jacobi. Adică, nu au parole unii angajaţi?

— Oricine din departamentul meu poate introduce diagnosticele în computer ca text, dar nu poate schimba datele. Sunt singura care poate face aşa ceva, iar eu am o parolă biometrică.

— Adică? zise Jacobi.

— Parola este amprenta mea.

— Dar nu e posibil ca un doctor să bage în computer un diagnostic greşit? am întrebat-o eu. E posibil, nu-i aşa?

— Teoretic, da, ar fi posibil, dar în realitate nu se poate întâmpla. Doctorii înşişi se verifică ei pe ei. Personalul meu vine pe urmă. Computerul este protejat împotriva oricărei intervenţii ilegale. Nici nu aveţi idee cât de organizată sunt. Verific şi iar verific reţetele, stând cu fişele medicale în faţă toată ziua. Nu numai munca mea, dar a tuturor din toată secţia mea. Oamenii chiar glumesc că am devenit pe jumătate computer.

— Stai să înţeleg mai bine, deci totul ţine de diagnostic, nu? am zis eu.

— Corect.

— Deci ar fi posibil să schimbi diagnosticul doctorului, am dreptate?

Engstrom se uită fix la mine, apoi izbucni:

— Asta e prea de tot. E mai mult decât îmi imaginam, e o mare tâmpenie… Pot să dau testul de poligraf oricând. Numai spuneţi când.

— S-ar putea să avem nevoie de el mai târziu, am spus. Dar acum nu facem decât să stăm de vorbă. O cunoşti pe St. Germaine?

— Nu, cine e?

— Cât de bine îl cunoşti pe doctorul Garza? întrebă Jacobi.

— Este directorul nostru de la Urgenţă. Facem amândoi parte din personalul cu vechime aici…

Jacobi se ridică şi lovi cu pumnul în masă. Toate pixurile şi agrafele de birou săriră în sus.

— Nu mai minţi cu atâta neruşinare, doctore Engstrom. Tu şi Garza sunteţi ce numim noi „apropiaţi”, nu-i aşa? Intimi, mai bine zis.

Faţa lui Engstrom se albi.

Eram aşa de uimită, încât mai că riscam să-mi înghit limba. Despre ce vorbea?

Mi-am amintit de telefonul lui Jacobi în seara aceea ploioasă când el îl urmărise pe Garza la Venticello Ristorante şi apoi acasă la el. Descrisese partenera ca fiind o blondă, o tipă pe la patruzeci de ani. „Din câte am văzut, doctorul poate fi acuzat doar că are o iubită”.

De partea cealaltă a biroului, ochii lui Engstrom se umplură de lacrimi.

— Oh, Doamne, se tângui ea. Oh, Doamne.

Capitolul 122

Engstrom se pierduse cu firea în faţa noastră, iar în mintea mea începuseră să se deruleze tot felul de scenarii. Garza şi Engstrom. Un parteneriat perfect pentru crime, la fel de eficient şi de curat ca secţia ei.

Aveam nevoie să vorbească mai mult – nu voiam să tacă chiar acum.

— Doctore Engstrom, linişteşte-te. Asta e şansa ta de a ne ajuta cu aceste orori. O să colaborăm bine dacă ne ajuţi să aflăm adevărul chiar acum. Poate Garza te foloseşte. Are acces la programele software?

I se citea frica în ochi.

Încet, cu reţinere, Engstrom dădu din cap aprobator.

Mi se făcu pielea de găină. Mi se ridică părul de pe braţe şi ceafă atunci când am auzit-o pe Engstrom spunând:

— L-am lăsat să intre de câteva ori.

— De câteva ori.

— Da, foarte rar. Dar nu e ceea ce credeţi! Dennis Garza este un doctor excelent. Este foarte onest, la fel ca mine. Morţile acelea suspecte ne-au înnebunit de tot. Dennis verifica discrepanţele dintre diagnostice şi reţete. Şi eu la fel.

— Aţi găsit vreo corelaţie? am întrebat-o.

— Nu, niciodată. Le-am considerat greşeli care se făceau în secţii. Asistentele care amestecau lucrurile de pe tăvile lor şi dădeau medicamentele unor alţi pacienţi decât celor cărora le trebuiau. Ăsta e adevărul.

— Erai lângă Garza atunci când – cum se zice – accesa programele? se băgă Jacobi.

— Bineînţeles, era nevoie de amprenta mea – dar nu am stat chiar lângă el, dacă asta vreţi să spuneţi.

Pe faţa lui Engstrom se instalase îngrijorarea, fiindcă vedea unde bătea Jacobi. Venele de la gât i se zbăteau şi făcea eforturi mari să se stăpânească.

— Dennis nu ar face rău nici unui pacient. E un doctor

bun.

Jacobi mormăi:

— Ah, se pare că eşti îndrăgostită de el. E adevărat că eşti îndrăgostită de doctorul Garza?

— *Am fost* îndrăgostită de el, răspunse Engstrom, cu un pic de părere de rău în voce. Acum s-a terminat de tot. Am aflat că se încurcase cu altcineva. Dennis se culca cu Maureen O'Mara. O cunoaşteţi?

Am dat din cap, dar eram în stare de şoc. Maureen O'Mara tocmai câştigase procesul împotriva Spitalului Municipal. Cum era posibil ca ea şi Garza să fie amanţi?

Voiam să mă uit la Jacobi, dar nu-mi puteam lua ochii de la Sonja Engstrom.

— Pari surprinsă, locotenente. Nu ştiai, aşa e? mă iscodi ea. Mi-a luat ceva vreme până mi-am dat şi eu seama. Cam ciudat cuplu, nu credeţi? Dennis Garza şi Maureen O'Mara. Râse zgomotos, cu înţeles. Imaginaţi-vă ce ar ieşi de aici!

Capitolul 123

În timp ce părăseam spitalul împreună cu Jacobi mintea mea parcă o luase razna.

„Garza şi Engstrom.”

„Garza şi O’Mara.”

„Imaginaţi-vă ce ar ieşi de aici!”

Ne-am urcat în maşină; Jacobi porni motorul. Aveam sentimentul că eram foarte aproape de rezolvarea unui caz uriaş. *Atât* de aproape. E ca şi cum te duci la un concert live şi vrei să te urci pe scenă şi să cânţi.

Numai că asta era mai bună.

— Cindy a fost la proces când a fost audiat Garza, i-am spus lui Jacobi. O’Mara l-a întrebat dacă are vreo legătură cu morţile acelor persoane. Şi ia ghici. Garza a invocat al Cincilea Amendament.

— Dar n-are niciun sens, zise Jacobi, luând-o pe Leavenworth. Garza nu era cel vizat.

— Tocmai. Iar reacţia lui Cindy a fost: „Uau. Tipul ăsta se apără de ceva”. Mi-a spus că momentul când a zis chestia aia a fost punctul-cheie al procesului. A prăbuşit de tot apărarea spitalului.

— Deci O’Mara l-a demascat? L-a lăsat să se dea de gol? Sau a făcut-o el de unul singur?

— Interesantă întrebare, Jacobi. Chiar mă întreb cine pe cine a demascat. Ambele prietene ale lui Garza au fost implicate în cazul Spitalului Municipal. M-am prins de bordul maşinii, în timp ce Jacobi făcea la dreapta pe Filbert Street. Am totul aici, dar nu văd încă în ansamblu. Dacă Garza i-a ucis pe toţi acei oameni, atunci unde este legătura?

Jacobi parcă în faţa casei de culoare deschisă a lui Garza şi opri motorul.

— Hai să-l întrebăm pe doctor, sugeră el.

Capitolul 124

Jacobi gemu în timp ce coborî din maşină. Am luat-o după el pe trotuar, cu mâinile ferindu-ne ochii de soarele prea puternic care bătea. Casa cu două etaje a doctorului avea o terasă mare în faţă, şi iarba era bine îngrijită de-o parte şi de alta a aleii cu dale de piatră.

Mă gândeam la Garza, dacă ar putea avea el vreo relaţie cu asistenta haitiană Marie St. Germaine, când Jacobi îmi atrase atenţia la ceva de pe alee.

— Uită-te aici, Boxer!

Îmi arătă nişte pete de sânge căzute din loc în loc – şirul lor începea din stradă şi se pierdea undeva în podeaua terasei. O pată de sânge murdărise şi clanţa de la uşa din faţă.

— Ăsta e proaspăt, murmură Jacobi.

Am uitat pentru o clipă de interogarea lui Garza.

Ce naiba se petrecuse aici?

Am sunat la uşă. Eu cu Jacobi ne-am scos concomitent armele.

Secundele parcă se târau în timp ce aşteptam să auzim zgomote de paşi.

Nu veni nimeni să deschidă uşa.

Am lovit cu pumnul în uşă.

— Deschideţi! Poliţia!

— Le voi numi „circumstanţe urgente” i-am spus lui Jacobi.

Era o chestie pe muchie de cuţit. Nu puteam intra în casă decât în cazul în care era viaţa cuiva în pericol.

Nu era prea mult sânge. Poate cineva se tăiase la deget. Dar avem sentimentul că se întâmpla ceva mult mai grav. Atât de grav încât trebuia să intrăm în casă imediat.

Mi-am scos telefonul şi am sunat pentru întăriri.

Jacobi dădu din cap, se uită împrejurul terasei şi puse ochii pe o jardinieră de beton de mărimea unei perne. Aplecă tufele de muşcată peste gard şi, folosind jardiniera

pe post de berbec, lovi şi sfărâmă un panou din uşa de stejar de la intrare.

Am băgat mâna prin spărtură, am pipăit până când am găsit zăvorul şi am deschis uşa.

Capitolul 125

Am urlat din prag:

— Poliţia! Intrăm în casă!

Din nou, niciun răspuns, iar locul *se simţea* gol.

Am pornit amândoi printr-un hol spre o sufragerie care nu mai arăta ca într-o fotografie din revista *Town & Country*[29]. Mi-am aruncat ochii la mobila înaltă din cameră şi la cantitatea mare de sânge care era peste tot în încăpere.

— Lasă-mă să spun eu primul, începu Jacobi, scanând tabloul dezolant din cameră, ce s-a întâmplat aici nu a fost opera unui profesionist.

Mi s-a uscat gura când mi-am dat seama ce era acolo.

Sânge arterial era împrăştiat peste tot pe tapet şi se scursese până la podea. Pe tavan, ca o constelaţie, erau pete de sânge. O pată mare roşie-maronie fusese absorbită de covorul din faţa canapelei. Se vedeau urme de paşi însângeraţi de-a latul podelei, şi mâini murdare de sânge atinseseră uşa de la şemineu.

Am simţit cum mi se urcă fierea în gât numai la gândul că furia asta sălbatică se dezlănţuise cu foarte puţin timp în urmă. Ce se petrecuse aici?

Mă holbam împrejur, când mă trezi Jacobi:

— Haide, Boxer, să mergem acum.

Am luat-o cu încetul pe scări în sus, acoperindu-ne unul pe altul. Petele de sânge din sufragerie ne-au dus la chiuveta din bucătărie, acolo unde un cuţit de carne cu lama de douăzeci de centimetri, din gama Chicago Cutlery, se scufundase în apa însângerată care nu se mai scurgea.

Am urcat scările către etajele unu şi doi, am căutat prin toate camerele, am deschis băile şi uşile de la duşuri, am verificat pe sub paturi.

— Nimeni şi nimic, zise Jacobi nemulţumit.

---

[29] Revistă care se ocupă de subiecte de călătorii, sănătate, articole de frumuseţe, modă etc. (n.red.).

Dormitorul de oaspeţi avea mobilă de mahon grea, un covor bleumarin şi cearşafuri de culoare bleu. Dar păturile fuseseră smulse de pe pat şi scoase din cameră.

Ne-am pus armele la loc şi ne-am întors jos, în sufragerie.

Numai atunci am văzut vaza grea de cristal care zăcea pe o parte în nişa de la şemineu.

— Jacobi, vino aici să te uiţi la asta!

El se îndreptă spre mine cu paşi repezi, îşi puse mâinile pe genunchi, se aplecă şi examină vasul.

— Nu-ţi trebuie mult să-i faci de petrecanie cuiva cu chestia asta. Rămâne uşor fără o parte din craniu, zise Jacobi.

— Uite aici, i-am arătat. Se vedeau fire de păr care se lipiseră de marginile sparte şi zdrenţuite ale vazei. Erau negre, cam de vreo zece, cincisprezece centimetri lungime. Ar fi durat zile întregi până am fi primit rezultatele de la laborator, numai să confirme ce ştiam de fapt. Jacobi, ăsta e părul lui Dennis Garza.

Capitolul 126

Sirenele sunau de pe Leavenworth Street, iar sunetul se ascuţea şi mai mult cu cât se apropia de Filbert.

— Mă duc afară, mă anunţă Jacobi.

Intraserăm acolo numai de câteva minute, dar parcă trecuseră ore. M-am aşezat pe hol astfel încât să văd bine în sufragerie. Mi-am imaginat scena din nou, încercând să pun cap la cap toate dovezile de acolo care nu se legau.

Nu era în niciun caz un jaf care nu ieşise bine. Uşile erau toate închise cu cheia, şi singura urmă de intrare forţată era cea făcută de Jacobi la uşa principală.

Mi-am imaginat că cineva sunase la uşă, cum făcuserăm şi noi, iar Garza îl lăsase să intre, fiindcă îl cunoştea. *Dar cine să fi fost?*

Scaunul răsturnat de la bar, lampa spartă, lucrurile mărunte împrăştiate peste tot mă făcură să cred că o ceartă între cei doi se înteţise şi se ajunsese la violenţă.

Îl vedeam pe acel atacator lovindu-l cu sete pe Garza cu vaza în cap, vedeam cum i se spărsese craniul şi cum din rană ţâşnise sângele peste tot.

Îl vedeam pe Garza cum căzuse lângă şemineu, cum se ridicase singur folosindu-se de mânerele incrustate. Atacatorul trebuie să se fi speriat să-l vadă pe Garza încă viu, deşi rănit mortal. Cred c-a trecut de la „La dracu', nu voiam să merg aşa de departe" până la „Nenorocitul ăsta trebuie să moară".

Apoi, urmele lăsate de mâinile pătate cu sânge pe tocurile de la uşa spre bucătărie, de unde criminalul luase cuţitul.

Sângele de pe tavan indica faptul că Garza trăia încă atunci când fusese înjunghiat de nenumărate ori.

Apoi, atacatorul venise din spate şi îi tăiase gâtul. Aşa s-ar explica sângele împroşcat de-a lungul şi de-a latul pereţilor.

Dâra de sânge care fusese absorbită de covor mă făcu să

cred că Garza nu rămăsese pe loc. Încercase să ajungă la uşa din faţă, voinţa lui îl împinsese înainte, dar rănile mortale îl încetiniseră. Se prăbuşise într-un final în faţa canapelei, unde sângerase până murise.

Cineva îl ura aşa de mult pe Garza de-l atacase cu o violenţă ieşită din comun. Cineva în care Garza avusese destulă încredere încât să-l lase în casă. Aceeaşi persoană care îi luase corpul şi închisese uşa.

Cine?

Sirenele încetară odată ce maşinile se opriră în faţa casei. Am ieşit pe treptele de afară. În timp ce sunam la procuror să obţin un mandat ca să păstrăm zona neatinsă, Charlie Clapper veni spre mine.

— Bună, Lindsay, mă salută el şi-mi făcu cu mâna. O secundă mai târziu, îl aud exclamând: Drăcia naibii.

Jacobi ieşea din garaj şi traversa pajiştea înverzită.

— Garza are două maşini, zise el. Maşina mare e în garaj, dar cealaltă maşină, un Mercedes, lipseşte. Mai e o maşină parcată chiar lângă cea mare. E un BMW negru, cu plăcuţe personalizate pe care scrie *redhead.*[30]

[30] Roşcata.

Capitolul 127

Vreo duzină de echipaje şi o dubiţă separau acum casa lui Garza de drumul principal. Panglica galbenă flutura în vânt şi se încurcase de balustradele care mărgineau scările din faţă.

Stăteam în lumina soarelui şi clipeam spre Jacobi, gândindu-mă că tot scenariul meu cădea. De ce era maşina lui O'Mara la casa lui Garza?

Îl omorâse ea pe Garza? Ar fi putut ea să-i bage corpul în maşina aia, Mercedes Roadster? Sau să fi fost invers?

Să-l fi lovit O'Mara pe Garza cu vaza aia, iar el să fi ripostat atât de violent încât să o ucidă?

Oricare era situaţia, nu aveam niciun cadavru, o maşină lipsea, cea a lui O'Mara se afla în garaj, iar în casă asistasem la una dintre cele mai sângeroase scene.

— Bun, i-am zis lui Jacobi. Deci unde este O'Mara? Unde este Roşcata?

În timp ce inspectorii şi oamenii în uniformă puneau întrebări vecinilor lui Garza, eu şi Jacobi stăteam într-o maşină şi o foloseam pe post de birou. Trimisese un mesaj de urmărire a Mercedesului lui Garza, în timp ce eu sunam la biroul lui O'Mara. Asistenta ei, Kathy, răspunse la telefon.

Mi-o şi imaginam cu faţa aia ascuţită, cu păr mult şi cu fălcile care-şi mestecau prânzul în urechile mele.

— Maureen are vacanţă o săptămână. Avea nevoie, zise ea. Şi-o merită din plin.

— Sunt sigură de asta. Dar unde a plecat? am întrebat, auzind cum i se schimbă vocea.

Panică totală.

— Dar care e problema, locotenente?

— Afaceri de-ale poliţiei, Kathy.

— Maureen n-a spus unde se duce, dar pot să-ţi dau toate numerele ei de telefon.

— Ar fi de un mare ajutor.

Am format numărul de mobil al lui O’Mara, dar a intrat mesageria vocală. Mi-am lăsat numărul pe pagerul ei. Am încercat acasă, dar a sunat ocupat minute în şir.

Jacobi băgă numele lui O’Mara în computerul maşinii şi obţinu datele de la Poliţia Rutieră.

Citi cu voce tare:

— Maureen Siobhan O’Mara, albă, necăsătorită, data de naştere cincisprezece august şaptezeci şi trei, un metru şaptezeci şi cinci înălţime, aproape şaptezeci de kilograme. E bine făcută, observă Jacobi. Întoarse ecranul ca să văd fotografia şi adresa lui O’Mara. Putem să ajungem acolo în cincisprezece minute, zise el.

— Hai să încercăm zece, am propus eu.

Jacobi dădu în spate şi, cu cauciucurile zgâriind asfaltul, am părăsit echipa şi am intrat în trafic.

Am dat drumul la girofar şi la sirenă în timp ce ieşeam de pe Leavenworth spre casa lui O’Mara, pe undeva prin districtul Sea Cliff.

Capitolul 128

De la vila de la numărul 68, construită în stil mediteranean şi vopsită în portocaliu, se vedeau foarte bine golful, podul, Sausalito şi poate Honolulu.

Păsările ciripeau prin copacii din apropiere.

Eu şi Jacobi am urcat pe terasă; mintea îmi era încă plină de imaginile de groază din casa lui Garza. Întrebările o luaseră razna în capul meu.

„Hai, Maureen, te rog, fii acasă."

Am sunat la uşă, şi de-abia se auzi soneria. Nu răspunse nimeni şi nici nu se auziră paşi apropiindu-se de uşă.

Am strigat „Poliţia", am sunat încă o dată şi m-am dat la o parte în timp ce Jacobi lovea uşa cu pumnul.

Niciun răspuns. Nimic. „Haide, Roşcato!"

Simţământul ăla sumbru mă cuprinse dintr-odată – ororile morţii îmi vibrau în corp asemenea unui xilofon.

O'Mara lipsea, iar secretara ei nu ştia unde era. Forţasem deja mâna legii astăzi. Voiam să mai încerc o dată.

— Îmi miroase a gaz, am minţit.

— Hai, Boxer, sunt prea bătrân pentru chestiile astea.

— Casa lui Garza arată ca un abator, Warren, iar maşina lui O'Mara era acolo. Dacă o dăm în bară, îmi pun eu fundul la bătaie.

Am pus mâna pe mânerul uşii, şi acesta s-a răsucit. Am deschis uşa încet.

Ne-am scos armele. Încă o dată.

— Poliţia! Intrăm în casă!

Holul ne duse la o sufragerie luminoasă, cu multe ferestre mari, cu decoraţii cu modele tropicale şi cu tablouri în ulei, în culori vii. Ne cam jucam cu focul în casa lui O'Mara, dar, din câte vedeam, nu era nimic nelalocul lui.

Am cercetat parterul, strigând unul la altul:

— Liber!

— Liber!

— Liber!

Camerele erau toate luminoase, goale şi extrem de curate.

În timp ce urcam scările, mă izbi în nas o aromă de pot-puri care ne conduse către dormitor.

Dormitorul era vopsit în culoarea piersicii. Chiar în faţa patului, un tablou mare, în ulei, înfăţişa un cuplu în timpul actului sexual. Nu prea înţeleg de ce ai ţine aşa ceva în dormitor, dar se pare că unora le place o astfel de „artă”. Iar Maureen O’Mara era una dintre ei.

În stânga patului era un perete numai de sticlă, prin care se vedea o privelişte extraordinară. Peretele de vizavi era făcut din şifoniere. Uşile duble cu oglinzi erau deschise, toate opt, iar hainele lui O’Mara erau azvârlite care pe unde. Ce se întâmplase aici? Cu cât timp înainte?

Pantofii fuseseră aruncaţi cât colo.

Cosmeticele nu mai erau pe comodă, şi o sticlă de parfum zăcea spartă pe parchet.

În baie, un telefon fără cablu fusese izbit de mobila de marmură verde şi făcut bucăţele.

Aşa se explica tonul ocupat de mai devreme.

Primise Maureen cumva un telefon care nu-i făcuse plăcere?

Din staţia mea radio am auzit un anunţ venit de la o maşină de poliţie.

Patrula poliţiei mergea spre nord, când văzură Mercedesul lui Garza gonind în direcţia opusă. Întoarseră şi trecură pe cealaltă bandă cât de repede putură, încercară să-l urmărească, dar îl pierdură.

Măcar ştiam că în urmă cu câteva minute maşina lui Garza se îndrepta cu toată viteza spre aeroport.

Capitolul 129

Dennis Garza se apucă cu putere de volan şi se uită la dunga continuă a autostrăzii, în timp ce peisajul îi aluneca prin faţa ochilor.

Gura îi era pe jumătate deschisă, şi îşi cam pierduse reflexele. Ştia că era în stare de şoc, dar totodată extrem de furios, de ameţit şi de circumspect, pe lângă sentimentul de vertigo şi de neîncredere.

Ce se întâmplase azi nu avea în continuare niciun sens.

Se sculase într-o dispoziţie fantastică. Apoi, ziua luase o întorsătură de 180 de grade.

Tâmpita de Maureen.

Ea ştia încă din start că, după proces, el urma să-şi ia partea şi să părăsească ţara.

Ea trebuia să rămână în San Francisco, să-şi pună milioanele la adăpost şi să devină cel mai mare avocat litigant din oraş.

Doar ăsta era visul ei, nu?

De când o luase razna? Când se răzgândise?

Fusese, fără îndoială, o aventură memorabilă şi un jaf curat. Amândoi câştigaseră mult din asta. Nu era asta de ajuns?

De ce nu putea s-o lase aşa?

„N-am făcut-o pentru bani, îi spusese ea de dimineaţă, gata să izbucnească în lacrimi. Banii nu înseamnă *nimic.* Am făcut-o pentru *tine,* Dennis. Am făcut-o pentru că mi-a plăcut să fac lucrul ăsta cu *tine.* “

Ar fi vrut să scuture din cap dezgustat, dar tot se simţea ameţit.

Se apucă mai bine de volan. Apoi, îşi atinse cu limba dintele care i se mişca. Inima îi bătea nebuneşte.

O mulţime de imagini îl asaltau iarăşi. De necrezut. De neimaginat.

Prima dată, cearta dintre el şi Maureen. Apoi evenimentele acelea îngrozitoare care urmară. Auzea încă

în urechi ţipetele alea. Şi tot sângele ăla care se împrăştia peste tot. Până când, la un moment dat, ţipetele se opriseră.

Garza se forţă să se întoarcă în prezent. Trebuia să-şi păstreze controlul. Să uite ce se întâmplase şi să plece dracului din San Francisco.

Conducând cu viteză regulamentară, Garza ieşi de pe autostradă, la South Airport Road. Urmă semnele verzi care duceau către parcarea Park'n'Fly, unde îţi puteai lăsa maşina pe termen lung.

Îi tremura mâna când o întinse după biletul de parcare. Intră şi băgă maşina pe lângă gardul Cyclone, în partea de vest, între două maşini americane murdare.

La revedere la tot ce se întâmplase. La revedere Statelor Unite.

Deja vedea cum se apropia cu avionul de Rio. Magnificul oraş sud-american, chiar în mijlocul munţilor, ridicându-se din mare. Statuia lui Hristos care domina totul în jur.

Odată ajuns în Brazilia, avea să pună totul la punct.

Garza opri motorul; apoi, o scutură să se trezească. Nu era timp de politeţuri acum.

— Hai, vino, zise el. Haide odată! O să-ţi duci singură bagajele.

Garza ieşi din maşină, deschise uşa la Roadster şi-şi scoase bagajul din spate.

O strigă iarăşi.

— Mă auzi, Maureen? A început îmbarcarea. Dacă pierdem zborul ăsta, ne-am dus dracului.

Capitolul 130

Am insistat să conduc eu până la aeroport, iar Jacobi mă lăsă, dar cu o oarecare reţinere.

— Ce s-a întâmplat, Boxer? Care-i problema?

— Vreau să conduc, asta-i tot. Şefia îmi aduce oarece privilegii.

— Cum zici, locotenente.

Am băgat viteză în cursa aceea de douăzeci de minute. Maşinile se fereau la auzul sirenelor noastre. Am dat şi mai tare volumul la radio, sperând să aud veşti noi în legătură cu maşina lui Garza, despre care nu primisem decât un singur raport.

În timp ce conduceam, mi se învârteau prin cap două întrebări.

Cine conducea Mercedesul lui Garza?

Cine fusese înjunghiat de moarte pe podeaua lui Garza?

Am luat-o în dreapta, iar Jacobi îl văzu pe sergentul Wayne Murray de la Poliţia Aeroportului care ne făcea semn din afara terminalului A.

Acesta se urcă în spate şi ne ghidă printr-o intrare de serviciu până în mijlocul terminalului. De acolo, am mers pe jos trecând prin uşi nemarcate, apoi în sus pe scări până la camera de intervenţie şi la biroul locotenentului Frank Mendez.

Mendez era foarte subţirel, aproape unu şaptezeci şi cinci, cam de vârsta mea, politicos, dar foarte ocupat. Se ridică în picioare să ne dea mâna şi ne indică două scaune aflate în faţa biroului său.

Apoi ne puse la curent cu situaţia zborului 777 al companiei American Airlines, care era ţinut de o oră la sol la aproape o sută de metri de poarta 12, cu uşile închise şi fără permisiune de decolare.

— Numele doctorului Garza este pe lista pasagerilor, ne informă el. La fel şi al lui O’Mara. Au bilet pentru Rio, cu oprire în Miami. Să fiu cinstit, nu ştiu cât mai putem să

ţinem pasărea asta pe pământ.

Mendez ne arătă cu degetul filtrul de cafea şi apoi dispăru din birou.

Telefoanele de pe biroul locotenentului sunau fără încetare. Chiar în faţa biroului, un număr mare de monitoare arătau imagini alb-negru ale pasagerilor care treceau prin punctele de control, bagaje care se încărcau şi benzi rulante cu bagaje.

Tot felul de oameni în uniformă treceau prin cameră în timp ce eu şi Jacobi aşteptam lângă fax să ne vină hârtia de care aveam atâta nevoie.

Ne întrebam dacă Garza şi O'Mara chiar credeau că o echipă de intervenţie lucra pentru a rezolva o problemă tehnică a avionului.

Sorbeau ei deja din şampania cu suc de portocale şi citeau *Financial Times?*

Am scuipat zaţul din cafeaua mea şi am aruncat paharul gol la gunoi.

Jacobi tuşi, îşi puse faţa în mâini, zise un „fir-ar să fie", apoi tuşi iarăşi.

La 18.05, faxul începu să meargă şi scoase la iveală o hârtie cu antetul procuraturii pe ea şi cu mandatul de arestare pe care îl aşteptam atâta.

Când se opri la ultima pagină, Mendez se întoarse. Rupse paginile din fax şi le citi.

— Bun, zâmbi el. Hai să mergem, acum acţionăm legal.

Capitolul 131

Pulsul meu o luase razna când şaisprezece dintre noi ne-am tras repede jachetele negre cu „POLIŢIA” scris şi pe faţă, şi pe spate. Ne-am verificat armele, apoi am coborât pe scări patru etaje până la garaj.

M-am alăturat lui Mendez în maşina din faţă, gândindu-mă ce avea să urmeze în timp ce mergeam în viteză de-a latul pistei. Mendez luă legătura cu turnul de control şi lătră în staţia sa:

— Închideţi pista asta. Terminat.

Eram îngrijorată, dar, mai mult decât atât, fericită că eram capul acestei operaţiuni. Şi anticipam cum avea să fie prinderea lui Garza. Îmi doream atât de mult acest lucru, încât mă durea sufletul numai gândindu-mă la asta.

Pista fu dintr-odată luminată şi un avion United îşi luă zborul în faţa noastră, ridicându-se, aşa greu cum era, înspre cerul care se întuneca.

M-am uitat la American 777 aflat la sol, apoi la scara rulantă.

Maşinile de poliţie îşi deschiseră uşile şi înconjurară avionul.

Ne-am îndreptat spre avion, în lumina amurgului.

Pulsul mi-o luă razna când Mendez, Jacobi şi o echipă de poliţişti tineri mă urmară, cu tălpile pantofilor scârţâind pe scările de metal.

Am împins uşa de la pupa cu mânerul armei, şi aceasta se deschise.

I-am făcut semn stewardesei să nu zică o vorbă şi să se dea la o parte. Am intrat prin spate în cabina de clasa întâi.

I-am văzut imediat capul lui Garza. Era în al treilea rând, în dreapta, chiar lângă culoar, cu o rană roşie urâtă ce se zărea prin părul său.

Şi o femeie cu părul roşcat stătea lângă el, la fereastră.

Maureen O’Mara.

Apoi am văzut un obstacol. Unul mare.

Un căruţ de vreo sută de kilograme, plin cu băuturi, ne bloca drumul spre Garza. Acel căruţ şi două stewardese erau între noi şi el.

Garza ne auzi apropiindu-ne, îşi întoarse capul şi-şi aţinti ochii la mine.

— Ah, iarăşi tu.

O'Mara îi atinse mâna, zicând:

— Stai liniştit, Dennis. Totul e în regulă.

— Dennis Garza. Maureen O'Mara, am strigat. Am mandate de arestare pe numele voastre, în calitate de martori la o crimă.

— La dracu', urlă Garza, căutând cu înfrigurare în buzunarul de la jachetă. Se ridică de pe scaun şi ieşi pe culoar.

O'Mara strigă la el:

— Dennis, nu!

Mişcându-se cu viteza unui şarpe luat prin surprindere, Garza o înşfacă pe stewardesa de lângă el, îşi înfăşură părul ei lung pe braţ, astfel încât capul ei era la câţiva centimetri de faţa lui.

Ceva strălucea în mâna lui. Era o seringă!

Îşi ţinea degetul mare pe piston, iar acul împungea deja pielea întinsă de la gât a femeii.

Tânăra ţipă, iar sunetul terorii umplu cabina, reverberând.

— Mă lăsaţi să plec de aici în siguranţă. Altfel, am s-o injectez cu insulină. O să moară înainte să cadă la podea, ameninţă Garza.

Faţa lui, odată încântătoare, era acum aproape de nerecunoscut. Trăsăturile i se urâţiseră, buzele i se încreţiseră, pupilele i se dilataseră, iar ochii lui ne străfulgerau.

Arăta ca un maniac, exact aşa cum mi-l imaginasem.

— E alegerea ta, zise el. Nu-mi pasă dacă trăieşte sau moare.

I-am răspuns:

— Măcar atât ştiam deja.

Capitolul 132

Devenisem de gheaţă pe dinăuntru uitându-mă în ochii negri, pătrunzători ai lui Garza. Maureen O'Mara stătea în genunchi pe scaunul ei, holbându-se la Garza oripilată, de parcă nici ea nu mai ştia cine era acel bărbat.

Transpiraţia mi se scurgea spre buza de sus; panica îi făcuse pe pasagerii speriaţi să iasă în fugă din jumătatea din spate a cabinei de clasa întâi.

În faţa mea, cei care mai rămăseseră se îngrămădiseră mai în faţă, acoperindu-şi capetele văzând că se formase un zid de trăgători care-şi rezemau armele de spetezele scaunelor.

Garza stătea cu spatele spre cabina piloţilor. Nu se putea mişca nici în faţă, nici în spate, dar putea pune în pericol vieţile celor din avion.

Garza o strânse mai mult pe stewardesă. O picătură de sânge se prelinse pe gâtul acesteia, pătându-i gulerul bluzei albe, imaculate. Ea scânci, stând pe vârfuri.

I-am citit numele de pe insigna aurie prinsă de vesta ei:

— Totul o să fie bine, Krista, i-am spus, uitându-mă în ochii ei din care curgeau lacrimi. Dă-i drumul, Dennis. Nimeni nu lasă în jos armele, am zis, cu o voce hotărâtă. Şi tu nu vei ucide pe nimeni. Toţi vom ieşi de aici în viaţă.

Chiar atunci, uşa de la cabină se deschise în spatele lui Garza, cu un sunet asurzitor. Un ofiţer tânăr ieşi de acolo, cu un baston ca o bâtă de baseball pe umăr.

Garza îşi întoarse capul şi slăbi un pic strânsoarea. Femeia se smuci şi încercă să se elibereze.

Secunda de care aveam nevoie venise. Am ţintit şi am apăsat pe trăgaciul de la Taser[31], trimiţând cincizeci de mii de volţi în umărul lui Garza. Destul cât să pună la pământ un rinocer.

Garza gemu înăbuşit şi se prăbuşi la podea, în poziţia fătului. M-am aplecat deasupra lui, cu pistolul îndreptat

[31] Pistol cu electroşoc. (n.red.).

înspre capul său. Jacobi îi punea cătuşele.

— Eşti arestat pentru punere în pericol a vieţii unei persoane, i-am spus, în timp ce Garza gemea şi se crispa la picioarele mele. Ai dreptul să nu spui nimic, ticălosule. Orice spui poate fi folosit împotriva ta la tribunal.

„Şi cu siguranţă aşa se va întâmpla.”

Capitolul 133

Era trecut de ora 21.00 când eu şi Jacobi i-am adus pe Dennis Garza şi pe Maureen O'Mara în camera de interogatoriu, ambii cu cătuşe la mâini.

— Cât de jos au căzut magnificii! glumi Jacobi.

Eram frântă de oboseală, încercam să-mi adun ultimele rezerve de energie, dar înflăcărarea mă ajuta să merg mai departe. Dennis Garza era în custodia noastră, acuzat de punerea în pericol a vieţii unei persoane, posesia unei arme mortale, obstrucţia justiţiei şi suspectat de crimă.

Nu mai omora oamenii de la Spitalul Municipal.

Şi nici nu se tolănea la soare pe o plajă din Rio.

O'Mara fusese acuzată de complicitate, dar exageram, şi ea ştia bine asta.

Nu aveam nicio dovadă că ea asistase la crimă sau că măcar văzuse sângele din casa lui Garza.

La douăzeci de minute după ce-i adusesem, O'Mara citea calmă o carte în celula ei, tăcută, aşteptând ca unul dintre partenerii ei să vină s-o scoată pe cauţiune.

Dar încă nu ne terminaserăm afacerile cu ea.

Simţeam o durere în genunchi. M-am dus la baie şi m-am spălat pe mâini şi pe faţă. Mi-am trecut palmele umede prin păr.

Mi-am amintit când mâncasem ultima dată – batonul de cereale pe care-l înfulecasem după ce Noddie Wilkins mă sunase să-mi spună că Jamie Sweet murise.

Toate păreau să se fi petrecut acum o săptămână.

M-am dus în birou, unde mă aştepta Jacobi, şi abia comandasem o pizza foarte mare, cu chifteluţe, când primesc un telefon de la Sonja Engstrom.

Şi ea lucra până noaptea târziu la spital.

— Să ştii că verificăm datele din computer, bit cu bit, zise sigură pe ea. Spitalul face tot posibilul să afle adevărul.

— Mă bucur să aud asta.

— Dacă Dennis modifica datele în computer, este un ucigaş, şi o făcea de unul singur. Poliţia poate să-l ridice. Iar noi suntem fericiţi să vă ajutăm.

Încă nu aveam nicio dovadă că Garza omorâse pe cineva la Spitalul Municipal. Îmi doream să fi putut cerceta fişierele computerelor noi înşine, dar ştiam că procurorul mi-ar fi replicat: „Vrei să cercetezi trei ani de înregistrări de la Spitalul Municipal? Cu ce personal, locotenente? Nu avem timpul, banii sau mâna de lucru necesare să ne aventurăm într-o asemenea acţiune”.

Dar cu ajutorul spitalului era posibil ca Engstrom să-i vină de hac ucigaşului.

Am spus:

— Sonja, pentru numele lui Dumnezeu, nu arde, nu modifica şi nu şterge nimic. Sună-mă dacă găseşti vreo logică sau găseşti ceva cu ce pot merge la procuror. Te rog.

Imediat ce i-am urat succes, telefonul începu să sune. Era Conklin. Vocea îi trăda bucuria.

— Locotenente, zise el, mă uit acum la maşina lui Garza.

Capitolul 134

M-am aplecat înainte în scaun şi am lovit biroul ca să-i atrag atenţia lui Jacobi. L-am pus pe Conklin pe speaker.

— Mercedesul lui Garza este în parcarea de la Park'n'Fly, zise Conklin. Nu l-am atins deloc.

— Excelent. Ce se vede?

— Maşina e curată şi goală, locotenente, cu excepţia unui ziar pe scaunul pasagerului. Uşile şi portbagajul sunt încuiate.

— Stai unde eşti. Nu atinge nimic, i-am cerut. O s-o facem ca la carte.

Aveam încă prieteni pe la Procuratură, şi am găsit unul tânăr, convingător, care nu se sfia să sune un judecător la o oră mai înaintată. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, aveam mandatul în mână.

L-am sunat pe Conklin.

— Deschide portbagajul, i-am zis. O să aştept pe fir până termini.

L-am auzit pe Conklin vorbind cu McNeil undeva mai în spate, apoi sunetul unei bare metalice forţând încuietoarea şi pe McNeil înjurând:

— Oh, la naiba!

— Conklin? *Conklin?*

Strângeam cu putere marginea biroului, astfel că degetele mi se albiseră până ca Rich să vină înapoi la telefon. Respira greu.

— E un cadavru acolo, Lou. Înfăşurat într-o pătură.

M-am uitat la Jacobi, dar nu mai era cazul să spun ce gândeam fiindcă eram amândoi pe aceeaşi lungime de undă. Apăruse cadavrul. Dar al cui era?

— Ai verificat pulsul?

— Da, locotenente. E mort. Bărbat, alb, păr şaten. Cam pe la treizeci de ani. E plin de sânge, locotenente. Pluteşte în sânge.

— Izolează locul. Stai acolo până vin legistul şi echipa

tehnică. Vreau maşina aia în laborator. Richie, ai grijă să fie manevrată cu mare grijă.

Capitolul 135

Era trecut de ora 23.00 în seara zilei care părea cea mai lungă din viaţa mea. Eu şi Jacobi eram în cameră cu Garza, toţi trei transpiraţi ca naiba. Lumina din tavan dansa prin faţa ochilor noştri.

Mă simţeam rău, iar Garza arăta şi mai şi.

Parcă era un balaur monstruos care ucidea pe capete. Şi nu vorbea deloc.

Abia mă abţineam să nu mă reped la el şi să-i strâng cu putere falca învineţită, făcându-l să urle de durere. Aşa de mult îmi repugna vederea lui.

Dar, în loc de asta, i-am dat un Tylenol, un pahar de apă şi nişte cuburi de gheaţă într-un prosop, să şi-l pună pe falca umflată.

Dar el nu-mi dădu nimic în schimb.

Aroganţa sa era uluitoare, refuzând să coopereze în ciuda faptului că găsisem un cadavru în maşina lui.

— Dennis, ştii ce, ar trebui să te ajuţi mai mult. Îi spuneam pe numele mic fiindcă ştiam că-i displăcea profund.

— Ar trebui să mi se facă nişte radiografii.

— Aha.

— Sunt sigur că îmi este fracturată falca. Poate am şi o comoţie.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă Jacobi, bătând cu creionul în masă.

Era un sunet slab, dar supărător. Te irita peste măsură. Şi suna ca o ameninţare. M-am gândit că, dacă l-aş fi lăsat pe Jacobi singur cu Garza, l-ar fi izbit de perete. Sau l-ar fi omorât pe ticălos. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat.

— Bănuiesc că tipul a venit la tine să staţi de vorbă, continuă Jacobi. Ce ţi-a spus? „Mi-ai ucis băiatul! Băiatul meu e *mort* din cauza ta!” Ori poate te-a lovit cu vaza aceea. Aşa te-a întărâtat, nu?

— Am nevoie de un doctor, zise Garza cu voce groasă.

Am dureri groaznice şi cer să mă consulte un doctor chiar acum.

— Sigur, nici o problemă, i-am zis. Dar trebuie să ştii că am găsit sânge pe tălpile pantofilor lui Maureen, l-am minţit eu. Atunci când va ajunge procurorul aici, Maureen va vorbi despre ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Va spune cum a intrat în casă şi te-a văzut comiţând o crimă. Îşi va recunoaşte complicitatea şi va deveni martorul acuzării, Dennis. Va sta un an sau doi într-o închisoare de minimă securitate, dar tu vei primi pedeapsa cu moartea. Asta e ce vrei? Sau vrei să ne spui cum ai acţionat în autoapărare? Fiindcă, dacă ai vorbi acum, ar însemna că te-ai hotărât să cooperezi. Şi asta e cea mai bună şansă de a-ţi salva viaţa asta nenorocită a ta.

— Chiar aşa? mârâi Garza.

— Da. Chiar aşa, tâmpitule.

Mă gândeam la Martin Sweet, tatăl disperat care striga la mine sfâşiat de durere: „Asta e o tâmpenie! Am *să omor* pe cineva, locotenente”.

Dennis Garza îi venise lui de hac.

— Scuteşte-mă, bolborosi Garza.

Se ridică şi se uită înjur.

Eram pe punctul de a-l înhăţa de guler şi a-l târî spre scaunul său, când se lăsă în genunchi şi vomită în coşul de gunoi.

După o vreme, îşi ridică capul imens.

— Vreau un avocat, zise Garza.

Eu şi Jacobi ne-am uitat unul la altul, dezgustaţi.

Interogatoriul se terminase.

M-am ridicat, mutând scaunul de lângă masă. Se agăţă de piciorul mesei, aşa că am tras de el, zgâlţâindu-l zgomotos, până când toate cele patru picioare atinseră podeaua.

Ştiam că păream tare mânioasă, şi nu-mi păsa cine se uita din spatele geamului.

M-am aplecat, cu mâinile pe genunchi, mi-am apropiat faţa de mutra urât mirositoare a lui Garza şi i-am spus tot ce aveam pe inimă:

— Căcat nenorocit, *îl ştiam* pe acel om pe care l-ai înjunghiat până a murit. Am vorbit cu el după ce îi murise băieţelul din cauza unei fracturi la braţ. L-ai văzut pe băieţelul acela când a venit la Urgenţă? Un copil drăgălaş. Vreo douăzeci şi ceva de kilograme. A fost găsit mort, cu o pereche de nasturi pe ochi.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, spuse Garza.

— Cică nu ştie nimic, i-am zis lui Jacobi.

Garza se ridică, se duse cam şovăielnic spre scaun, cu mâinile încătuşate în faţă.

— Nu ştie nimic despre crimele cu nasturi. Nu ştie nimic despre corpul lui Martin Sweet din portbagajul maşinii lui. Şi cu siguranţă nu ştie cât de perseverenţi suntem. Nu ne cunoaşte.

— Am să chem o ambulanţă, zise Jacobi cu voce slabă.

Mi-am trântit mobilul pe masă în faţa lui Garza.

— Uite! Sună-ţi avocatul. Spune-i că eşti ţinut la poliţie pentru uciderea lui Martin Sweet. Spune-i c-o să te găsească la Spitalul Municipal, la Urgenţă, legat de o targă şi bine păzit. Şi mai spune-i că avem destule dovezi încât să te acuzăm de sute de ori. Spune-i că te ducem noi acolo.

În timp ce-mi puneam jacheta, Garza încercă să-şi sune avocatul. L-am lăsat în cameră cu Jacobi.

Dar, înainte ca uşa să se închidă, l-am auzit pe Garza plângând.

Capitolul 136

Faţa făcută praf a lui Garza îmi stăruia în minte în timp ce conduceam către casă, gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să fie şi Yuki acolo, să vadă cum i se făcuse rău nenorocitului şi începuse să plângă ca un copil.

Îi era frică?

Îi era milă de el?

Nu-mi păsa.

Speram să aibă dureri groaznice. Ticălosul fusese acuzat de omucidere. Cauţiunea ajungea la milioane de dolari, dar existau totuşi şanse să fie liber până luni dimineaţa.

Dar până atunci avea să petreacă un weekend lung, umilitor, legat cu cătuşe de un pat de spital, iar foştii lui colegi aveau să-i descopere şi părţile întunecate.

Weekendul lui avea să treacă îngrozitor de încet.

Iar al meu, foarte repede.

Am mers iute pe Sixteenth Street, am luat-o pe Missouri şi am trecut pe lângă casele scăldate în lumina lunii de pe Potrero Hill, cu gândul la baia pe care aveam s-o fac şi care avea să înlăture acea duhoare şi la cele şase ore binecuvântate de somn, pregătindu-mă pentru weekendul pe care aveam să-l petrec cu Joe.

Am zâmbit gândindu-mă cât era de bine să fiu cu Joe, să stau întinsă lângă el, ghemuită la pieptul lui, să ne ţinem de mână, să ne pupăm în treacăt sau să ne sărutăm îndelung, dorindu-ne mai mult.

Mă gândeam la orele întregi în care stătusem de vorbă cu Joe. De-abia aşteptam să-i spun despre această zi, de exemplu, despre cele optsprezece ore petrecute cu sufletul la gură şi despre cum reuşiserăm să-l scoatem din joc pe omul cel rău.

Am parcat Explorerul la patru case mai încolo de a mea, am urcat cu greu dealul şi am ajuns la scările din faţa căsuţei mele cu vedere spre golf.

Am vorbit cu Martha prin uşile de la duş, spunându-i cât

de rău îmi părea că nu aveam viaţă personală. Ea îmi răspunse pe limba ei. Probabil se plângea că îngrijitoarea ei o iubea mult mai mult decât mine.

Am asigurat-o că nu era adevărat.

Douăzeci de minute mai târziu, mă băgăm goală în aşternut. Când să sting lampa, am observat că aveam un mesaj pe telefon.

M-am gândit să-l ignor, dar am apăsat totuşi pe tasta „Play”. Dacă n-aş fi făcut-o, ştiu că mi-aş fi petrecut toată noaptea gândindu-mă la beculeţul care pâlpâia.

„Lindsay, eu sunt, se auzi vocea lui Joe. Am oftat. Faţa lui îmi apăru în minte, şi i-am simţit supărarea, care avea să mă cuprindă şi pe mine în câteva secunde. Iubita mea, îmi pare rău. Am veşti proaste. Am luat un avion care pleca mai devreme. Voiam să ajung acolo mai repede, să-ţi fac o surpriză, dar a fost o busculadă la aeroport, şi pistele au fost închise pentru vreo două ore. Am ocolit, Linds, iar acum m-au întors din drum. Sunt în avionul spre Hong Kong.”

Auzeam vocea pilotului în fundal, spunând pasagerilor să-şi închidă toate aparatele electronice.

Vocea lui Joe se auzi din nou.

„Te sun imediat cum aterizez. O să ne facem un alt plan. Unul mai mare. Mai bun. Ai răbdare cu mine, te rog, Lindsay. Te iubesc.”

Urmă un clic, pe urmă telefonul se închise.

Am apăsat „Rewind” şi am ascultat mesajul încă o dată, am auzit iarăşi vocea lui Joe. Busculada de la aeroport – ar fi fost amuzant, dacă nu m-ar fi întristat atât – fusese cauzată de arestarea lui Garza.

Capitolul 137

Eu, Claire şi Cindy eram la Bix sâmbătă seara, un restaurant extraordinar de bun, ascuns undeva pe Golden Street, faimos pentru mâncarea fantastică şi pentru ornamentele Art Deco, ce te trimiteau cu gândul la clipele glorioase ale anilor treizeci şi patruzeci. Eram strânse în separeul nostru preferat de la mezanin, de unde vedeam tot ce se întâmpla în barul aflat la parter.

Îmi închisesem telefonul şi-mi degustam băutura din pahar, un martini. Deşi trecuseră douăzeci de ore de la arestarea lui Garza şi a lui O'Mara, tot mă simţeam epuizată.

Şi eram îngrijorată pentru Yuki, care ar fi trebuit să sosească de mai bine de jumătate de oră.

Mă sprijineam de umărul lui Claire, iar ea glumea pe seama mea.

— Şi de când te-ai apucat de tratamentul ăsta cu vitamina *L*[32], iubita mea?

— Nu-mi mai amintesc. Deci probabil cu mult timp în urmă.

— Şi când vine omul ăsta al tău să te mai tăvălească puţin?

Am râs.

— Stabiliserăm să ne întâlnim weekendul ăsta. Doar un atac terorist ne putea opri. Eşti cumva clarvăzătoare, Butterfly?

— Da, puţin, zise Claire. Dar nu pot înţelege ce-i în mintea ta în legătură cu ce s-a întâmplat cu Garza. Vrem să ştim. Te rog, spune-ne până vine Yuki.

Am văzut că nu aveam şanse să scap.

Cindy şi Claire se uitau ţintă la mine, aşa că am luat o gură de martini, am pus paharul jos şi apoi le-am spus fetelor despre incidentul de la aeroport, că l-am prins pe Garza şi l-am acuzat de tot ce aveam împotriva lui.

---

[32] *L* vine de la lesbianism. (n.red.).

— O’Mara a cooperat, le-am zis. Atenţie la asta! Ea şi Garza au lucrat împreună la cazul Spitalului Municipal. A fost totul planificat, o schemă în toată regula. Când a invocat al Cincilea Amendament…

— A fost planificată chestia asta? a întrebat Cindy.

— Corect. Garza a jucat superb şi a întors totul împotriva spitalului. O’Mara a băgat în cont milioane de dolari, din care şi-a luat şi Garza partea. De asemenea, era îndrăgostită de tip.

— N-are nicio logică, zise Claire.

— Nu-i aşa? Dar în mintea ei înceţoşată ar fi fugit împreună şi ar fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Dar el i-a dat papucii, nu? ghici Cindy

— A încercat, am zis. Era deja cu bagajele gata şi cu un picior în avion, când a apărut Martin Sweet în pragul casei. Mânios ca dracu’. Cred că l-a lovit pe Garza cu o vază în moalele capului.

— Auu, spuse Cindy.

— Mda. Aşa că Garza a luat-o razna de tot şi l-a omorât pe săracul de Martin Sweet. Câte răni, Butterfly? am întrebat-o pe Claire.

— Patruzeci şi două. I-a spintecat gâtul prin coloana vertebrală.

Am dat din cap şi am continuat:

— Maureen zice că, atunci când Garza i-a urat „o viaţă bună”, ea s-a dus la casa lui şi a vrut să-l facă să se răzgândească. Dar, în schimb, l-a prins când îl înghesuia pe Martin Sweet în portbagajul lui. Iar asta i-a adus un bilet către Brazilia împreună cu Garza.

— El ar fi omorât-o acolo, pun pariu, zise Cindy.

— Şi eu cred la fel. Cred că i-am salvat viaţa când i-am dat pe amândoi jos din avionul acela.

— Dar cu nasturii ăia cum rămâne? Mai lucrezi la cazul ăla? mă întrebă Cindy.

— Nu în mod oficial, am mărturisit. Am câteva idei, poate şi o pistă destul de solidă. Le-am explicat că Sonja Engstrom făcea ce-i stătea în putinţă să ne ajute. A angajat o grămadă de experţi în computere, şi aceştia au luat la

puricat calculatoarele. I se cam înfundă lui Garza. Cât despre O'Mara, o să fie dată afară din barou. Conspiraţie. Cumpărarea unui martor şi toate celelalte.

— Bravo, dragă, l-ai pus la colţ. Ai făcut o treabă extraordinară, zise Claire.

— Nu pot să cred, zise Cindy, scuturând din cap, buclele blonde adunându-i-se în jurul feţei. Suntem aşa de mândre de tine, Lindsay.

— E, hai, am avut ajutoare, n-am făcut totul de una singură.

— Hai, mai taci, eşti un erou.

Claire şi Cindy ridicară paharele pentru un toast. Încă mă îmbătăm cu laudele lor, când apăru Yuki şi se strecură pe canapea lângă mine.

Aproape că n-am recunoscut-o.

Capitolul 138

Yuki arăta superb.

Avea părul strălucitor, radia şi era îmbrăcată cu o rochie neagră fără umeri, care îi dădea un aer sexy şi copilăresc pe care nu-l mai văzusem înainte.

Se scuză fiindcă întârziase şi spuse că intervenise ceva şi nu ne putuse suna.

Odată farfuriile golite, cu cafeaua şi desertul aşteptându-ne pe masă, oboseala mea se transformase în plăcere; mă simţeam bine şi în siguranţă cu toate prietenele mele în jur.

Numai ce băgasem furculiţa în prăjitura cu ciocolată, când Yuki spuse un pic timidă:

— Am veşti *bune de tot!*

— Hai, spune! insistă Cindy. Până la capăt.

Yuki zâmbi larg. Se opri, ţinându-ne puţin în suspans, înainte de a ne dezvălui totul.

— Mi-am dat demisia de la Duffy & Rogers – şi am o nouă slujbă.

Întrebările curgeau, şi Yuki chicotea – un sunet pe care nu-l auzisem de multă vreme.

— O să lucrez pentru cealaltă parte. Vreau să-i acuz pe criminali. Să-i bag în închisoare pe cei răi. Încep luni, în biroul procurorului. E o chestie oficială. Sunt ADA[33]. Vreţi să-mi vedeţi cardul?

Am bătut din palme, am fluierat şi ne-am îngrămădit s-o îmbrăţişăm pe Yuki şi s-o felicităm.

Eram aşa de fericită pentru prietena mea. Pentru ea, situaţia se schimbase cu o sută optzeci de grade. Ştiam că nu-i părea rău să lucreze pentru mai puţini bani, dar mai multă satisfacţie. Era o bună achiziţie pentru biroul procurorului. O stea, fără îndoială.

— Pentru Yuki, am zis, ridicând ceaşca de cafea, iar fetele mă urmară. Şi cei răi să ajungă unde merită!

---

[33] Assistant District Attorney, asistentul procurorului-șef.

Muzica se revărsă din pian, iar o cântăreaţă frumoasă începu să fredoneze *Sentimental Journey.*

M-am lăsat pe spate pe banchetă, adâncită în gânduri. Şi m-am pomenit gândindu-mă tot la Dennis Garza.

La complexitatea naturii umane.

Să fie Garza atât de schizofrenic încât să omoare cu sălbăticie cum fusese în cazul lui Martin Sweet? Sau, pe de altă parte, să omoare aşa de discret încât să nu fim deloc siguri că acei pacienţi de la Spitalul Municipal fuseseră într-adevăr ucişi?

Mă întrebam dacă aveam să aflu cândva. Dar aveam o pistă bună. Poate avea să meargă.

— Unde eşti, Lindsay? mă întrebă Claire.

— Chiar aici, Butterfly.

Mă atinse pe mână.

— Nu, pe bune, zise ea.

— Mă gândeam la Garza şi la ochii lui întunecaţi şi nebuni, am zis. Are cincizeci de ani. O să moară în închisoare. Dar n-o să mai rănească pe nimeni niciodată.

Yuki mă îmbrăţişă cu putere.

— Nu ştiu dacă-ţi pot mulţumi vreodată pentru asta, spuse ea. Îţi sunt recunoscătoare că ai luat în serios moartea mamei mele, Lindsay. Mulţumesc că l-ai prins pe Garza. Yuki inspiră adânc, apoi expiră uşor. Când a venit tata înapoi din război, era foarte schimbat. I-a spus mamei mele despre Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei – Foametea, Moartea, Bolile şi Războiul. Dar a spus că al Cincilea Călăreţ era Omul, iar acel Om era cel mai periculos dintre toţi. L-ai prins pe Garza, Lindsay. L-ai prins pe al Cincilea Călăreţ.

Epilog
TREABĂ NETERMINATĂ

Capitolul 139

Era chiar la începutul turei de la miezul nopţii de la Peachtree General, cel mai mare spital din zona Atlantei.

Asistenta intră într-o cameră cu un singur pat din aripa aglomerată de la Cardiovasculare şi se apropie de un pacient care se tot foia şi nu adormise. Aprinse lampa de la capătul patului.

— Ce mai faci, draga mea?

— Cum ţi-am spus şi ieri, sunt deprimată ca naiba, zise Melinda Cane. Era o femeie albă, de vârstă mijlocie, cu extensii de păr blond, hotărâtă să-şi facă o injecţie cu Botox[34] sau o operaţie estetică, în viitorul apropiat. Cu Frankie mort şi cu copiii stând pe unde apucă, mai bine aş muri şi eu. Îşi răsuci verigheta ca şi cum asta i l-ar fi putut aduce pe bărbatu-său înapoi. Uită-te împrejur! continuă ea. Vezi vreo floare în cameră? Vreun balon cu un mesaj frumos? Nimănui nu-i pasă de mine.

— Ei, nu vreau să mai fi aşa de îngrijorată, zise asistenta. Ţi-am adus ceva să te ajute să dormi la noapte.

— Luz, stai cu mine până adorm, zise doamna Cane.

— Ştii ce? zise Luz. Ia-ţi medicamentele. Eu mă duc să văd de ceilalţi pacienţi şi mă întorc.

Melinda Cane zâmbi, luă cutiuţa cu pilule, paharul de apă şi, de dragul lui Luz, le înghiţi pe toate.

Călătorul din Noapte îi aranjă pătura femeii, gândindu-se cât de mult îi plăcea noua ei identitate. Ce uşor avea să-i fie să obţină acel buletin nou pentru numai 175 de dolari. Fiindcă nu se sinchisea nimeni să facă vreo verificare a referinţelor unei asistente.

Ieşi pe hol împingând căruciorul, oprindu-se în fiecare cameră, verificând paturile, dând medicamente şi urând noapte bună. Apoi se întoarse la Melinda Cane.

Închise uşa după ea şi ieşi din umbră. Se duse spre pat

---

[34] Substanţă (toxina botulinică de tip A) injectată pentru îndepărtarea ridurilor. (n.red.).

chiar când pacienta începuse să respire mai sacadat.

Melinda Cane îşi agită mâinile.

— Luz, se întâmplă ceva ciudat, şopti ea. Ajută-mă. Nu mai pot să respir. Te rog, ajută-mă!

Călătorul din Noapte luă mâna femeii şi o strânse uşor.

— Totul e în regulă, draga mea. Luz e aici, cu tine.

Melinda Cane încerca cu disperare să respire, venele de la gât i se umflaseră, mâinile se agăţau şi trăgeau de pătura de flanelă albastră, în timp ce opiul îi paraliza sistemul nervos central.

Se uită la asistentă uimită, încercă să-şi tragă mâna înapoi şi să apese pe butonul de urgenţă de lângă pat.

Călătorul din Noapte mută aparatul cu buton pe măsuţa de noapte, dar stătu cu doamna Cane tot timpul, jucându-se cu buclele blonde ale femeii.

Păru a nu lua în seamă spasmele care urmară, şi în câteva momente Melinda Cane se linişti.

Luz Santiago fusese şi Marie St. Germaine şi, înainte de asta, Yamilde Ruiz, şi fusese născută şi crescuse ca LaRaine Johnson din Pensacola, Florida.

Era într-adevăr un talent să ai această putere asupra morţii şi asupra vieţii, şi totodată să rămâi invizibil.

După câteva minute, Călătorul din Noapte îndreptă corpul femeii în pat şi aranjă aşternuturile.

Apoi băgă mâna în buzunar şi scoase o păpuşă mică. Acolo ascunsese nasturii, înăuntrul firelor de lână.

Luă nasturii dintre fire şi puse unul pe fiecare ochi al femeii moarte. Caduceul, şerpii încolăciţi în jurul băţului, simbol al profesiei medicale.

— Noapte bună, prinţesă, zise ea. Noapte bună.

Călătorul din Noapte ieşi pe hol – şi văzu că poliţia o aştepta. Cel puţin şase poliţişti.

Ea chiar îl recunoscu pe unul dintre ei, locotenentul din California.

Bătaia uşoară pe umărul ei o surprinse şi mai mult decât chestia cu poliţiştii. Se întoarse şi o văzu pe Melinda Cane. Melinda era cât se poate de vie şi ţinea o armă în mână.

— Mâinile sus, Luz. Sau cum te-o chema. Eşti arestată

pentru tentativă de crimă. Sunt detectivul Cane. Apoi, poliţista de la Omucideri din Atlanta zâmbi. Bănuiesc că ţi-o aminteşti pe locotenentul Lindsay Boxer din San Francisco. Ea e cea care te-a deconspirat.

Echipa Fetelor de la Crime are o nouă membră – avocata Yuki Castellano. Când mama lui Yuki, Keiko, moare în condiții misterioase la Centrul Medical din San Francisco din cauza administrării unei medicații greșite care îi provoacă un atac de cord, Lindsay Boxer și prietenele ei încep să investigheze. Se pare că nu este prima dată când spitalul se confruntă cu astfel de erori fatale și că starea pacienților începe să se înrăutățească exact în momentul când sunt pe punctul de a fi externați. Există oare un maniac care se joacă de-a Dumnezeu cu viețile oamenilor?

Clubul Fetelor de la Crime trebuie să soluționeze cazul înainte ca moartea să lovească din nou.

ISBN 978-973-103-724-0

rao
international
publishing
company

www.rao.ro
www.raobooks.com